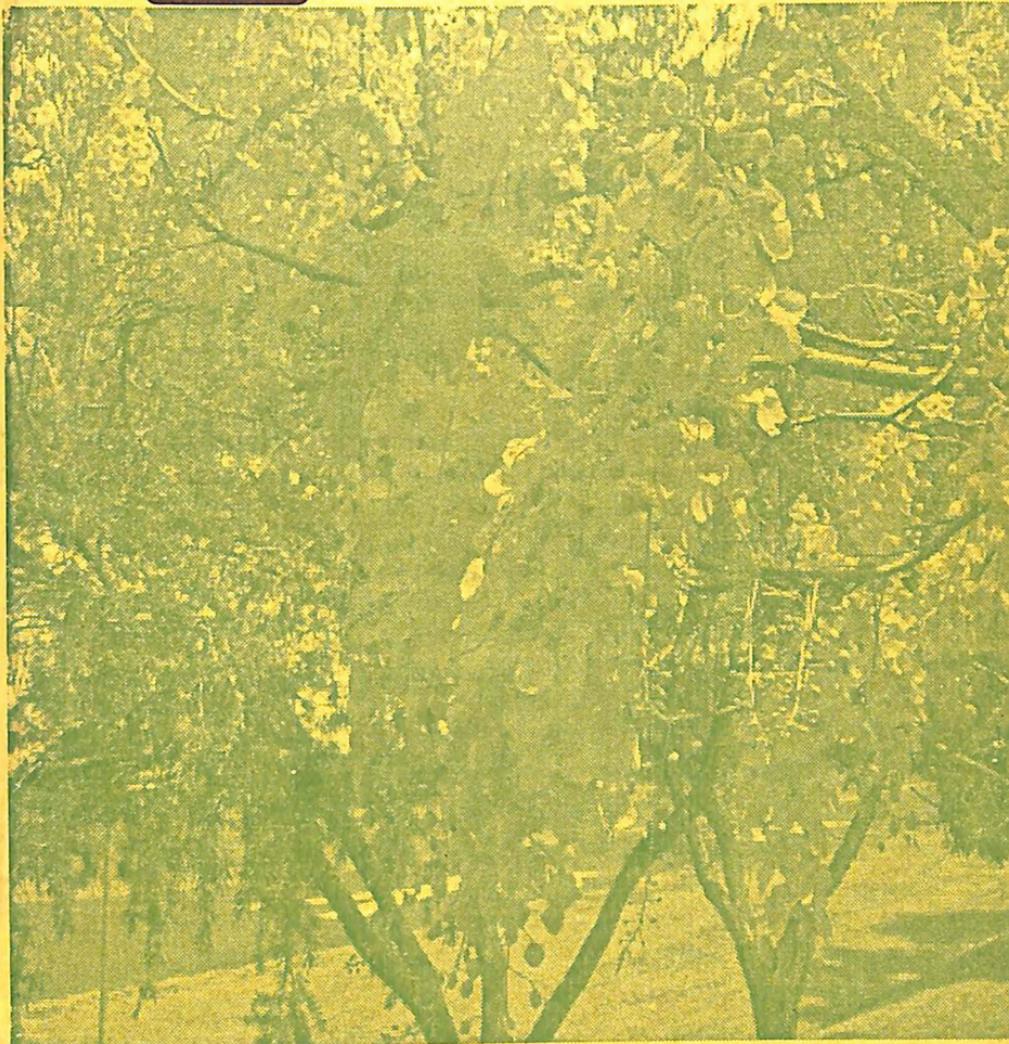

കാവന കാളക്കൂട്ടി

39

2008 ഫെബ്രുവരി - ഏപ്രിൽ

-രജി: നമ്പർ: 440/92, കോട്ടയ്‌ക്കൽ-

കാര്യസ്ഥിതി

(എൻ വി കൃഷ്ണവാരിയർ സ്മാരക ട്രസ്റ്റിന്റെ മുഖ്യപത്രം)

പുസ്തകം 10

ലക്കം 3

വില 15 രൂപ

ചീഫ് ഫോറ്മേറ്	ഡോ.എം.ആർ. രാഹുലവാരിയർ
മാനേജിംഗ് ഫോറ്മേറ്	പ്രൊഫ. കെ. ഗോപാലകൃഷ്ണൻ
ഫോറ്മൽസിക്യൂട്ടീവ് ഫോറ്മേറ് (ബാണിറി)	എം.എം.സചീറൻ
ഫോറ്മേറ്റർമാർ	കെ.വി.രാജകൃഷ്ണൻ
	കെ.പി.ശക്തൻ
	കെ.പി.മോഹൻ
സ്പുക്ക് ഡിസൈനർ	ലാലി പ്രഭാൻ
കവർ ടൈറ്റിൽ	പ്രസാർ

എൻ വി കൃഷ്ണവാരിയർ സ്മാരക ട്രസ്റ്റ്

(രജി.440/92)

കോട്ടയ്ക്കൽ - 676 503

കൊവിന്റ കാളമ്പുറ്റി

സാമ്പത്തിക

രസപ്രതി - 15.00

വാർഷിക വർദ്ധിക്കാൻ - 60.00

(വിഭാഗത്ത് - 15 ഡോളർ)

എൻ വി കൃഷ്ണവാരിയൻ സ്ഥാരക ട്രസ്റ്റ്
(രജി.440/92)

കോട്ടയ്‌ക്കൽ - 676 503

-அநுபவாண்ணலிகள்-

ഉള്ളടക്കം

കത്തുകൾ 98

കൈപ്പറ്റി 98

ലേവനം

ഓർക്കാമായിരുന്ന 11 കെ.വി. രാമകൃഷ്ണൻ

രൂപ ജന്മശതാബ്ദി

പരിസ്ഥിതിയും എൻവികവിതയും 35 ഡോ.എസ്. രാജശ്രേഖരൻ

അക്കിത്തം - വിശപ്പിന്റെ

വേട്ക്കാരൻ 41

ഉള്ളികൃഷ്ണൻ ചെറുതുരുത്തി

ജയവും പരാജയവും 53 വി.വി.ഗോവിന്ദൻ നായർ

വീണുവിചാരം 49

മുകുന്ദൻ, മാണ്ണാട്ടി

കവിത

പട്ടം വെള്ളയും 7 എം.എം.സചീറ്റൻ

കവിയുടെ ഒസ്യത്ത് 10

വിവ.എൻ.കെ.ദേശേം

തറ പറ്റിയ തറവാട് 39

കെ. രാമകൃഷ്ണൻവാരിയർ

ഗൃതുപാദങ്ങളിൽ 52

ജഗതീഷ് കുർഖുച്ച

മാനസംഗിതം 75

വിവ: എൻ.കെ.ദേശേം

മുണ്ടുർക്കുംകുട്ടി മാശൈ

പി.എൻ.വിജയൻ

ഓർക്കുനേബാൾ 76

പകജാക്ഷൻ നായർ, പന്നാട്

മണം പരത്തണം 81

കുമ്ഹിൾ സുകുമാരൻ

നാഗത്തിന്റെ നാർവശി 82

കെ. ലാൽ

വിവർത്തനം 84

ഡി.കെ.എം. കർത്താ

അനാഗോളം 85

ലോപ

അഭേദതം 87

വിവ: കെ. രാമകൃഷ്ണൻവാരിയർ

ഗീതാഞ്ജലിഃ 88

വായനമുൻ

സി.എ.വാലീയർ

പ്രൊഫ. മേലത്ത് ചന്ദ്രശ്രേഖരൻ

ഡോ. ഉള്ളി ആമശാറയ്ക്കൻ

പട്ടം വെള്ളയും

എം. എം. സചീനൻ

രംഗം ഒന്ന്

നടപ്പാതാറേരം;
മുതുകുനിയിരിഞ്ഞും കുടിലിൽ
പാടവിളക്കിൻ ദാന്തവെളിച്ചും;
ചിതകത്തിരെനിക്കുംപോലെ
ഉക്കപ്പായിൽനിന്നുമൊരുമ
പിടഞ്ഞകരഞ്ഞരുന്നു...
കൊന്നോ? അവരവനെ കൊന്നോ?

മഴനനയാതൊരു മുലയിൽ
തകരപ്പട്ടിക്കടിയിൽ
മകനെപ്പോതിയാൻ കരുതിയ
പട്ടം വെള്ളയും
ങ്ങവട്ടുകുടിയെടുത്തുനിവർത്തി
നന്നിൽ ചേർ, തതവളുരുകുന്നേൻ,
ചുളിതുണ്ണിയ മുലകൾ വീണ്ണും
ചുരുന്നു നന്നയുംപോലെ...
അടിവയറിൻ അകവഴിയേതോ
കുണ്ഠിക്കാലു പുളയ്ക്കുംപോലെ..
പലർച്ചേർന്നിരുളിൽ ഓടിച്ചിട്ടുപിടിച്ച്
വെട്ടിക്കൊന്നു വെളിച്ചതിട്ടോ?
വിടിൽനിന്നു വിളിച്ചുവരുത്തി
ഇടവഴിവളവിൽ അറുത്തു പകുതേതാ?
ചായകടയിൽ...? ഓട്ടോറിക്കഷയിൽ....?
ബാർബർ-ഷാപ്പിൽ....?

കുട്ടികൾ കത്തികരഞ്ഞു
പകച്ചിരിക്കേ, ക്ഷാസ്സമുണ്ടിൽ....?
എവിടെയുമാരുടെമുന്നിൽവെച്ചും
എപ്പോഴുമാവാം പക്ഷേ,
അതുതന്നെ നടക്കും, ഒരുന്നാൾ
പകവിട്ടാൻ അവരെത്തും!
കനലിലുറിക്കിപ്പോറ്റിയപോലെ
അഖ്യാതിക്കാർക്കും അഭ്യർത്ഥിച്ച്,
പട്ടം വെള്ളയും അകിടിൽ ചേര്ത്തു....

രംഗം രണ്ട്

ഒരു ഫ്ലാഷ്ബാക്ക്-
രഹസ്യങ്ങാഗം കഴിഞ്ഞ
അന്നവന്ദികം വൈകി-
തിരിച്ചുവന്ന പുലർച്ചയിൽ
അരിയും പച്ചകരിയും പേരിയ
തുണിസഞ്ചിയിൽ
ഒരു ചോരക്കത്തി....!
അന്നുമുതൽക്ക്
അവനിട്ടുമുഖിഞ്ഞതു
കഴുകാനുറിയെറിഞ്ഞാൽ
ചോരമണം...!
അവനുണ്ടുകഴിഞ്ഞാൽ
അമയ്ക്കായ് കിള്ളുത്തിൽ കരുതും
ചട്ടകലായിൽ കറിചേരക്കുന്നോൾ
ആരോ പിടയും ചോരമണം...
അവനടുത്തുവന്നാൽ,
കോഴിയെവട്ടിക്കരുത്തകല്ലിൻ
പഴകിയ ചോരമണം....!
അന്നുമുതൽക്കീയമു
ചുവന്ന പട്ടം വെള്ളയുമായി
രാവുംപകല്ലുമുറക്കെമാഴിഞ്ഞ്
മക്കൾ ശവത്തിന് നോക്കിയിരിക്കുകയല്ലോ..

രംഗം മുന്ന്

തലേളു, അലവിവിളിക്കാതെ...
 ഞാനിവിടെ... അടുത്തമുറിയിൽ.
 കെട്ടിയ പെൺനുകുടായ്
 മകളുമൊന്തു കിടക്കുകയാണ്...
 ചത്തിട്ടില്ലോ...
 ഇതുവരെയാരും ഓന്നുമറിഞ്ഞിട്ടില്ലോ...
 പട്ടികയിൽ-
 അവരെൻപേരു പെടുത്തിയതേയില്ലോ..
 നടപാത്യു വിളിച്ചു പറഞ്ഞ
 തള്ളു കൊലയ്ക്കുകൊടുക്കും തീർച്ച!

രംഗം നാല്ല്

രാവും പകലും രവളിവില്ലാതെ
 ഉറക്കുമരുന്നിൻ ശാമലറിയാതെ
 അമു കരണ്ണതുനടക്കുകയാണ്....
 ഇല്ലോ...അവരുടെ കണക്കു തെറുകയില്ലോ...
 എത്ര കരുത്ത തൃണിക്കും രാവിനും
 എത്ര പെരുത്ത ജനക്കുടഞ്ഞിനും
 അവർത്തിനിന്നുമിവന്നേ കഴുത്തു-
 മരയ്ക്കാനാവുകയില്ലോ.....!
 ഓരോ വഴിയോരത്തും
 കരുത്ത ചോരപ്പാടു ചിനകിയിലക്കി
 ഓരോ ശവവും ഉരുട്ടിമരിച്ച്
 അമു തിരണ്ണതുനടക്കുകയാണ്
 മക്കുളേ ശവത്തിൽ കോടിപുതപ്പിക്കാൻ...!

ഒടുവിൽ ഒരുന്നാൾ
 ചോരത്തുണിയിൽ പൊതിഞ്ഞതുകെട്ടി
 മകനെ നിലത്തു കിടത്തിയ രാത്രി
 ലോകംതന്നെ മറന്നതുപോലെ
 ശാശ്വതശാന്തി പ്രൂഢിന്നതുപോലെ
 ഇനിപേടിക്കാനില്ലെന്നതുപോലെ.
 അമയുറങ്ങി....!

ગુજરાતીકવેચ

કવિયુદં એસ્યત્ત

સુરોષે જોશી

(વિવ: એન્.કે.ડેશં)

એનીક્લ, રાયપેટ્ટ, નાને હલ્લ.
નાને સુર્યનું ઉત્તીકૃતુમેષિં અવગોદુ પરિયુ:
એન્દ્રી આદણતકલ્લુકલ્લીં તણ્ણુન કલ્લુગીરત્તુલ્લી
વર્ધિવરલાં હ્લપ્રોષ્યું કાત્તુનીંકૃકયાં.

નાને કાર્યવિશ્રમેષકિં અવગોદુ પરિયુ:
કામારકાલત્ત રાય પેણકિંડાવિઝનીં
કવરણાદૃતત રાય પૃણવિરિણેઠની
એન્દ્રી ચિલ્લીયિંનીં ઉતીરણુવીશાં
હ્લપ્રોષ્યું તુણ્ણીનીંખ્લુણેણાં.

નાને કઢતું હ્લકિમિયુમેષકિં અવગોદુ પરિયુ,
એન્દ્રી કરણીલે કલ્લીંશુ મૃતબેદવં
કષળણાંલાયી ચિત્રરિણતરિકાં
હ્લપ્રોષ્યું કાત્તુનીંકૃનું એનું.

નાને આંપિલી ઉત્તીકૃતુમેષકિં અવલોદુ પરિયણં,
અવલુંદ ચુણણીંકોલ્લુત્તુકોણદુ મુકતીગેન્કાં
હ્લનીં પિંદયુન રાય પરણીં
હ્લપ્રોષ્યું રાયણીનીંખ્લુણેણાં.

નાને આશાં આંછી આંછીજલિકૃતુમેષકિં
અવગોદું પરિયણે-
એન્દ્રી વ્યાકૃતિલમાય નિષલિન્દી પદ્દ
કિતીયમરાં હ્લપ્રોષ્યું કાત્તુકિંકૃનું એનું.
એનીક્લ, રાયપેટ્ટ, નાને હલ્લ.

* ഓർക്കാമായിരുന്ന ഒരു ജന്മതാഖ്യാദി

(2007 - കു.ജ. തന്യാവല്ലേ ജന്മതാഖ്യാദിയായിരുന്നു)

കെ.വി. രാമകൃഷ്ണൻ

കു.ജ. തന്യാൻ (1907-1994) അമവാ, കുത്തിരവെട്ടത്ത് ജനാർദ്ദന് തന്യാൻ എന്ന പ്രശ്നത്തുല്യനായ കവി. 1994 ഡിസംബർ 14-ാം തീയതിവരെ നമ്മാടാപ്പം ജീവിച്ചുപോന്നിട്ടും, ശ്രദ്ധയങ്ങളായ ചില കൃതികൾ നമ്മുടെ ഭാഷയ്ക്ക് കൊരുത്തുനൽകിയിട്ടും, നമ്മുടെ സഹൃദയലോകം എറിയോന്നും തിരിച്ചറിയുകയോ വിലയിരുത്തുകയോ ആദരിക്കുകയോ ചെയ്തിട്ടില്ലാത്ത കവി.കു.ജ. തന്യാന്റെ പേരിൽ, അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജനനാടായ പുലപ്പറ്റ (പാലകാട് ജില്ല) യിൽവെച്ച് വർഷം തോറും അനുസ്മരണസമേളനങ്ങൾ, എതാണ്ടാരു ചടങ്ങുപോലെയെങ്കിലും നടന്നുവരുന്നത് നമ്മുടെ മാധ്യമം അള്ളുടെ പ്രാദേശികപേജുകളുടെ പരിധിയിലോതുങ്ങുന്നു. ഈ സാഹചര്യത്തിൽ, കു.ജ. തന്യാൻ എന്ന എഴുത്തുകാരനെ ഒരു നന്ദനക്കാണം ശ്രമിക്കുന്നത് അപ്രസക്തമാവില്ല.

2007, കു ജ തന്യാൻ നുറുവയല്ലോ തികയുന്ന വർഷമാണല്ലോ. അന്തരിച്ച മഹത്തുക്കളെ നാം എല്ലാ വർഷവും അനുസ്മരിക്കാറുണ്ട്. അവരുടെ ആത്മശാനകിക്കുവേണ്ടിയൊന്നുമല്ല അങ്ങനെ ചെയ്യുന്നത്. അത്തരം അനുസ്മരണങ്ങളിലും നാം നേടുന്നത് ആത്മശുഖീകരണമാണ്. അവർ കൊള്ളുത്തിവെച്ചു കടന്നുപോയ വെളിച്ചും ഉൾക്കൊള്ളുന്നും നമ്മുടെ അക്കദാരം ഇരുട്ട് ആത്മയും അകലുന്നു. ഈ അന്തഃസംസ്കരണപ്രകിര്യ നടക്കാതെയുള്ള അനുസ്മരണചുടങ്ങുകൾക്ക് എന്തെങ്കിലും പ്രസക്തിയുണ്ടന് തൊന്തു കരുതുന്നില്ല. പൊതുവേ സമൂഹമനസ്സാക്ഷിയുടെ ശ്രീലക്ഷ്മിയും സംസ്കൃതിയുടെ ഒരു നെയ്തതിനികാളുത്തിവയ്ക്കാനാവുന്നേണ്ടി അത്തരം പരിപാടികൾ ശ്രേഷ്ഠതരം അള്ളാവുന്നു. വർഷം തോറുമില്ലെങ്കിലും ശതാബ്ദിവേളയിലേക്കില്ലോ കുഞ്ഞുമാരായിരുന്നും സംഗതം

(* 2007-ലെ "കു.ജ. തന്യാൻ അനുസ്മരണപ്രഭാഷണം.")

കർമ്മങ്ങളെ ദ്രോഷംതരങ്ങളാക്കുകയും ചെയ്യാനുള്ള വിവേകം നമ്മുടെ സാഹിത്യ അക്കാദമിയേപ്പോലെയുള്ള സംവിധാനങ്ങൾക്ക് ഉണ്ടാകേണ്ടതാണ്. കേരളസാഹിത്യ അക്കാദമിക്ക് കൂ.ജ.തന്ത്രാഭിപ്രായം ചെയ്യുന്നതെന്നും എന്ന് ഞാൻ കരുതുന്നില്ല. അദ്ദേഹത്തിന്റെ “ഒരു ചിരഞ്ജീവി നാവികന്റെ ധ്യാതനാനുഭവങ്ങൾ” എന്ന കൃതി ഒരു അക്കാദമി പ്രസിദ്ധീകരണമാണെല്ലാ. ഒച്ചിത്യദൈക്ഷയിലൂടെ, കർമ്മാർക്കർഷത്തിലൂടെ സ്വന്തം നിലനിൽപ്പിനെ സാധുകരിക്കുകയും ആത്മപ്രകർഷം പരിപാലിക്കുകയും ചെയ്യേണ്ടത് പാരയർമ്മം; അക്കാദമികൾ പോലുള്ള പൊതുസ്ഥാപനങ്ങളുടേയും.

ജമസിദ്ധമായ കവിതാവാസന, സാമാന്യം സന്ദേശവും കുലീനവുമായ ഒരു കുടുംബത്തിൽ പിറവി, ഉന്നതവിദ്യാഭ്യാസം, സാമൂഹികമായ പദ്ധതിയും അംഗീകാരവും, ഇന്ത്യൻ സാത്യന്ത്യസമരത്തിന്റെ കൊടുവിരിക്കാലം’ ഈ സാഹചര്യത്തിലും, ജനാർദ്ദനൻ തന്ത്രാഭിപ്രായങ്ങൾ, നാമിന്നറിയുന്ന - അമവാ, നമുക്കരിയാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടില്ലാത്ത - കൂ.ജ. തന്ത്രാഭിയി? മഹാകവി ജി.ക് തന്ത്രാഭിപ്രായം 5 വയസ്സ് മുപ്പ്. മഹാകവി വൈലോപ്പിള്ളിക്ക് തന്ത്രാഭിപ്രായം 4 വയസ്സ് ഇള്ളപ്പും; എൻ.പി.കുഷ്ഠണവാരിയർക്ക് 9 വയസ്സിന്റെയും. സമകാലികരായ എഴുത്തുകാരെ - വിശേഷിച്ചും കവികളെ - ഇന്ത്യം എടുത്തുപറയാം. ആ കാലഘട്ടത്തിലെ സാമൂഹിക-സാംസ്കാരിക സാഹചര്യത്തിൽ കൂ.ജ. തന്ത്രാഭിപ്രായങ്ങൾനെ വ്യതിരിക്കുന്നയി? ഈ അനോഷ്ഠണം, ആ വ്യക്തി തന്ത്രിലേയ്ക്കുള്ള വാതിലിനു മുൻപിലാണ് നാമൈക്കരാണ്ടത്തിന്റെ കുക. അദ്ദേഹത്തിന്റെ അല്പപം വാചകങ്ങൾ: “താരുണ്യത്തിലും ധാരാന്തരിലും പുഷ്പിതങ്ങളായ ചില റാർദ്ദാഭിലാഷങ്ങൾ ഒന്നാന്നായി ഫലിക്കാതെ വാടിക്കൊഴിഞ്ഞുപോയതുകൊണ്ട് ധാരാന്തരത്തിൽത്തന്നെ ബാധിച്ച ചില ശാരീരികാമയങ്ങൾ മാനസികവിഭ്രമങ്ങൾ ഓർക്കുന്നു. ഈ ഐട്ടങ്ങളിലെല്ലാം അന്താപേക്ഷയെന്നും കൂടാതെ, സ്വന്തം ഹൃദയേശവരസമാശയം, തന്നാമജപതപം, എന്നിവ കൊണ്ടുതന്നെ സമാധാനവും സാമ്പദ്യവും ഉള്ളവാക്കണമെന്ന വാശി, ഇതോടൊപ്പം ശ്രീമുഖാഗ്രഹവത്വവും ശ്രീവർണ്ണിതയ്യും ഉപാസിക്കുമാറായത്, ഇഷ്വരാനുശ്രമത്താൽ ശ്രീരാമകൃഷ്ണ, വിവേകാനന്ദ, ശ്രീരാമതീർത്ഥ, ശ്രീരഘൗണ്ട, ശ്രീ അരവിന്ദ പ്രദൃതികളുടെ ചരിതങ്ങളും കൃതികളും വായിക്കാനും ചിന്തനം ചെയ്യുവാനും സ്വകര്യപ്പെട്ടത്, എവംവിധമായ ഒരു ചിന്തന ആത്മരിക്തപോവ്യത്തിയിലൂടെയാണ് എൻ്റെ ആദ്യാത്മികത, ഇഷ്വരത്തത്താജ്ഞയെ ഇന്നോളം വളർന്നു വന്നത്” എന്ന് ആത്മകമാപരമായ ഒരു നീണ്ട കുറിപ്പിൽ ശ്രീ തന്ത്രാഭിപ്രായം ചെയ്യുന്നു. (“കൂ.ജ. തന്ത്രാഭിപ്രായം സ്മരണിക്.”) ആധ്യാത്മികതയുടെ ധാരയ്ക്ക് ആ വ്യക്തിത്തിൽ

ചെറുപ്പം തൊട്ട് വേദുണ്ഡായിരുന്നു എന്നും പഠനമനന നിദിഖ്യാസ നത്തിലും ക്രമേണ അത് രൂഷമുളമായി എന്നുംവേണം ഇതിൽ നിന്നു മനസ്സിലാക്കാൻ. മദിരാശി മെഡിക്കൽ കോളേജിൽ എം.ബി.ബി.എ സ്റ്റിനു ചേർന്ന് പറിക്കാൻ തുടങ്ങിയ ശേഷം അത് ഉപേക്ഷിച്ച് പോരെ ഞടിവന്നതും പിന്നീട് ഹിലോസഫിയും സെസക്കോളജിയും വിഷയ മായെടുത്ത ഡിഗ്രിയെടുക്കാനിന്നയായതും അദ്ദേഹത്തിലെ ആധ്യാത്മി കത്ത്യകൾ അചഞ്ചലപദ്ധതിരത നൽകാൻ കാരണമായിക്കാണും. അകാ റണ്മോ അനുഹ്യമുലകമോ അവ്യാവേയയോ ആയ ഒരു വിഷാദം സാല്യാദ്വാദങ്ഗൾക്കിടയിലും തന്നെ അലട്ടിയിരുന്നതായി ശ്രീ. തസാൻ എഴുതിയിട്ടുണ്ട്. മുതിർന്നുവരവെ ഇതാരു അനുശയത്തിന്റെ വേദന യായനുഭവപ്പെട്ടു എന്നും അദ്ദേഹം തുടരുന്നു. മനസ്സു പത്രുകയും സംഭാന്തമാവുകയും ചെയ്ത ഇത്തരം ഇടടങ്ങളിൽ താൻ മനസ്സാന്തി തെടുകയും നേടുകയും ചെയ്തിരുന്നത് ഇഷ്ടനാമജപത്തിലുംടയാ യിരുന്നു. “ബാഹ്യമായിട്ടന്തിനേക്കാൾ ആന്തരികമായിട്ടാണ് എന്തെ ജീവിതത്തിന് പ്രാധാന്യം. ഇംഗ്ലീഷ് എന്ത് എന്നൊന്നും അറിവാ യിട്ടില്ലാത്ത ബാല്യത്തിൽത്തന്നെ എന്തോ ഒരു ജനാന്തരവാസനയാൽ, അബോധനത്തിന്റെയോ ഉപബോധത്തിന്റെയോ ഒരു ഉദയ-ആദ്ധ്യയ-ആ വശ്യത്താലെന്നപോലെ, എന്തെ അകക്കാന്ത് ഒരു പ്രത്യേക ഇംഗ്ലീഷ് ഇഷ്ടനാമം ജപിക്കുക പതിവായിരുന്നു”, എന്നും, “എന്തെ ഹാർദ്ദമായ നാമജപത്താൽ ദീപിതമായ ഇംഗ്ലീഷയജീവിതവൃത്തികൊണ്ടുതന്നെ എനിക്ക് മാനസികാരോഗ്യവും സമാധാനവും സാധ്യമാണ്” എന്നും ശ്രീ തസാൻ എഴുതിയിട്ടുള്ളത് തന്റെ ആന്തരികജീവിതത്തിന്റെ, സന്തം വ്യക്തിത്വത്തിലെ ആല്യാത്മകധാരയുടെ ആരോഗ്യപൂർണ്ണമായ വളർച്ച യെയാണ് സാക്ഷ്യപ്പെട്ടുതുന്നത്.

ഭിന്നരൂചികളായ രണ്ട് ബാഹ്യാല്യന്തര പ്രവാഹങ്ങൾ ആ വ്യക്തി ത്രാത്തിലെ ജനസിഖങ്ങളായ അടിസ്ഥാനാലടകങ്ങളായിരുന്നു എന്നു വേണം ഇതിൽനിന്ന് വായിച്ചെടുക്കാൻ. ഭിന്നരൂചികളായതിനൊൽപ്പ്, അവയെ മെരുക്കി ഒരുമിച്ചുകൊണ്ടുപോവുക എന്നത് ദുഷ്കരമം. നിര ത്രാത്തായ അന്തഃസംഘർഷമാണ് അനന്തരപദ്ധതം. ഭാതികതലത്തിലുള്ള സാഹിത്യവുംതി, തികണ്ട ആല്യാത്മവൃത്തി - അപവാ, ലഭകിക്കാം വിത്തത്തിന്റെതായ ഒരു പ്രവൃത്തിമാർഗ്ഗം, ഭഗവത്തേക്കർമ്മപരമായ ഒരു നിവൃത്തി മാർഗ്ഗം - ഈ അന്തരിഭ്രംബത്തിന്റെ നിരന്തരഭർഷണത്തി ലും ഉരുക്കിത്തെളിഞ്ഞ് ഉയിർക്കൊണ്ടരാണ് കൂ.ജ. തസാൻ എന്ന ആധുനിക ഔഷ്ഠി. ഈ അന്തഃസംഘർഷത്താൽ ആദ്യന്തം മേൽക്കൈ നേടിയിരുന്നതും അന്തിമവിജയം കൈവരിച്ചതും ആത്മകവ്യത്തി പ്രവാ ഹമാണ് താനും. ആയിരത്തിനേതാള്ളായിരത്തി ഇരുപത്-മൂപ്പതു കാല

എടക്കത്തിൽ നമ്മുടെ നാട്ടിലെ സാമൂഹിക-സാംസ്കാരികാന്തരീക്ഷത്തിൽ മുപ്പെട്ടതിയ ഒരു കവിപ്പൂർബ്ബയം എങ്ങനെന്ന പരിപുർണ്ണമായും വ്യതിരിക്തമായി എന്ന് നേരത്തെ ഉന്നയിച്ച് വികല്പത്തിന് ഇവിടെ സമാധാനമാവുന്നു.

“ഈ ജംഗ് ഇത്രശരഹരായണനായി ഭവത്തേക്കർമ്മപരനായോരു നിവൃത്തി ജീവിതത്തിനുള്ളതാണ്” എന്ന് ശ്രീ. തന്മാൻ ബോധ്യപ്പെടുന്നതും അതിന്റെവല്ലം അദ്ദൂഷാപകവ്യതിയോട് താൻ വിടപറയുന്നതും തുടർന്ന് ശ്രീമദ്ഭാഗവത്തോപാസനയിൽ മുഴുകന്നതും 1950-ൽ ആണ് - അതായത്, തന്റെ 43-ാം വയസ്സിൽ. ചെറുപ്പത്തിലേ തുടങ്ങിയതും മേൽക്കൊ നേടിപ്പോന്നതുമായ ഒരു അന്തർഭാരയുടെ പരിണാമിയാണിതെന്ന് നേരത്തെ സുചിപ്പിച്ചു. ശ്രീ. തന്മാൻ ആദ്യകാല കവിതകളിൽനിന്ന് ഈ വായിച്ചെടുക്കാം എന്നത് കാതുകമുണ്ടാക്കുന്നു. “രൈ പൊൻതളിക്”, “അജാമിളൻ അമവാ ഓരാത്മാവിന്നേ മുക്തിപ്രാപ്തകമാം” എന്നീ വണ്ണകാവ്യങ്ങൾ തന്മാൻ ആദ്യകാലരചനകളാകുന്നു. ഇവയോടൊപ്പം ചേർത്തുവായിക്കേണ്ടവയാണ്, അടിക്കുറിപ്പുകളിൽ “വിദ്യാർത്ഥികാലരചന” എന്ന സുചനയോടെ, “വിവേകാനന്ദം” എന്ന കാവ്യസമാഹാരത്തിൽ ചേർത്തിട്ടുള്ള ലാലുരചനകൾ.

ഈ മുഖ്യ കൃതികൾ രണ്ടും വിദ്യാർത്ഥിജീവിതകാലത്ത് രചിച്ചവയാണ്. രണ്ടും എടുത്തുവെച്ച്, ഒരു മുപ്പിള്ളെ അനേഷിച്ചുപോകുന്നതിൽ വലിയ പ്രസക്തിയോന്നുമില്ല. ശ്രദ്ധിയിൽ എടുത്തുപറയുന്നതകവൃത്ത്യാസങ്ങളാനുമില്ല എന്നത് ശ്രദ്ധയം. സവിശേഷപഠനമർഹിക്കുന്നത് കൈകാര്യം ചെയ്യപ്പെട്ട വിഷയങ്ങളാണ്. കാശിയിലെ പുണ്ണ്യക്ഷേത്രത്തിൽ ദേവരഞ്ജ മുന്നിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ട ദിവ്യമായ പൊൽത്താലമാണ് “പൊൻതളിക്”യിലെ പ്രമേയം.

“അതിയായെവനാണകമശം തൻ
ഹൃദിസംഭാഷി വഹിച്ചു. തസ്മാനായ
ഇതു നൽകുക”

എന്ന നിദേശത്തോടെയാണ് പൊൻതളിക് പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടത്. ഈ വിജ്ഞാനരം കേട്ടപാടെ രാജ്യത്തെ സമസ്ത പട്ടിണിപ്പാവങ്ങളും മാറാരോഗികളും ക്ഷേത്രത്തിനുമുമ്പിൽ വന്നുനിരന്നു. തുടർന്ന് എല്ലാ ധനാധ്യരും അങ്ങോടെത്തി; തങ്ങളുടെ സമ്പാദ്യം പാവങ്ങൾക്ക് വാരിക്കൊരി വിതരണം ചെയ്തു. ഒടുവെത്തിയ മഹാപ്രഭു, തനിക്ക് പുർണ്ണിക്കാത്തായി ലഭിച്ച ഭൂമി മുഴുവൻതന്നെ പാവങ്ങളുടെ സംരക്ഷണത്തിനായി ഭാനംചെയ്ത് പൊൻതളിക്കയ്ക്ക് കൈനീട്ടി. അയാളുടെ സ്വപർശമേറ്റതും, പൊൻതളിക് വെറ്റു ചെയ്യുതകിട്. “ഹൃദസ്സംഭവാരിഗവൽ ഭജനത്തിലേറ്റമുശസ്സുംഗമാർന്നു” കേവലനായ ഒരു നാടൻ

കൃഷീവലൻ അപ്പോഴാണവിദേയ്ക്കേത്തിയത്. “ആരക്കാധകഭയംകര ഹോരരോഗവാതം ശ്രസിച്ചു” ദിക്ഷുവുന്നതെന്തെങ്കിലും, “ചേതന്നിലിത്തിരി കൃപാക്കണമാർന്നിട്ടാത്ത്” വിത്തേരശരേയും കണ്ണ് അവബന്ധി അകംനൊന്തു. അവബന്ധി പ്രദായത്തിൽ ഒഴുഖരുമായ കാരുണ്യം നിറഞ്ഞതാണുകി.

പണ്ണും പഴപ്പുമിയല്ലെന്നാരു കണ്ണുപൊട്ടൻ
മൺഡിൽക്കിടപ്പും; തദ്ദുപാതമിരുന്നിതായാൾ;
കർണ്ണത്തിലോതിയലിവാൽ: പ്രിയ സോദരാ, നാം
ഒള്ളത്തില്ലും ശിവ! ശിവേതി ജപിക്കാനല്ലു”

പരമഹാവനവും അനുത്തമവുമായ ഭക്തി, ആർദ്രമായ ആത്മര സേവനത്തിലാണ്, നിഃസ്വാർത്ഥമവും നിഷ്കപടവുമായ ദീനാനുകസ്യ യിലാണ്, ദിവ്യമായ കാരുണ്യത്തിലാണ് തെളിയുന്നത് എന്ന് “പൊൻത ഇകയില്ലെട കവി ഇർബോധിപ്പിക്കുന്നു. ഇരുപത്തൊന്നാ ഇരുപത്തി രണ്ടോ വയസ്സുള്ള ഒരു വിദ്യാർത്ഥിയുടെ കവിതയാണിൽ എന്നുകൂടി നാം തിരിച്ചറിയുക. സ്വാർത്ഥമസ്പർശമേലാത്ത, പരമോർക്കൃഷ്ണമായ കാരുണ്യം മനുഷ്യനെ ദൈവത്തോളം ഉയർത്തുന്നു എന്നു വിശ്വസിച്ച വിശമഹാകവി ഷേക്സ്പീയർ കാരുണ്യത്തക്കുറിച്ച് പറയുന്നു:

“The quality of mercy is not strained;
It droppeth as the gentle rain from heaven
Upon the place beneath; it is twice best
It blesseth him that gives, and him that takes.”

“കാരുണ്യമാകുന്ന ഗൃണം ബലത്താ-
ലാകൃഷ്ണമായിട്ടുവരല്ലെന്നും.
മേൽനിന്നുകീഴോട്ടു ശാന്തമായ
വർഷം കണക്കെപ്പോഴിയുന്നതായെ.
എന്ന്, നമ്മുടെ മലയാളത്തിൽ, ഉള്ളൂർ.

എറെച്ചുറുപ്പുത്തിൽത്തന്നെന്ന ഇതു ദർശനദീപതി ശ്രീ. തന്പാനിൽ ഇതശ്ശ വിടർത്തിയിരുന്നു എന്നും, സുദീർഘമായ ആ ജീവിതകാലം മുഴുവനും അത് അനോപമസ്തരഭ്യം പൊഴിച്ചുകൊണ്ട് തിളങ്ങിനിന്നു എന്നും തിരിച്ചറിയേണ്ടതുണ്ട്.

നേരത്തെ സുചിപ്പിച്ചപോലെ, വിദ്യാർത്ഥിയിരുന്ന കാലത്തെ കൃതിയാണ് “അജാമിളും”നും. പുരാണപ്രസിദ്ധമാണ് അജാമിളകമ. പക്ഷേ, “പഹരാണികമുലകമയിൽനിന്ന് സാരമായ ചില വ്യത്യാസ അശ്രീ”തന്റെ കൃതിയിൽ കണ്ണെയ്ക്കാമെന്നും, തനിക്ക് “ആധ്യാത്മിക മായ ഉപനിഷത്സിഖാന്തങ്ങളാട് കുറിച്ചധികം പക്ഷപാതമുള്ളതുകൊണ്ടാണ്” അങ്ങനെ സംഭവിച്ചിട്ടുള്ളത് എന്നും കവി കുറിച്ചുവെച്ചിട്ടുണ്ട്. “ഈ കവിത വായിക്കുംമുൻപ്, ഭഗവർഗ്ഗീത 6-ാം അധ്യായം 37-45

ദ്രോകങ്ങൾ നന്നുസ്ഥിച്ചാൽ കൊള്ളാം” എന്നുകൂടി കവിയുടെ ആമുഖക്കുറിപ്പിൽ നാം വായിക്കുന്നു. അറാം അധ്യായം ധ്യാനയോഗം. “ശ്രദ്ധാവാൻ ജേതയോമാം സമേയുകത്തമോ മതഃ” എന്ന് -ശ്രദ്ധാ പുർണ്ണനായി എന്ന ജീക്കുനവനാണ്, എന്ന് അഭിപ്രായത്തിൽ അത്യന്തം ശ്രഷ്ടംനായിട്ടുള്ളത് എന്ന് കൃഷ്ണൻ അർജ്ജുനനെ ഉപദേശിക്കുന്നിടൽ ധ്യാനയോഗം അവസാനിക്കുന്നു. തന്റെ കവിത വായിക്കുന്നതിനു മുൻപ് നന്നുസ്ഥിച്ചാൽകൊള്ളാം എന്ന് കവി നിർദ്ദേശിക്കുന്ന ഭാഗം അവസാനിക്കുന്ന 45-ാം ദ്രോകം,

പ്രയത്നാദ യതമാനസ്തു
യോഗി സംശൂദകില്പിഷ
അനേകജനസംബില-
സ്തത്തോ യാതിപരാം ഗതിം.

എന്ന് വായിക്കുക. തീവ്രയത്തം ചെയ്യുന്ന യോഗി കില്പിഷ സംശൂദഗനായി അനേകജനങ്ങൾക്കാണ് ഇത്താനസംസിദ്ധനായി പരമമായ ഗതിയെ പ്രാപിക്കുന്നു എന്നാണ് കൃഷ്ണൻന്റെ ഉപദേശം. യോഗ തതിൽ ശ്രദ്ധായുകതനായവൻ, ചലതിമനസ്കനായി യോഗഭ്രഷ്ടചിത്തനയാൽ യോഗസിദ്ധി പ്രാപിക്കാതെ പിന്ന എവിടെയെത്തും? എന്ന് അർജ്ജുനൻ ശകാലുവാകുന്നിടൽ ഭഗവാൻ നല്കുന്ന ഉപദേശമാണ് പ്രകരണം എന്നും ഓർക്കുക. ഇതിവിടെ ഇത്തും വിശദീകരിച്ചത്, കോളേജ്കുമാരനായ നമ്മുടെ കവി, തന്റെ കവിത വായിക്കുന്നതിനുള്ള മുന്നാരുകമൊയി നിർദ്ദേശിക്കുന്ന ഭഗവത്ശീതാസനദിന്തിന്റെ അശായതയും ഉദാരതയും ഗതരവവും ഇഴപേർത്തുകാണിക്കാനാണ്.

ശ്രീ. തവാന്തേ അജാമിളിൽ യോഗിയായിരുന്നു. പക്ഷേ, സന്ദർഭ വശാൽ അയാൾ ചലിതചിത്തനായി, യോഗഭ്രഷ്ടനായി, വേശ്യാഗ്രഹിതിലെത്തിൽ. അവളിൽ രംഭൂക്ഷിയവേ ഒരു കുഞ്ഞുപിരിക്കുന്നു.

ഭൗവപ്രകാശമിഹിഷാനതരം കിശോര-
വക്രങ്ങളിൽ പ്രതിഫലിപ്പി നരോന്തരിക്കായ്.
പാപം പെടാത്താരവർ തന്ന മനമിശ്വരൻ
പാദാംബുജങ്ങൾ വിടരുന്ന തടാകമാക്കാം.”

എന്നാണ് കവിയുടെ മതം. ഇളംപെതലിന്റെ നിഷ്കളകങ്ങളായ മിചികളിൽ ഇംഗ്രേസിലെപ്പറ്റിയായിരുന്നു. തന്റെ കുഞ്ഞിന്റെ മുഖം അജാമിളനെ, സ്വന്തം പുർവ്വപുത്രതാന്തങ്ങൾ ഓർമ്മിപ്പിക്കുന്നു. പശ്ചാത്യാപവിവരണായി, സദാ ഭഗവന്നാമോച്ചാരണം സാധിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി, കുഞ്ഞിന്റെ നാരാധാരനെന്ന് പേരിടുന്നു. ക്രമേണ പഴയ യോഗസിദ്ധി കൈവരുകയും ഒടുവിൽ നാരാധാരം ചേരുകയും ചെയ്യുന്നു. പുരാണപോകതമായ അജാമിളക്കമ, യമക്കികരണാരുടെ മുൻപിൽ

യെചകിതനായി മകനെ പേരെടുത്തു വിളിച്ചപ്പോൾ, നാരാധാരകിക്കര മാർ പ്രത്യക്ഷപ്പേട്ട് അയാളെ രക്ഷിച്ചു എന്നാണെല്ലോ. നാരാധാരനാമം ഒരിക്കലെക്കിലും ഉള്ളിൽത്തട്ടി ഉച്ചരിക്കുന്നത് മോക്ഷപ്രദമാണ് എന്നൊക്കെ വ്യാവ്യാനിക്കാൻ പുരാണക്കമ കൊള്ളും. പക്ഷെ, അത് പ്പാട വിശ്വാസിക്കാൻ അല്പം മഹായുത്തിന്റെ മേഖലാടി കുടി വേണ മെന്നു മാത്രം. എന്നാൽ ഭഗവാന്തീയയുടെ ചെതനയുമുശർക്കാണ് ശ്രീ. തന്നെ, തന്റെ അജാമിജ്ഞാപാവ്യാനം മുലത്തിൽനിന്ന് വ്യതിചലിച്ച തികച്ചും വിശ്വാസവും ഉദാരമണ്ണീയവുമാക്കിയിരിക്കുന്നു.

കവിയുടെ ഉള്ളിലെ അന്തർദ്ദാന്തസംഘർഷത്തകുറിച്ച് ലാകി കജിവിപിത്വാൺചയും ആദ്യാത്മികചര്യാസക്തിയും തമിലുള്ള വടം വലിയെക്കുറിച്ച് നടെ സുചിപ്പിക്കുകയുണ്ടായി. അജാമിളുകമയിൽ ആ അന്തസ്ഥംലർഷത്തിന്റെ തെളിഞ്ഞ കൈയെയാപ്പേണ്ട്.

മേലുഖരിച്ച ശ്രോകത്തിന്റെ രണ്ടാംപാദം അവസാനിക്കുന്നത് “പ്രതിഫലിപ്പുനരോന്തിക്കായ്” എന്നാണ്. ഇവിടെ “നര്” ശബ്ദം വാർന്നുവിണ്ട കേവലം വൃത്തസമ്മതിക്കുവേണ്ടി മാത്രമാണ് എന്നു തന്നെ കരുതുന്നില്ല. ‘നര്’ശബ്ദം നേതാവ്, നയിക്കുന്നവൻ എന്ന അർത്ഥത്തിലാണ് ഔദ്ഗ്രേഷ്യത്തിൽ പ്രയോഗിച്ചിരിക്കുന്നത് എന്ന് തന്റെ “നരനാരാധാരണീയ്” തതിൽ ശ്രീ. തന്പാണ് ചുണ്ടിക്കാണിച്ചിട്ടുണ്ട്. ‘നരാഃ’ എന്ന പദത്തിന് ‘എല്ലാം തന്റെ വശത്താക്കുന്നവൻ’ (നൃനയേ) എന്ന് അഭരം. “നരനാരാധാരണീയ്” തതിൽ ശ്രീ. തന്പാണ് തുടർന്നെന്നാഴുതുന്നതി എന്നെന്നു: “വിനോദാവലൈ തന്റെ ഇംഗ്രാമോസ്യപനിഷദ്വ്യത്തിയിൽ” ന കർമ്മ ലിപ്യതേ നരേ” എന്നതിലെ നരശബ്ദത്തിന് പ്രസ്തുതവെഡി കാർത്മമാണ് ഉന്നയിച്ചിരിക്കുന്നത്. “നരേ നേതരി; നരനിൽ കർമ്മങ്ങളിൽകൂടിയും. മഹേഷ്വരി ഇംഗ്രൂക്കും.” നരൻ കർമ്മത്തിന്റെ നേതാവാണ്. ”മഹേഷ്വരി വർജ്ജിച്ചുള്ള ആസക്തിയുടെ ലേപനമേലാത്ത, കർമ്മയോഗത്താൽ നരന് നാരാധാരണവരും സത്യത്തിലേയ്ക്ക് തന്നെത്താൻ നയിക്കാണാവും എന്നാണ് ആദ്യാനത്തിലെ വ്യംഗ്യം” (നരനാരാധാരണീയം - പേ. 317). നരന് സകർമ്മത്തിലും നാരാധാരണപരം സത്യത്തിലേയ്ക്ക് സ്വയം നയിക്കാണാവും എന്ന ദർശനം, അതിന്റെ കേവലബീജാവസ്ഥ യിൽ, “അജാമിള്” നിലെ “നര്”ശബ്ദപ്രയോഗാവസരത്തിൽ നമ്മുടെ ഒപ്പി കവി ഉൾക്കൊണ്ടിരുന്നുവെന്ന് തന്നെ കരുതുന്നു.

കോളേജുകാലത്തെ കൃതികളാണ് “രണ്ടുകുറ്റിക്കവിതക്” തും. കുട്ടിക്കവിതകളല്ല, കുറ്റിക്കവിതകൾ. നന്ന് സിഗരറ്റ് കുറ്റിയെപ്പറ്റി; മറ്റൊരു കുറ്റിച്ചുലിനെപ്പറ്റിയും. “ആരേയും ഓനിനേയും ദൂഷിക്കണമെന്നോ അപഹസിക്കണമെന്നുപോലുമോ” കരുതിയിട്ടില്ലെന്നും വെറും “നേരനോ കാഡി” മാത്രം ഇവയെ പരിഗണിച്ചാൽ മതിയെന്നും മുഖക്കുറിപ്പിൽ കവി എഴുതുന്നു. എന്നാൽ,

ഭൂഷാലക്കാരലാസ്സാർന്നവില സുവമിയ-
നോരെനോമിന്നു കാണ്ടു,
ദേ,ഷ്ട്രീം; പക്ഷ നാളെ പുരുഷരവുമി-
ംട്ടിൽ വെണ്ണുറു മാത്രം!

എന്ന്, മനുഷ്യൻ്റെ നിസ്സാരതയിലേയ്ക്ക് ഉൾക്കെള്ളു തുറപ്പിച്ചു കൊണ്ടാണ് “സിഗരറ്റുകുറ്റി” പുറത്തെടുക്കുന്നത് എന്നത് ശ്രദ്ധേയമാണ്. തെള്ളും ആദരണ്ടിയമോ മാനുമോ കാമുമോ അല്ല കുറ്റിച്ചുലിന്റെ സ്ഥാനം; എക്കിലും അത് സഞ്ചരിച്ച ഇടം പോലും പവിത്രമാവുന്നു; അമ്പവാ, പെരുമാറുന്ന ഇടം പോലും പരിശുദ്ധമാക്കുന്നവിധമാണ് കുറ്റിച്ചുലിന്റെ സഞ്ചാരം. ഇതിൽപ്പുരം പുണ്യമെന്ത്? ഈ ഉദാരദർശനമാണ് സെതുശ്രൂകം മാത്രമുള്ള “കുറ്റിച്ചുലി”ലെ തിളക്കം.

‘ഇഷ്വരവിശാസം’ എന്ന സാമാന്യം ദിർഘമായ ആമുഖവോപ നൃാസവുമായി പ്രസിദ്ധീകരിക്കപ്പെട്ട, മുന്നു ഭാഗങ്ങളുള്ളത്, ചെറിയ ഒരു ആവ്യാകാവ്യമാണ്, ‘കാട്ടിലുമെന്തും ഇഷ്വരഹസ്തം’ എന്ന രചന. താൻ കവിതയെഴുതുന്നത്, “ഇഷ്വരാശ്രയണസഭാവത്തിന്റെ അന്തഃ പ്രേരണയാലാണ്” എന്ന്, തന്റെ ഇഷ്ടദേവതയുടെ മുൻപിലുള്ള ആത്മാർപ്പണമാണ് തനിക്ക് കവിത എന്ന് കവി തിരിച്ചറിഞ്ഞിരുന്നു.” മറ്റൊരു സ്വാഭാവികകർമ്മങ്ങളേയും പോലെ തന്നെ തന്റെ ഈ ബല ഹീനയൈകില്ലും അനുരൂപയായ കവിതാവാസനയേയും സജീവിതാ ദർശനതോട് - സേവശരനോട് - അധികമധികം സാധർമ്മ്യം പ്രാപിക്കാനുള്ള സാധനങ്കാഡി സഹായർഹിണ്ണിയായി ബോധപൂർവ്വം പ്രവർത്തിപ്പിക്കുകയാണ് വേണ്ടത്” എന്ന് തീരുമാനിച്ച്, സോദ്രേശ്വരമായി രചിച്ച കൃതിയാണ് ഈത്. കാവ്യപരമായ മേര എത്രമാത്രം എന്ന തല്ലി, ഇതിലെപ്പറ്റിപ്പിക്കുന്ന ധർമ്മം താനെന്തെമാത്രം അനുശീലിക്കുന്നുണ്ട് എന്നതാണ് തനിക്ക് കുടുതൽ പരിശീലനന്തിയം എന്നും കവി, ആമുഖലേവന്തതിൽ സുചപ്പിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. സജീവിതത്തിൽ താൻ പാലിച്ചുപോരുന്ന കർമ്മങ്ങൾക്കാഡായാരമായ ധർമ്മബോധമാണ് ഈ കൃതിയുടെ ജീവൻ എന്നാണ്ടോളാ ഇപ്പറഞ്ഞത്തിനന്തരമം. ഇഷ്വരസകലപ്പത്തിൽ ഗാന്ധിജിയാണ് കവിയുടെ ആചാര്യൻ. തന്റെ അഭിപ്രായങ്ങളെ സാധുകരിക്കാൻ ഗാന്ധിജിയെ അഭ്രഹം സമുദ്ധമായി ഉദ്ധരിക്കുന്നു.” അവനവെന്നതനെ വെറും പുജ്യമാക്കിത്തീർക്കുന്നവനെ ഇഷ്വരനെ പുർണ്ണസത്യത്തിൽ എക്കും പുണ്ട് മുക്തനാവാൻ പറ്റു” എന്ന ഗാന്ധിസ്വക്തം കവി പ്രേദയത്തിൽ വെച്ചാരാധിക്കുന്നു. താൻ പുജ്യമാണ് എന്ന് തിരിച്ചറിയുന്ന നിമിഷം, മനുഷ്യന് രണ്ടാംപിറവിയുടെ മുഹൂർത്തമാണ്. സാധാരണയായി മനുഷ്യൻ ആ തലത്തിലേയ്ക്കുയരുന്നില്ല എന്നതാണ് വാസ്തവം. ദാരുണമായ ദുരന്താനുഭവങ്ങളിലുടെ മാത്രമേ ഒരുവൻ ഈ ആത്മബോധത്തിലേയ്ക്ക് ഉണ്ടാകയു

ഇള്ളു. ഈ ഉണർച്ച അവനെ പുരുഷമോത്തമനാക്കുന്നു; അർദ്ദ ദൈവമാക്കുന്നു. ഭൂമിയെ സർഗ്ഗത്തോടു ബന്ധിപ്പിക്കുന്ന കണ്ണിയായിൽനീരുന്നു അപ്പോൾ അവൻ. ഈ ദ്വാരന്തസകലപം ഷേക്സ്പീയർക്കും സമ്മതമായിരുന്നു. മഹാദുരന്തനാടകമായ King Lear "now thou art an O without a figure: I am better than thou art now; I am a fool, thou art nothing" എന്ന് വിദ്യുഷകൻ (Fool) മഹാരാജാവിന്റെ മുഖ തുന്നോക്കിപ്പെറ്റുന്ന ഒരു സന്ദർഭമുണ്ട്. "O without a figure" പുജ്യമാണ് എന്ന് വിദ്യുഷകൻ നേരത്തെ അർധാം; അത് ചുണ്ടിക്കാണിക്കാനുള്ള നിഷ്കളക്കയ്യും അയാൾക്കുണ്ട്. എന്നാൽ, ഏറെനാളുത്തെ മഹാദുരന്തനുഭവങ്ങളുടെ തീച്ചുള്ളയിൽ ഉരുകിതെത്തളിയുന്നോൾ മാത്രമേ മഹാരാജാവിൽ ഈ ആത്മബോധ മുഴിക്കുന്നുള്ളു. ഈ രണ്ടാംപിറവിൽ തന്നെ, "an O without a figure" വെറും പുജ്യം ആശനന ബോധം അദ്ദേഹത്തിലും കിക്കുന്നു. അപ്പോൾ ""you must bear with me: Pray you now, forget and forgive: I am old and foolish" എന്ന്, പണ്ഡി പട്ടിപ്പുറത്ത് ആട്ടിയിരിക്കിയ, നാടുകട ത്തിയ സ്വന്തം അരുമക്കുണ്ടുമായി Cordelia യുടെ മുന്നിൽ ഹൃദയം കീറിത്തുറന്നുവെയ്ക്കുന്നു മഹാരാജാവ്. ഫലേഷ്ട്രാഹവിതമായി ആത്മകർമ്മമനുഷ്ഠിക്കുകയും തുടർന്നുണ്ടാകാവുന്ന എല്ലാ ദുരന്തങ്ങളും തികഞ്ഞ നിർപ്പേപത്രയോടെ, അനുഭവിക്കുകയും ചെയ്യുന്നോൾ നന്നൻ, നാരാധാരപരം സത്യം തിരിച്ചറിയുന്നു.

“സത്യതാൽ, സ്വന്നഹത്താൽ, തൻജിവവ്യത്തിയാം
സ്വാർത്ഥം പരോപകാരാർത്ഥമാക്കി
കെതിയോടിശ്രെന്നയോർത്തുതാൻ വർത്തിക്കും
മർത്തുന്നവുർഭതിസംഭവിക്കാം.”

എന്നാൽ, ഈ പരംപരാജിന്റെ സുലഭിതമായ ചിത്രീകരണം മാത്രം. “കാട്ടില്ലുമെന്തും ഇഷ്യർഹപരസ്തം” എന്ന തന്റെ ഉല്ലു ആവ്യാനകാവ്യത്തിൽ ശ്രീ. തന്നെ വരച്ചുകാട്ടുന്നത് മഹിതോദാരമായ ഈ ചിത്രമാകുന്നു.

കുലശേഖരകവിയുടെ “മുകുന്നമാല” എന്ന സംസ്കൃതസ്തോത്രമുക്തക്കങ്ങൾ വ്യത്താനുവ്യത്തം മലയാളത്തിലേയ്ക്ക് പരിഭാഷപ്പെടുത്തിയതാണ്, “ശ്രീമുകുന്നമാല.” ആദ്ദീകാലത്ത് കേരളത്തെ ബാധിച്ച നിരീശരാനാസ്തതികാശയങ്ങളുടെ മുടൽമൺതുകൾക്കുമീതെ, ഈശാരവിശാസപ്രകാശവും ഭവവർഭക്ത്യുന്നേഷവും പ്രസർപ്പിച്ചുകൊണ്ട് ഉയർന്നുപോങ്ങിയ ഉഷ്ണകാന്തവെന്നിക്കാടിക്കുറയാണ്” മുകുന്നമാല എന്ന്, തന്റെ സുഭീർജീവമായ ആമുഖലേവന്തതിൽ ശ്രീ. തന്നെ എടുത്തുപറഞ്ഞതിരിക്കുന്നു.” സഗൃംബനും സാകാരനുമായ ഒരു ദൈവത്തെ സമാഗ്രയിച്ചു പാഠിച്ചു കീർത്തിക്കുകയാണ്” കുലശേഖരകവി, തന്റെ

മുകുന്ദമാലയിൽ. കൃതിയുടെ ആസ്വാദനപരമായ ഒരു പഠനവും, ശ്രീ. തന്മാൻ തന്റെ അമുഖലേവന്നതിൽ ഉൾച്ചേരിത്തിരിക്കുന്നു.

‘ഒരു ചിരിഞ്ജീവി നാവികൻറെ യാതനാനുഭവങ്ങൾ’ എന്ന കൃതിയും വിവർത്തനം തന്നെ. പ്രസിദ്ധ ആംഗലകവി കോളറിഡ്ജിൻസ് Ancient Mariner എന്ന വിവ്യാതരചനയുടെ വിവർത്തനം. സുഖീർഹാ മായ കാവുമാൻ കോളറിഡ്ജിൻസ് Ancient Mariner. കവിയെയും കവിയുടെ കാലങ്ങന്തയും കുറിച്ച് സമഗ്രമായി മനസ്സിലാക്കാൻ സഹാ യിക്കുന്ന ആമുഖലേവന്നതം, പതിവുപോലെ കൃതിയുടെ സാമാന്യാവ ലോകനവും ഉൾച്ചേരുന്നു. കുടാതെ രണ്ടനുബന്ധങ്ങളും. വിശദമായ വ്യാഖ്യാനക്കുറിപ്പുകളാണ് ആദ്യത്തെ അനുബന്ധം. അടുത്തത്, കോളി ഡ്ജിനെ കുടുതൽ അടുത്തതിയാനുതകുന്ന, ഇംഗ്ലീഷിൽ നിന്നുള്ള ചില ദീർഘ ഉല്ലംഖനികളും. പണ്ഡിതനും സാഹൃദയനുമായ ഒരു അധ്യാ പകൻസ് സംസ്കാരം ഈ സംവിധാനത്തെ അനുഗ്രഹിച്ചിരിക്കുന്നു. “അവിശ്വസനീയങ്ങളെ വിശ്വാസയോഗ്യങ്ങളാകി, അതിന്റെയാവസ്ഥ കൈ ഇന്തിയശാചരങ്ങളാകി, മാനസാവർജ്ജകമായ ഒപ്പുവാനു ഭൂതിനല്കുന്ന, കരുത്തും കമനീയതയും ഒത്തിണങ്ങുന്ന, ഈ അസാ യാരണകാവ്യത്തിൻസ് നിർമ്മാണത്തിന് കവി സമാതൃഭാഷയിലെ അതി സാധാരണവും സരളവും ആയ ശബ്ദങ്ങൾ മാത്രമാണ് മികവാറും വിനിയോഗിച്ചിരിക്കുന്നത് എന്നതിന്തെ വിസ്മയനീയം. ലഘുലഘുക ക്കായ അസമസ്തപദങ്ങളുടെ സുരഞ്ജിതലടന്നയാണ് കാവ്യാകാരം ഉടനീളും” എന്ന് ശ്രീ. തന്മാൻ മുല കവിതയുടെ പൊലിമ അളന്നുവെ യ്ക്കുന്നു. “ഭാതികാതീത തത്തചിന്തനങ്ങളിൽ മുഴുകിയിരുന്ന ഒരു അസാധാരണകവിയുടെ കൃതിയാണ് ഇതെന്ന്” അദ്ദേഹം കാവ്യാഞ്ചാ വിലേക്ക് വെളിച്ചു കാണിച്ചുതരുന്നു. താനെന്നുകൊണ്ട് Ancient Mariner വിവർത്തനം ചെയ്യാൻ തിരഞ്ഞെടുത്തു എന്ന ചോദ്യത്തി നുള്ള സമാധാനം ഈ വാചകത്തിൽ വ്യംഗ്യമയുരമായി ഒരുക്കിവെ യ്ക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു. കാവ്യം അനുവാചകനു പകർന്നുന ലകുന സന്ദേശമെന്ത് എന്നും വിവർത്തകൻ സുവ്യക്തമായി കുറി ചുവെച്ചിട്ടുണ്ട്.” മനുഷ്യൻ സർവ്വപ്രാണികളോടും നിർവ്വൈരന്നാവുന്ന തിനും പൂരം (“നിർവ്വൈരണ്യസർവ്വലൈത്തേഷു”) സമസ്യപ്പങ്ങളോടൊപ്പം അഹേതുകസ്തനേഹഭാവം - “സർവ്വലൈത്തഹിതേ രതിഃ - കുറി വളർത്തു സ്നേഹാണ് മനുഷ്യപ്പുദയത്തിന് സർവ്വവിധ ഭൂതബാധകളും അകന്ന ആത്മനിർവ്വതി, ആത്മശാന്തി സംസിദ്ധമാകുന്നത്. സമസ്യപ്പട സ്നേഹം തന്നെയാണ് ഈശ്വരപ്രേമത്തിന്റെയും ഈശ്വരപ്രാർത്ഥന യുദ്ധങ്ങും സ്വരൂപം - സ്വാനുഭവത്തിൽനിന്ന് ഈ സന്നാതനയർമ്മസ ദേശമാണ് ചിരിഞ്ജീവിനാവികൻ ഉദ്ദേശ്യാധിപ്പിക്കുന്നത്.”

ഇവിടെ നമുക്ക് കൂ.ജ. തന്പാൻ എന്ന ഐഷികവിയുടെ കവിവ്യക്തിത്വത്തിലേക്കും ഉൾപ്പെടെ ലഭിക്കുന്നു. സനാതനധർമ്മസന്ദേശപ്രചാരണാസുക്യമാണ് ഈ കവിയുടെ പ്രാണബലം. സന്ദേശ കവിതകളിലും വിവർത്തനത്തിനു തിരഞ്ഞെടുത്ത കൃതികളിലും എല്ലാം തന്നെ ഈ അമോഖദീപ്തി പ്രകാശം പരത്തിനില്ക്കുന്നത് കാണാതിരുന്നുകൂടാ. തന്റെ കവിത ഈശ്വരാർപ്പിതമായ ഒരു സാധനയാണെന്നും ഈ കവി തിരിച്ചറിഞ്ഞിരുന്നു. വിദ്യാർത്ഥിജീവിതകാലത്തുതന്നെ കോളറിഡ്ജിന്റെ ഇക്കവിത, തന്നെ എരു പ്രലോഭിപ്പിച്ചിരുന്നു എന്ന കവിയുടെ പ്രസ്താവം ഈഡെ ചേർത്തുവായിക്കേണ്ടതാണ്.

പ്രശ്നവും സഹ്യദയസന്ധിവും സുക്ഷമവുംഷട്ടിയുമായ ഒരു നിരുപണകലം ശ്രീതന്മാൻ കവിപ്പക്കത്തിൽ പൂർണ്ണമാക്കുന്നു. തന്റെ പ്രമുഖ കൃതികൾക്കൊക്കെത്തന്നെ താനെഴുതിച്ചേരത്തിട്ടുള്ള ആമുഖം പഠനങ്ങൾ മാത്രം മതി, ഇതിനുമുഖ്യം തന്മായി. “പുന്നാനപഠനങ്ങൾ” എന്ന പ്രക്രഷ്ടക്കൃതിയും “ദേഹലേ അമൃതോപമേ” എന്ന വരിഷ്ഠമായ അസ്വാദനവും കണക്കിലെടുക്കുന്നേം ആ നിരുപണപ്രതിഭയുടെ യുടെ യമാർത്ഥഗർഭം തിരിച്ചറിയാം. വരകവി കനകത്തു പത്തനാഭമേ നോന്തേ കവിതകളിലുടെയുള്ള ഒരു തീർത്ഥമാടനമാണ് ‘ദേഹലേ അമൃതോപമേ’ എന്ന പഠനഗ്രന്ഥം. ഒറ്റപ്പേജിൽ ഒരുഞ്ചുന്ന ഈ ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ മുഖക്കുറിപ്പിൽ, “തന്റെ കാലാധ്യത്വത്തിൽ തന്റെ ഉത്തമാദർശവിശാസങ്ങൾക്കനുസ്പൃതമായി മാത്രംഭാഷയെ സേവിച്ചുപോന്ന ഒരു കവിയെ - എടുത്തുവായിച്ചാൽ ഇന്നും ആസ്വാദിച്ചുള്ളും ഹിതപ്രദാനങ്ങളുമായി അനുഭവപ്പെടുന്ന കവിതകളജുതിയിട്ടുള്ള ഒരു കവിയെ - അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജന്മശതവാർഷികത്തിലെക്കിലും ഓന്നിന്നുവശാവുകയും തൽക്കുതികളിലുടെ ഒന്നു ക്രോഡിക്കുകയും ചെയ്യുന്നത്” സഹ്യദയലോകത്തിന്റെ കടമയാണ് എന്ന് ശ്രീ. തന്പാൻ രേഖപ്പെട്ടു അതിയിരിക്കുന്നു. കൂ.ജ. തന്പാൻ എന്ന വരകവിയുടെ ജന്മശതവാർഷികത്തിലെ അനുസ്മരണവേള ഈ കവിവാക്യത്തിലേക്ക് അനുയിച്ചു കൊണ്ടാണ്, തുടക്കത്തിൽ, നമ്മുടെ അക്കാദമിയുടെ അശ്രദ്ധയെക്കു നിച്ചു പറഞ്ഞത്.

കനകത്ത് പത്തനാഭമേ നോന്ന് എന്ന വരിഷ്ഠം കവിക്ക് ശ്രീ. തന്പാൻ നൽകുന്ന വിശിഷ്ടമായ പുജ്യപുജ്യയാണ് ദേഹലേ “അമൃതോപമേ” എന്ന ലഘുഗ്രന്ഥം. പത്തനാഭമേനോന്തേ പരിണക്കുതിയായ “ഭരതൻ” എന്ന കാവ്യത്തെ മുൻനിർത്തി, “വൈക്കാർക്കതയും വൈചാരികതയും ഒരുവിധം ശക്തിമന്ത്രായി അക്കാദമ്പ്രത്തിൽ മേഖിക്കുന്നുണ്ട്” എന്ന് തന്പാൻ ചുണ്ടിക്കാണിക്കുന്നു. എന്നാൽ, തുണ്ണുത്താചാര്യൻ, കുമാരനാശാൻ തുടങ്ങിയ “മഹാകവികളുടെ കൃതികളിലുള്ള അഗാ

യാഗ്രയങ്ങൾ കനകത്തു പത്മനാഭമേന്മോന്റെ ആ ഭരതകാവൃത്തിൽപ്പോലെ മലില്ലെന്ന് പറയാനും തന്മാൻ ശക്തിക്കുന്നില്ല. ജീവിതവിമർശനമാണ് മഹത്തായ കവിതയുടെ മുഖമുട്ടേ എന്ന പക്ഷം അവതരിപ്പിച്ച്, “ജീവി തസ്പർശികളായ ചിന്തനങ്ങൾ കനകത്തിന്റെ കവിതകളിൽ സുലഭമായുണ്ട്” എന്ന് ചുണ്ടിക്കാണിക്കുകയും, “അതെല്ലാം ജീവിത വിമർശനങ്ങളെന്നതിനേക്കാൾ ജീവിതപരാമർശങ്ങൾ എന്നു പറയാനേ പറ്റു” എന്ന് തന്റെ അഭിപ്രായങ്ങേം തുറന്നെഴുതുകയും ചെയ്യുന്നത് തന്മാനിലെ നിരുപക്കങ്ങൾ ആർജ്ജവ വരെത്തയാണ് അടിവരയിട്ടു കാണിക്കുന്നത്. “തീവ്രങ്ങളായ വികാരങ്ങൾ, ദീപ്തങ്ങളായ വിചാരങ്ങൾ ഇവയിൽ മാനവജീവിതം സമഗ്രമായി വിമർശിക്കപ്പെടുകയും തൽപ്പലമായി അഗാധവും ഉന്നതവുമായ ആശയം പ്രകാശമാനമാക്കുകയും ചെയ്യുന്ന കവിതകളാണ് മേതരം കവിതകൾ” എന്ന് എടുത്തുപറഞ്ഞ്, ഇതിന്റെ വെളിച്ചത്തിൽ കുമാരനാശാനേയും വള്ളത്രോളിനേയും പോലും തുറന്നു വിമർശിക്കാനും ശ്രീ. തന്മാൻ മടിക്കുന്നില്ല. പഴയും പുതുമയുമാനും ബാധിക്കാത്ത ചില സാഹിത്യങ്ങളുണ്ട് എന്നും അവയെ പഴങ്ങാത്ത് എന്നോ, തെല്ലാരാദരത്താട “കൂസികൾ” എന്നോ വിളിക്കാമെന്നും അതരം കൃതികളിൽനിന്ന് മുഖം തിരിക്കുന്നോവാശ് നഷ്ടം സംഭവിക്കുന്നത് നമുക്കുതന്നൊന്നാണെന്നും അദ്ദേഹം ചുണ്ടിക്കാണിക്കുന്നു. സംസാരവുക്കഷ്ടതിന്റെ അമൃതോപമങ്ങളായ രണ്ടു ഫലങ്ങളാണ് കവിതാമൃതരസാസ്വാദവും സജ്ജങ്ങളാടാടാത്തുള്ള അവയുടെ ആലാപനവും എന്നു പാടിയ സംസ്കൃതകവിയെ ഉദ്ധരിച്ച്, “ഈ സുഭാഷിതത്തിൽപ്പറഞ്ഞ കാവ്യാമൃതരസാസ്വാദവും സാധം സാധ്യസ്ഥാപം എന്ന അമൃതോപമഫലവയം ഒരേ സമയം അനുഭവപ്പെടുത്തിത്തരുന്ന ഒരെളിയ മലയാളകവിയാണ് കനകത്ത് പത്മനാഭമേന്മോന്” എന്ന് തന്മാൻ സമർത്ഥിക്കുന്നു.

കു.ജ. തന്മാൻ പവിത്രമായ സംസ്കാരജീവിതത്തിൽ നിന്ന് ചീനിയെടുത്ത കനപ്പെട്ട അധ്യായങ്ങളാണ് “നരനാരാധാരിയിൽ” എന്ന അനുത്തമഗ്രന്ഥത്തിൽ സമാഹരിച്ചിരിക്കുന്നത്. പഠന-മനന-നിർബന്ധങ്ങളിലൂടെ ശ്രീരാമകൃഷ്ണപരമഹംസന്ദേശങ്ങളും സാമിവിവേകാനന്ദനങ്ങളും ഭർഷനദീപതി തന്റെ ശാഖാശ്ശ്രാവസത്തിന്റെ ഭാഗമാക്കിയിരുന്നു തന്മാൻ. അദ്ദേഹം തന്റെ ഈ ആചാര്യനാരകക്കുറിച്ച് പലപ്പോഴായി എഴുതിയിട്ടുള്ള ലേവനങ്ങളെ യമോചിതം പരിഷ്കരിച്ചുകൊണ്ടിരിച്ച് രൂപപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ളതാണ് ഈക്കുടി.” ശ്രീരാമകൃഷ്ണനുഭവനേയും വിഭേദകാനന്ദസാമികളേയും പറ്റി സുക്ഷ്മമായി പറിക്കാനാഗ്രഹിക്കുന്നവർക്ക് ഈ പുസ്തകം വലിയൊരുശ്ശഹമായിരിക്കും” എന്ന്, ശ്രമപ്രകാശകനായ മൃഡാനന്ദസാമിയുടെ പ്രസ്താവം കേവ

ലമായ വാസ്തവകമനും മാത്രമാണ്. ആചാര്യവചനങ്ങൾ ഉരുക്കഴിച്ച് ഉൾക്കൊള്ളുകയും ആചാര്യചരിത്രങ്ങൾ സ്വജീവി തത്തിൽ അനുവർത്തിക്കുകയും ചെയ്ത തനിൽ ഉറരിക്കുടിയ സനാ തനദിശനത്തെ തന്നും, ഇങ്ങനെ സംഗഹിച്ചിരിക്കുന്നു: “കാമക്രോ ധമദമാസ രൂപങ്ങളാൽ കലിവും വിഷയാസ ക്രിജജളിതവും സ്വാർത്ഥമാത്രതയാൽ സകൂചിതമായതുമായ നമ്മുടെ ഞാനെന്നാഡു വരെതെ വാത്സല്യം പ്രേമം എന്നീ ഹൃദയവികാരങ്ങളാലോ ബുദ്ധിയു കത്മായ ഭാവനയാലോ അഭിലൂ ഞാനെന്ന ഭോധത്തിൽ സർവ്വാ ശ്രേഷ്ഠകമാക്കുന്നോൾ ‘സർവ്വം വലിം ബൈഹം’, ‘അഹം ബൈഹാസ്മി’ എന്ന പരമസത്യത്തിന്റെ ദർശനം - രാന്തരാനുഭൂതി - സംസിദ്ധമാ വും. ഈ ദർശനം, ഈ അനുഭൂതി, കൈവനവന്ന് പിന്നെ ആരുക്കു നിച്ചും എന്തിനെക്കുറിച്ചും കാമക്രോധമദലോടെ മാത്സര്യാദികളില്ല, അസുഖാദയവിഷാദ വിദേശാദിയില്ല. അയാൾ സർവ്വത്ര സമസ്യ സ്ഥമനും പ്രജഞ്ചാനന്ദിയുമായി ഭേദകുന്നു. സർവ്വഭൂതാത്മതം, സർവ്വാത്മക്യം - ഇതാണ് ഈ ലോകജീവിതത്തിൽ അനുഭവപ്പെട്ടു തനാവുന്നതും അനുഭവപ്പെട്ടുതേതണ്ടതുമായ സിദ്ധാവസ്ഥ എന്നതേ വേദാന്തദർശനം.” ഈ ദർശനദീപ്തിയിൽ, ഫലേപ്പയോ ആസക്തി ലേപമോ തീണ്ടാത്ത ആത്മകർമ്മാചരണത്തിലും തനിലെ നരനെ നാരാധാപരം സത്യത്തിലേയ്ക്ക് സ്വയം നയിച്ച കർമ്മയോഗിയായി രുന്നു കൂ.ജ. തന്നും.

ദീർഘവും ശാന്തവും സുരഖിപനിർമ്മലവുമായ ഒരു മുഴുജീവിതം അപ്പാടെയെടുത്ത, തന്റെ ആരാധനാമുർത്തിയായ ശ്രീഹരിയുടെ പാദ അള്ളിൽ അർച്ചനാപൂർണ്ണപരമായി അർപ്പിച്ച ഭക്താത്മമനായിരുന്നു കൂ.ജ. തന്നും. “ശ്രീഹരി”യാണ് തന്റെ ആരാധനാമുർത്തിയെന്ന് തുറന്നെഴു തുന്നോഴും, മറ്റൊള്ളവരുടെ ഭിന്നരൂചികളെ അവഗണിക്കുകയോ അപരന്തേ ആരാധനാസാന്ത്വനത്തെ നിശ്ചയിക്കുകയോ വ്യത്യസ്ത മായ വിശ്വാസക്രമത്തെ ചോദ്യം ചെയ്യുകയോ എന്നും തന്നെ താനുഭൂ ശ്രികുന്നില്ല. “വിമോചനഗാമ”എന്ന, ആത്മകമാപരമായ ദീർഘകവി തയ്യാട “മുലഗ്രതി”യായി കുറിച്ചുവെച്ചിട്ടുള്ള

പ്രപഞ്ചസ്തിസ്ഥിതിസംലയാദി
പ്രവർത്തനം ലീലയിലാർ നയിപ്പു
പ്രപനസംരക്ഷണാദിക്ഷനാമ-
പ്രജാഗരം “ശ്രീഹരി”യാദയം മേ.

എന്ന ശ്രോകത്തിൽ അദ്ദേഹം തന്റെ നിലപാട് വ്യക്തമാക്കുന്നു. ഈ മഹാപ്രപഞ്ചത്തിന്റെ സ്വഷ്ടി സ്ഥിതി ലയാദികളുടെ നിയന്താവും പ്രപനസംരക്ഷണാദിക്ഷനും പ്രജാഗരനുമായ ശ്രീഹരിയാണ് തന്റെ

എകാശയം. അങ്ങനെ ഒരു പ്രത്യേകമുർത്തിയിൽ സയം അർപ്പിക്കുന്നതിൽ മറ്റാരാൾക്ക് താല്പര്യമില്ലകിലോ? എകിൽ “ശ്രീഹരി” എന്ന സംജ്ഞാനാമം, ഫ്രോക്കത്തിന് തെല്ലും ഭാവതാളംഗമെല്പിക്കാതെ, “ദൈവതം” എന്ന സാമാന്യനാമമാക്കി നിർദ്ദേശിക്കുന്നു കവി. “വിമോ ചന്ദ്രാമ”യുടെ വ്യാഖ്യാനക്കുറിപ്പിൽ, “ഈ ഗാമാകാരന്ന് കൃടിക്കാ ലത്തുതനെ ഒരു പ്രത്യേക ദൈവത്വവും ഇഷ്ടനാമവും ഉണ്ഡായത് എന്നേതാ ഒരു പുർണ്ണജനസുക്ഷ്മതത്താലാണ് എന്നാണ് ബോധ്യം. അതു കൊണ്ടാണ് ഈ മുലശ്രൂതി ഫ്രോക്കത്തിൽ “ശ്രീഹരി” എന്ന ശബ്ദം പറന്നത്. അതിനുപകരം “ദൈവതം” എന്ന സർവസമാനമായ ശബ്ദം അനുവാചകർക്ക് ഉച്ചരിക്കാവുന്നതാണ്” എന്ന് ഈ പ്രകരണം കവി ഇഴപേര്ത്തുവെച്ചിട്ടുണ്ട്. പരേഷാസഹിഷ്ണുത തീണ്ടാത്ത, വിനീതവും വിശാലമനസ്കവുമായ ഒരു കവിവ്യക്തിത്താലേക്ക് തുറന്നുവെച്ച വാതിലാണിതെന്ന് ഞാൻ കരുതുന്നു. വ്യത്യസ്തമായ ഒരു ആരാധനാമുർത്തിയെ, ദൈവസകല്പത്തെ പിന്തുപറ്റുന്ന സഹൃദയനെ തന്റെ “ശ്രീഹരി”പക്ഷപാതം, സന്തം കവിതയിൽ നിന്ന് പിന്തിരിപ്പിക്കരുതെന്നും അദ്ദേഹം സകലപിച്ചിട്ടുണ്ടാവാം.

കവിത, ശ്രീ. തന്നുന്ന്, ഒരുതരം ഇംഗ്ലീഷ് പണമായിരുന്നു. അതിൽ അതിന്തുപാടാനില്ല; കാരണം, ആ ജീവിതം അപ്പാടതെനെ പാവനമായ ഒരു ഇംഗ്ലീഷ് പണമായിരുന്നു. കവിയുടെ വിനയാനന്തരമായ മനസ്സിൽ, സന്തം കവിതയുടെ പരിമിതികളില്ലോ പരിപൂർണ്ണമായ ബോധ്യമുണ്ടായിരുന്നു. “കൈരളിത്തുകേബാവിലിൻ തിരുമുറ്റത്ത് ശ്രദ്ധിക്കപ്പെടാത്ത ഒരു മുലയിൽ മതിലിനോടുപറ്റിപ്പുടർന്ന ഒരു ബലഹീനകവിതാലത്തികയിൽ അരനുറ്റാണ്ടിലേക്കാലം ഇടവിട്ടിടവിട്ടുമോ ടിട്ടുവിരിഞ്ഞതും അപ്പഴപ്പോൾ ചില പത്രവാരാവെളിച്ചും കണ്ട് അപ്പഴപ്പോഴേ പൊഴിഞ്ഞതുപോയതുമായ ഏതാനും വണ്ണകവിതാകുസുമങ്ങളെ - പ്രായോഗികതയിൽ അവ അനായാളാതങ്ങളുണ്ടെന്നു കരുതാമെന്നും അവയ്ക്കിനും പറയത്തകവാട്ടു തട്ടിയിട്ടില്ല എന്നും ഉള്ളയാരാധനയിൽ - ആസമയോടെ പെറുക്കിയെടുത്ത് പൊടിതട്ടി മാലകോർത്ത് അത്തുകേബാവിലിൻ ഉമ്മിപ്പടിയിൽ അർപ്പിക്കുകയാണ് ഞാൻ” എന്ന്, തന്റെ കവിതകൾ സമാഹരിച്ച് പ്രസിദ്ധീകരണസംജ്ഞമാക്കിയപ്പോൾ അതിനെനാഴുതിച്ചേർത്ത് ആമുഖക്കുറിപ്പിൽ കവി രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. ഇവിടെ, കവിയുടെ ആത്മാവിന്റെ കൈയൊപ്പുണ്ട് എന്ന് ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. കവിത തനിക്ക് ഒരുതരം ഇംഗ്ലീഷ് പണമായിരുന്നു എന്ന് നേരത്തെ സുചിപ്പിച്ചതിനെ സാധ്യകരിക്കുന്നു, ഈ പ്രകരണത്തിലെ മൊത്തം ബിംബകല്പന. കൈരളീകേശത്തിന്റെ തിരുമുറ്റത്താണ് ആ പുക്കൾ മൊട്ടിട്ടും വിരിഞ്ഞതും കൊഴിഞ്ഞ

തും. വാടിയിട്ടില്ല എന്ന ധാരണയിൽ, അവ ശേഖരിച്ച് മാലയാക്കി ആകൊവിലിൽ, തൃപ്പടിയിൽത്തന്നെയാണ് സമർപ്പിക്കുന്നതും. പവിത്രമായ ഇഷ്യരാഹാധനതന്നെ. എവിടെയായാലും ചാടികയെറിമുനിൽനിന്ന് ‘താൻകേമൻ’ ചമയുന്ന സമൂഹത്തിൽ, ആരാലും ശ്രദ്ധിക്കപ്പെടാതെ, “ഒരു മുലയിൽ മതിലിനോടു പറിച്ചേർന്നുനിൽക്കുന്ന ഒരു ആർബലകവി താലത്’യായാണ് കവി, തന്ന അവതരിപ്പിക്കുന്നത്. ‘ബലവദിനയത്തിന് സമയമുണ്ടത്തി’ തന്നെ. ആ കവിതകളോ? അരനുറ്റാണ്ടിലേരെകാലത്തി നിടയിൽ അപ്പോൾ ഇടവിട്ടു മൊട്ടിട്ടു വിരിഞ്ഞതും. കൊഴിഞ്ഞുവീണ പയും. എക്കിലും അവ അനാശ്വര്യത്തേങ്ങളാണ് എന്നും, അബൈ വാടിക ശിഞ്ഞിട്ടില്ല എന്നും ഉള്ള കല്പന, സ്വന്തം രചനകളിൽ കവി പുലർത്തി പ്പോന്ന തികഞ്ഞ ആത്മവിശ്വാസത്തെ വിളിച്ചുറയിക്കുന്നു.

“പ്രകൃതിയും മനുഷ്യരും സമൂഹവും ഇഷ്യരും ഇല്ലാം ഈ കവിയുടെ ഭാവനയെ ഉദ്ദീപിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിലും, അദ്ദേഹത്തിന്റെ കവിതയുടെ മുഖ്യപ്രമേയം ജീവിതത്തിന്റെ പാരുന്നികലക്ഷ്യം എന്നെന്ന അനേഷണമാകുന്നു” എന്ന് എൻ.വി. കൃഷ്ണവാരിയർ ചുണ്ടിക്കാണിച്ചിട്ടുണ്ട്. കവിയെല്ലംബന്ധിച്ചിടതേതാളം, ജീവിതത്തിന്റെ പാരുന്നികലക്ഷ്യം തെറിയുള്ള ഈ അനേഷണം ജീവിതസാധാരണതേതാടെ സാമ്പത്തികലെത്തി വിശ്രാന്തികൊള്ളുന്നതായി “വിമോചന ഗാമ”യുടെ ഒടുവിൽ സുചിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു. ഈ ധാത്രയിലെ സ്ഥായിഭാവം നിഷ്കരാമക്കെതിയാണ്. അതിലെ കർമ്മപരിപാടി വിഷയനിരപേക്ഷമായ ഭഗവന്നാമജപവ്യും.

അതിനാലുണ്ടവോടു സത്യി-
ദൃഡനാവാൻ, അപുനർദ്ദേശത്തിനും
അകമേ തിരുനാമസംഘത്തിൽ
ത്രിഗുണാതീതപദം ജ്ഞിച്ചിട്ടും

എന്ന് കവി എടുത്തുപറയുന്നു. സത്യിദ്വാരാവാൻ, തന്റെ സാത്തികബുദ്ധിയെ വികസത്തും ദൃശ്യവത്തുമാക്കുന്നതിന് ഭഗവന്ന മജപം മാത്രമാണ് മാർഗ്ഗം. ഇത് തെത്രശുണ്ടുവിഷയാത്മകമായി നടത്തിയാൽപ്പോര; അത് ത്രിഗുണാതീതമായിരിക്കണം, വിഷയനിരപേക്ഷമായിരിക്കണം. തന്റെ മാനസികബൈക്കുംബുദ്ധങ്ങൾ, ആകുലതകൾ. വൈവശ്യങ്ങൾ എന്നും തന്നെ അനുബന്ധരാജൈ പരിഞ്ഞു ഭോധ്യപ്പെടുത്താനാവില്ലെന്നും അനുർക്കാർക്കുംതന്നെ അത് ശരിയായി മനസ്സിലാക്കാനാവുകയില്ല എന്നും വിവേചിക്കുന്ന കവി സ്വന്തം ആത്മാവിബന്ന ഉദ്ധരിക്കുവാൻ ആത്മാവിനുമാത്രമേ കഴിയു എന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു. അതിന് തന്നിൽത്തന്നെയുള്ള ഇഷ്യരാജൈ മുദ്രയെ ശരണീകരിക്കുകയേ കരണീയമായിട്ടുള്ളു എന്ന് തീരുമാനിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

ഇതരർക്കവിയാവത്ത്ലുയി-

അതരമാംതൻ ദുരവസ്ഥയെന്നവൻ

അദ്യം പുറമേ അദ്യശ്രൂമായ്-

കരുതി-സേവരനാമസംഗ്രഹയൻ

ഈ ഇഷ്വരൻ “നിരപേക്ഷാത്മയാമൃതാം ബുധി”യാണെന്ന് കവിക്ക് ബോധ്യപ്പെടുന്നു. ഈ അമൃതാംബുധിയിലെ ഒരു തരംഗം മാത്രമെത്ര ജീവാത്മാവ്. മാട്ടോക്കോസത്തിലെ ഒരു ഉദ്ഗമംതന്നെ മെമക്കാക്കോസം. ഇതോടെ, ഇഷ്വരൻ തനിൽനിന്ന്. അനുന്നല്ല എന്ന് കവി അനുഭവിച്ചിരുന്നു; “ഹ! ഹ! യെനിലന്നുനിശൻ” എന്ന് തനിക്ക് ബോധ്യമാവുന്നു. ‘അഹം ബഹമാസ്മി’ എന്ന ആർഷദർശനം തന്നെ. പരമമായ ഈ ആത്മിയാനുഭൂതി നിത്യാനന്ദപ്രദമാണ്. ആത്മിയമായ ഈ വിമോചന ഒരു ദർശനമായി മുന്നിലുണ്ട് എന്നേ കവി അവകാശപ്പെടുന്നില്ല. പക്ഷേ, അതുണ്ട്; അതിലേയ്ക്കെത്താനുള്ള മാർഗ്ഗം തന്റെ മുന്നിൽ അനിതൃഭവമായി തുറന്നുകിടക്കുന്നു; ശിഷ്ടകാലത്തെ തപസ്സിലൂടെ താനു തുനേടിയെടുക്കേണ്ടതുണ്ട് എന്നും കവിക്ക് ബോധ്യമാവുന്നു. ആർഷമായ ആത്മബോധത്തിന്റെ അത്യുദാരവും വരേണ്ടും അനുത്തമ വുമായ അനുഭൂതിതലം കൈവരിച്ച കവി, എഴുപിക്കാജീവിത തനിൽത്തന്നെ മുക്കി നേടിയതായി കരുതുന്നു.

നിജത്തത്രബോധമിതു ദിപ്രത്തനമായ്,

കൃപയാ സ്വവഭവിപദി സൃതിർത്ഥമായ്,

ഹൃദിയാർന്നാക്കതനിഹ ഏവമുക്തനായ്:

ശിവമേയെവർക്കുമിനിമേൽസജീവിതം.

ആത്മാവിനാൽ ആത്മാവിനെ ഉദ്ധരിച്ച്, ആത്മാവിൽ പരമാത്മാവിനെ പ്രതിബിംബിച്ചുകണ്ട്, ആ ആനന്ദാനുഭൂതവെൽത്തിലൂടെ മുക്കി പദം പ്രാപിച്ചതായി പറയപ്പെടുന്ന നമ്മുടെ പുർവ്വാഷിപരമായിലെ ഇങ്ങോടുവിലുള്ള സ്വത്ഃപാമാണ്യമാർന്ന തിളങ്ങുന്ന കണ്ണിയാണ് കൂ.ജ. തന്മാൻ. “ശിവമേയെവർക്കുമിനിമേൽ സജീവിതം” എന്ന ദർശനം അദ്ദേഹത്തെ പുർവ്വമാരിൽ നിന്ന് വ്യാവർത്തിപ്പിച്ചുനിർത്തുന്നതായും എനിക്കുന്നേണ്ടുന്നു.

ഈയൊരു ആത്മാനത്തി, യാദ്യച്ചികമായി വന്നുപെട്ടത്തല്ലതനെ. ആ ജീവിതമാക്കതന്നെ നിത്യമായ ഒരേന്നേഷണമായിരുന്നു എന്ന് നേരത്തെ സുചിപ്പിച്ചു. “ഒരു വിദ്യാർത്ഥികാലകവിത” എന്ന അടിക്കു റിപ്പോടെ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിട്ടുള്ള “വസന്തം വരുന്നു” എന്ന കവിത നോക്കുക. വാസനതസ്വാന്വയന്ത്രക്കുറിച്ച് ഏതു കവിക്കും പാടാം.

വർണ്ണനാദഗസ്യാദികളുടെ അഭ്യാസംഗത്യാത്മിശ്രയത്തക്കുറിച്ചും മാറ്റകമോദകസിഖികളുക്കുറിച്ചും മറ്റും മറ്റും ആർക്കും വാചാലമാകാവുന്നതേയുള്ളു. പകേഷ്, അത്തരം സ്വന്നര്യോധാരണികളെ അവതരിപ്പിച്ചുവെച്ചുശേഷം,

അഹോ! ജഗന്നാമ! നമോസ്ത്രയേ, നിൻ
കൃപാർദ്ധമാം പുണ്ഡിരിതനീയല്ലോ
വിഷ്ണുലോകത്തിനിടയ്ക്കിവല്ലോ
വസന്തമായ് വന്നു സുഖം തരുന്നു.

എന്ന്, അവയിലൊക്കെ ജഗന്നായനാവിഞ്ചേ സാന്നിധ്യം കാണാൻ, ആ പരമകാരുണികൾന്തെ പുണ്ഡിരിയനുഭവിക്കാൻ എറെ പ്രേർക്കു കഴിഞ്ഞു എന്നു വരില്ല. ജീവിതസാധ്യംകാലത്ത് കവി കൈവരിച്ചു എന്നു നടെ പറഞ്ഞുവെച്ച ആത്മാനതിയുടെ, മുക്തിപ്രദായക മായ ആനന്ദാനുഭൂതിയുടെ അടിവേരനോഷിച്ചു ചെല്ലുവോൾ നാമമതിപ്പെടുക, ഈ പുണ്ഡിരിയിലാണ്.

ഒരുപരിവർത്തനംപോലുള്ള ഗ്രബണ്ണപ്രതിഭാസങ്ങളിൽ മാത്രമല്ല പിണ്ഡികുണ്ടായാളുടെ കുണ്ഠതിക്കണ്ണുകളിലും ജഗദ്ദീശരസാനിധ്യം കവി അനുഭവിച്ചുപോന്നു.

ഇംഗ്ലീഷ് പ്രകാശിപ്പിച്ചാനുത്തരം കിശോര-
വക്തവ്യങ്ങളിൽ പ്രതിഫലിച്ചുന്നരോധ്യത്തിക്കായ്.
പങ്കപ്പടക്കാത്താരവർത്തനംമനമിശരന്തെ
പാദാംബുജങ്ങൾ വിടരുന്ന തടാകമാവാം.

എന്ന “ശിശുകൾ” എന്ന കവിതയിൽ കവി കുറിച്ചുവെച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇവിടെയും, രണ്ടാംപാദത്തിലെ “നരോധ്യത്തിക്കായ്” എന്ന പ്രയോഗത്തിലെ സ്വാരസ്യം, അതിലെ അന്തർഭാര, കാണാതെ കടന്നുപോയക്കുടാ. പിണ്ഡികുണ്ടായാളിൽ ഇംഗ്ലീഷ് സാമാന്യപ്രശ്നക്കിട്ടി. പകേഷ്, കിശോരവക്തവ്യങ്ങളിൽ ഇംഗ്ലീഷ് പ്രതിഫലിക്കുന്നത് നരോധ്യത്തിക്കാണ് എന്ന കല്പന, കൂജ. തന്മാന്തേ ഒഴിച്ചിട്ടുല്യമായ പ്രതിഭയിലേ വിതിഞ്ഞുവരു. ഇവിടെ “നർ”ശബ്ദം സാമാന്യവാചിയായിക്കല്ലോപിച്ച്, നരവർഗ്ഗത്തെ പൊതുവായി ഉദ്ധരിക്കുക എന്നാണ് പ്രകരണത്തിൽ കവിപ്പൂർണ്ണം എന്നുവേണമെങ്കിൽ വ്യാവ്യാമിക്കാം. എന്നാൽ, സാത്മാധ്യത്തിൽ സ്വന്തം ആത്മാവെച്ചിന്ത്താൻവലംബ്യമായി മറ്റാനുംതന്നെയില്ല എന്ന വിശ്വാസം രൂഡമുലമായിട്ടുള്ള ഒരു കവിചേതന, കിശോരവക്തവ്യങ്ങളിൽ പ്രതിഫലിക്കുന്ന ഇംഗ്ലീഷീചേതന്യും സാത്മാനതിപ്പേരകമായ സർച്ചിന്തകളിലേയ്ക്കും സർക്കർമ്മങ്ങളിലേയ്ക്കും സാധനയിലേയ്ക്കും പേരിപ്പിക്കുന്ന ദിവ്യസാന്നിധ്യമായി കല്പിച്ചിരിക്കുന്നു എന്ന ഈ പ്രകരണത്തെ ഇഴപേരിന്തെടുക്കുന്നതാണ് സമീചീനം എന്ന് എനിക്ക്തോന്നുന്നു.

താൻ ജീവിക്കുന്നകാലത്തെ, താനുശ്രദ്ധപ്പട്ടുനിൽക്കുന്ന സമുഹത്തെ തിരിച്ചറിയാത്തവനോ അതിനുനേരെ പുറംതിരിഞ്ഞിരിക്കുന്നവനോ ആയിരുന്നു കു.ജ. തന്മാൻ എന്ന കവി എന്ന് ഇപ്പറഞ്ഞ തിനെ വ്യാഖ്യാനിച്ചുകളായതു്. സാമുഹികാസമത്വങ്ങൾ കവിയുടെ കണ്ണിൽപ്പോതെ പോകുന്നില്ല. “എൻ്റെ വ്യക്തിപരങ്ങളായ ഭാർഡാഗ്ര വിഷാദാദിപ്രശ്നങ്ങളോടുബന്ധപ്പട്ടതായിട്ടുതനെ സാമാന്യമാനവി യദ്യുദ്ധാഗദ്ധത്തുഃഖങ്ങളും എന്നിക്ക് ഗാഥമായി ചിന്താവിഷയമായി ടുണ്ട് എന്നു ചുരുക്കം. വ്യക്തിപരവും സമഷ്ടിപരവുമായ പ്രസ്തുത ദൃംഗമിതിപ്രശ്നങ്ങൾക്കു സമാധാനവും എന്നെല്ലംബന്ധിച്ച് ആര്യായമായ ഒരു മോചനവും സന്തംനിലയിൽ കണ്ണഭത്താനാണ് ഞാൻ പ്രയത്നിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നത്” എന്ന് കവി, ഒരു കാഴ്ചപ്പാട് വ്യക്തമായി രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. “പട്ടണവിമിയിൽവെച്ച്” എന്ന കവിതയിൽ ഇന്ന് സാമുഹികോച്ചനീചത്വത്തിന്റെ ഒരു തെളിഞ്ഞ ചിത്രം കവി വരച്ചുവെച്ചിരിക്കുന്നു. “ഒരോറു മുകാഞ്ഞ തരികെന്റെ തന്മാൻ” എന്നു കൈനീട്ടുന്ന ദീനനായ ഒരു പിച്ചകാരൻ. “ഹോ! പോ! മുകാഞ്ഞ! അടിയാണ്!” എന്ന് അയാളെ കണ്ണമുന്നിൽ നിന്ന് ആട്ടിയോടിക്കുന്ന ഒരു ധനികൻ.

അശുച്ചലത്താൽ ചില മാക്കിക്കങ്ങൾ
ദരിദ്രന്ത്രങ്ങളിൽ നിന്നുംഇച്ചു
പാൽപ്പായസാദ്യങ്ങൾ ചെലുത്തിയോനോ
ധനിക്കു പാഴ്പ്പാൽച്ചിരിയോനു തേട്ടി.

നിൻ്നെ കണ്ണുമായി നിൽക്കുന്ന ദരിദ്രന്റെ ദേശവും. എതിർവശത്തെ പാൽപ്പായസമുണ്ടു തേട്ടിനിൽക്കുന്ന ധനി. രണ്ടുപേരെയും അവതരിപ്പിക്കുന്ന ക്രിയാപദ്ധതിങ്ങളുടെ സ്വാരസ്യം ശ്രദ്ധയമാണ്. ദരിദ്രന്റെ കണ്ണുകളിൽ കണ്ണുനീരെന്ന വ്യാജേന മുത്തുമണികൾ ഉഭിച്ചു തിളങ്ങിയപ്പോൾ, ധനിയിൽ പാഴ്പ്പാൽച്ചിരി തേടുകയാണ്. കവിയുടെ അന്തരാത്മാവിന്റെ അനുഗ്രഹം ആരുടെപക്ഷതാണ് എന്ന് ശക്കിക്കേണ്ടതില്ല. രൂതിതാനുസാരിയായ കവിയുടെ ഹൃദയം പാൽപ്പായസം ചെലുത്തി തേട്ടുന്നവന്റെകുടൈയല്ലോന് വിശേഷിച്ചു പറയേണ്ടതില്ലോള്ളാ.

“സമത്വത്തിന്റെ സ്വർഗ്ഗം - അതെവിടെ?” എന്ന കവിത കുറേ കുട്ടി സുക്ഷ്മമായ നിരീക്ഷണം ആവശ്യപ്പെടുന്നു. 88 വരികളിൽ 22 ശ്രോകങ്ങളിലായി പരന്നുകിടക്കുന്ന സാമാന്യദിർഘമായ ഒരു കവിത. പകലും രാവും സുരൂനും ചുന്നും നക്ഷത്രങ്ങളും ഒക്കയാണ് കമാപാത്രങ്ങൾ. ഏകാധിപതിയായ സുരൂൻ, താരാഗണങ്ങളുടെ മുന്നേറ്റം ചുന്നെന്റെ അധികാരാവരോഹണം, സമത്രസുന്ദരമായ താരാഗണങ്ങിലിൽ, അധികാരമന്ത്രപിടിച്ച ചുന്നെന്റെ ദുഷ്കരാലം, കിഴക്ക് പുലരിയുടെ പ്രതിവിസ്തുവസമാംരംഭം - ഇങ്ങനെ പ്രകൃതിപ്രതിഭാസ

അള്ളിലുടെ സമകാലലോകരാഷ്ട്രീയാവസ്ഥ സമർത്ഥമായും സഹിത മായും അവതരിപ്പിക്കുന്ന കവിതയാണ് “സമത്രതിന്റെ സർപ്പം - അതെവിടെ?” കേരളസംസ്ഥാനം പിറവിയെടുക്കുന്നത് 1957-ൽ. ലോക ത്തിലാദ്യമായി കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുപാർട്ടി ബാലറ്റിലുടെ അധികാരത്തിലെ തൃഞ്ഞ കേരളത്തിൽ 1958ൽ. കൂ.ജെ.തന്വാൻ ഇക്കവിതയെഴുതുന്നത് 1950-51 കാലത്ത്. കവിയുടെ സ്വപ്നമാപിനി തുടിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നത് കേരളത്തിന്റെയോ അമീവാ ഇന്ത്യയുടെയോ അതിരുകൾക്കെതില്ല ആഗോളതലത്തിലാണ് എന്ന് സാരം. റഷ്യൻ വില്ലുവവും സാർച്ചക വർത്തിയുടെ പതനവും സ്ഥാലിന്റെ അധികാരാവരോഹണവും, തുടർന്നുള്ള സംഭവത്തികളുമാണ് കവിയുടെ പ്രചോദനക്രൈങ്ക്രാഷ്. പകേശ, അതെവിഭേദങ്ങളും വാച്ചുമായിപ്പറയുന്നുമില്ല. അന്താരാഷ്ട്രതല തത്തിൽ സോഷ്യലിസ്റ്റ് ആശയങ്ങൾ വേരുപിടിച്ചുപൊടിച്ചു തശ്യക്കുന്നതിന്റെ ചിത്രം,

സമാവകാശങ്ങളുംവർക്കു, മാർക്കും

സഭാവസ്ത്രംവുഡുനുകുലവുത്തി:

എവം നവീനാശയമാർക്കനാടക-

മുഖ്യക്ഷേമമെല്ലിച്ചു നിരക്കെ വാനിൽ.

എന്ന ശ്രോകത്തിനൊപ്പംവെച്ച് വായിച്ചുനോക്കുക. തുടർന്ന്, എക്കാഡിപതിയായ സുരൂന്തേരണം അവസാനിപ്പിച്ച്, ജനാധിപത്യരേണുകമം സ്ഥാപിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി ഒളിവിലും തെളിവിലും ആര്യ, ത്യാഗസന്നദ്ധതയോടെ പ്രവർത്തിച്ച്, സബാവ് സോമൻ അധികാരത്തിലെത്തുന്നു.

അഹാസ്കരാധിപതനം വരുത്താ-

നൊളിച്ചുനുവുംവെളിക്കു വന്നും

പ്രജാധികാരാഭാസുകനാർപ്പചാര-

യത്തന്ത്തിലാമുക്കണക്ഷയവും വരിച്ചു,

സർവ്വമുഖേം സമ്മതനാ സബാവു

സോമൻ വിനിത്തംമിതനനായിനില്പ്.

നിന്ദനർക്കമ്മുക്കണ്ണലമയാർക്കുതനെ

കല്പിച്ചിതിലുംക്ഷപദം പ്രശ്നസ്തം.

(11, 12 ശ്രോകങ്ങൾ)

ഈ അധികാരമാറ്റത്താട, വാനിൽ രക്തപതാക ഉയരുന്നു.

സമാജിസിഡിവാനസുരമ്മനവ്യ-

നാകവ്യവസ്ഥാപനചീഹനമായി

വിയത്തിലേയ്ക്കെസൊടുയർത്തി രക്ത-

താരാക്കിതം ചുന്നകലാപതാക.

(ശ്രോ. 13)

ക്രമേണ, സബാവ് പ്രസന്നിൽ സ്വാർത്ഥലോദ്ധേഷ്യകൾ തലപൊകുന്നു. ശർക്കരകുട്ടത്തിൽ കൈയിട്ടാൽ നക്കാതെ വയ്ക്കുന്നോ. “ശർക്കരകുട്ടമെടുത്തവൻ വിരൽകളിട്ടു നക്കിടുമതർക്കിതം.” ഈ ജനാധിപത്യസംസ്ഥാപനവിപ്പുവത്തിൽ തന്നോടൊത്ത് പീഡിയാനുഭവങ്ങൾ പകിട്ടുപറ്റിച്ചുപ്പോന്ന എല്ലാ സബാക്കളേയും പ്രസൻ കീഴ്ചപ്പെടുത്തുന്നു. പലരേയും ഏകാന്തതടവിലിട്ടുന്നു. പലരേയും ധ്യുവാന്തങ്ങളിലേയ്ക്കെയ്ക്കുന്നു.

സത്യരഹിക്കിരണങ്ങൾ ചിന്ത്യം
താരങ്ങളോന്നും തലപൊക്കിടായ്വാൻ
വിധിച്ചിതേകാനതടങ്ങൽ, അബ്ലൈ-
നാലാധ്യവാന്തങ്ങളുവയ്ക്കുചുന്നൻ.

(ഫ്രോ. 18)

പിന്നെ എങ്ങും പരന്ന പാലോളിപ്പുനിലാവ്. വ്യത്യസ്തമായ ഒരു ശബ്ദം പോലുമില്ലാത്ത ഏകശാസന. ഇവിടെയാണ് പ്രതിവിപ്പുവ തതിന്റെ വിത്ത് പാകപ്പെടുന്നത്.

രാജിച്ചു രാകേന്നു തനിക്കുതന്നെ
രാജത്വമെന്നുമതെന്നാഭാവാൽ
നിശ്ചയമേന്നോ മറുവിപ്പുവത്തിൻ
കരുക്കളപ്പാചിയൊരുക്കിട്ടുന്നോൾ.

(ഫ്രോ. 21)

തുകർന്ന് കവിഹൃദയം വിഷണുപദങ്ങളിലേയ്ക്ക് ചിറകൊതുക്കുന്നു - സപ്തർഷികളോടൊപ്പം. സപ്തർഷികൾ മായുമോഞ്ചേയ്ക്ക് പുതിയ പുലരി പിറവിയെടുക്കുമ്പ്പോം. ഒരു ഭരണകുട്ടത്തകർച്ചയും, പുതിയൊരു സംവിധാനത്തിന്റെ സമുദ്ദേശവും എല്ലാം ദീർഘരാഗം ചെയ്തിരുന്നു, ഈ പുലരിയുടെ പ്രതി വിപ്പുവകല്പനയിൽ എന്ന് വരികൾക്കിടയിൽ വായിച്ചേടുക്കുമോൾ ഇന്ന് കൗതുകം തോന്നാം. അന്തർലോചനങ്ങൾ ഹരിസുദാങ്ങളിലുന്നി നിത്യസാധകനായി നമ്മുടെ നാട്ടിലോരു മുലയിലൊതുങ്ങിക്കഴിഞ്ഞു കൂടിയും ഉറങ്ങാത്ത കണ്ണുകൾ, ലോകചക്രവാളം അഭ്യന്തരിൽ അനുഹ്യാവിയുടെ അദ്യശ്രദ്ധയുംബന്ധങ്ങളിൽ എത്രമാത്രം അഗാധമായി കടന്നുകണ്ടിരുന്നു എന്ന് വിസ്മയിക്കുകയും ചെയ്യാം.

കു.ജനാർദ്ദനൻ തന്നോൻ ശ്രദ്ധാന്വന്നായിരുന്നോ, അതോ നിത്യബേഹചാരിയോ? നിത്യബേഹചാരിയായിരുന്നു എന്ന് അദ്ദേഹത്തിന്റെ കവിതകൾ സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തുന്നു. അമുഖം, തന്റെ കവിതയിൽ, തന്നെ ഒരു നിത്യബേഹചാരിയായി താൻ അവതരിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. അപ്പോഴും

പിണ്ഡുകുണ്ടുങ്ങളുടെ നേരെ അതീവവാസല്യം പുലർത്തിപ്പോന്നു അദ്ദേഹം. ഒരു ജീവിതകാലത്തിനകത്ത് അദ്ദേഹമെഴുതിയ മൊത്തം കവിതകൾ സമാഹരിച്ചു പ്രസിദ്ധീകരിച്ചപ്പോൾ ആ ശ്രമത്തിൽ കേവലം 34 കവിതകളേ ഉള്ളൂ. ഇതിൽ കൈശോരവാസല്യപ്രതിപാദ കങ്ങളായ രചനകൾ എന്നിൽ കുടുതലുണ്ട് എന്ന വസ്തുത ഈ വാസ ല്യാതിരേകത്തിന് അടിവരയിടുന്നു. “വാസല്യം” എന്ന കവിതയെന്ന ഏറ്റവും മുഴുത്ത ഉദാഹരണം. നന്നാച്ചേരിയ രചനയ്ക്ക് അത്.

ഉള്ളിക്കുഷ്ഠൻ മനസ്സിൽക്കളിക്കുമ്പോൾ

ഉള്ളികൾ മറ്റൊന്നോമോ മകളായ്.

എന്ന പുന്താനത്തിന്റെ നിർവ്വോദ്ധാരണാശ് “വാസല്യം” തിന്റെ കേന്ദ്ര ബിന്ദു. പുന്താനത്തപ്പോലെതന്നെ തന്റെ ഉള്ളില്യം “വൃന്ദാവനവാനലം പുലക്കുന്നോരബ്ബാലചന്ദ്രം” എന്ന സദാ കളിക്കുന്നതായി കവികൾ ഭോധ്യ പ്രസ്തുന്നു. കുസ്ഥതിക്കുടുക്കയായ ആ ദിവ്യകിശോരൻ തന്റെ വാസ ല്യാസ്തക്കലത്തിൽ കുടുങ്ങിക്കിടക്കുന്നതിൽ കുറുരമ്മയനുഭവിച്ച നിരപേക്ഷകാനന്നം, അതിന്റെ എല്ലാ പവിത്രതയോടുകൂടി, തനിക്ക് തിരിച്ചറിയാൻ കഴിയുന്നതായി കവി രേഖപ്പെടുത്തുന്നു. തന്റെ ഉള്ളിൽ സദാ കളിയാടികൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഈ പൊന്നുണ്ണി, സാക്ഷാൽ പരമാ തമചെതന്നുമാണ് എന്ന വിവേചിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

പുന്താനത്തിന്റെ സന്താനഗോപാലം ഇവിടെ ഒരു കരുകത്തു നിലെ ഹിമകണ്ണത്തിലൊതുക്കിയവത്തില്ലിച്ചിരിക്കുന്നു കവി.

കു.ജ. തന്നാൻ ഈ പുന്താനാസുക്കും കേവലം യാദ്യച്ഛിക മാണ് എന്നു കരുതാൻ വയ്ക്കുന്ന നിരഞ്ഞ കുഷ്ഠന്മുക്കാക്കൽ, നെന്നസർജിക മായ കവിതയശക്തി വിന്നയാനിത്തമായ ലാജിത്യം തുടങ്ങി വ്യക്തിവെബ്ബ ശിഷ്ടക്കുങ്ങളിൽ തനിക്ക് മുഖ്യ പോയ ഒരു മഹാപതിഭു എന്ന പുന്താനത്തെ, തന്നാൻ തിരിച്ചറിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. പുന്താനത്തിന്റെ കുതികൾ സശ്രദ്ധം പറിക്കുക മാത്രമല്ല താനവയ്ക്ക് അതിവിശിഷ്ടമായ ഒരു പഠനം തയ്യാറാക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ടോ. സാമാന്യം ദിർഘവും സുക്ഷമതരവും പിശുവുമാണ് തന്നാൻ പുന്താനപഠനം. ഭക്തി എന്ന കേന്ദ്രഭാവം പിൻതുടരുന്നതില്യും പദ്മനാഭവേദത്തിലെ ഒച്ചിത്യദീ കഷയില്യും ഭാവാനുസാരിയായ താളസംവിധാനത്തിൽപ്പോല്യും അദ്ദേഹത്തിന്റെ സർബ്ബാഖ്യാസിതവും വിന്നയാനിതവുമായ അന്നേഷണം കട നുചെന്നിട്ടുണ്ട്. അതേസമയം, തന്റെ അന്നേഷണത്തിന്റെ സർവ്വാതി ശായിയായ ഉള്ളാൻ പുന്താനത്തിന്റെ ഭക്തി പ്രഹാർഷത്തില്യും ആ കവി തയിൽ നിരഞ്ഞതുള്ളുവുന്ന ആത്മീയസർഭാവത്തില്യുമാണുതാനും. “ജന്മവാസനയാലുള്ള നിഷ്ക്കപെട ഇംഗ്രാമക്കേൽയും പരീക്ഷണങ്ങളേയും ദുസ്ഥിതുകൂട്ടങ്ങളേയും പരീക്ഷണങ്ങളേയും

വിജയിച്ച് അതിജീവിക്കും എന്നാണ് പുന്താനസന്താനഗോപാലസന്ദേശം. അനുപദേശരീത്യും കവിയുടെതന്നെ നിതാന്ത ഭൂമിപരീക്ഷിത ഗൈവത്തക്കിയുടെ വിജയകമയാണ് ഇത് എന്നുകൂടി പറയാം” എന്ന സന്താനഗോപാലപഠനത്തിൽ അദ്ദേഹം കുറിച്ചുവെച്ചിട്ടുണ്ട്. പുന്താനം ഓചിത്യദിക്ഷയിൽ ചെലുത്തുന്ന അതിസുക്ഷ്മത വേണ്ടുംപട്ടി തിരിച്ചറിയുകയും അതിനെ അലംഭാവം കുടാതെ ശ്രദ്ധാലിക്കുകയും ചെയ്യുന്നുണ്ട് ജനാർദ്ദനൻ തന്നു. അത്തരം ഒരു പ്രകരണത്തിൽ, ശ്രീമദ്ഭാഗവതകാരനായ ഔഷ്ഠികവിധിൽപ്പോലും അനുചിത്യം ആവിച്ച് വിട്ടു കളയാനും അദ്ദേഹം തയ്യാറാണ്. പുന്താനപഠനത്തിൽ കണക്കില്ലെന്നു ഭാവിച്ച് വിട്ടു കളയാനും അദ്ദേഹം തയ്യാറാണ്. അതുകൊണ്ട് അദ്ദേഹം കു.ജ. തന്നു ദീക്ഷിച്ച ഉൾക്കൊഴ്ചയും ആത്മാർത്ഥമയും സത്യയീരതയും തീർത്ഥം അസാധാരണമായിരുന്നു എന്ന് ഇത് സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തുന്നു.

“മലയാളഭാഷയിലെ ഒരുഖർവജനകീയ ഉപനിഷത്ത്” എന്നാണ് അഞ്ചാനപ്പാനയെ തന്നു വിശ്വേഷിപ്പിക്കുന്നത്. ഇതിൽ ആയുനിക (ഇത്യുപക്ഷ) നിരുപണം വായിച്ചെടുത്തിട്ടുള്ള സാമുഹ്യവിമർശനത്തെ പൂർണ്ണയാനും അദ്ദേഹം അധികം മനസ്സുകടങ്ങു ചിന്തിച്ചിട്ടില്ലെന്നു തോന്നുന്നു. സന്താനഗോപാലത്തിലെന്നപോലെ ഇവിടെയും പുന്താനത്തിൽ കൃഷ്ണക്കെത്തിയിൽത്തന്നെന്നയാണ് കു.ജ. തന്നു കൂടുതലും ഉഭനാൽ. ഭാഷാകർണ്ണാമൃതത്തിൽ മറ്റാരു ഭാവത്തക്കുറിച്ച് ഉപപാദിക്കാനുമില്ലോ. “വിവേകസഹിതമായ വൈരാഗ്യം, അനുന്നനിർഹേതുക ഗൈവം ദക്ഷതി ഇല്ല രണ്ടു പുംചിറകുകൾ “അഞ്ചാനപ്പാന-സന്താനഗോപാലം” കൃതികളിലും സപ്തതയിൽ പിടിത്തി, ‘ശ്രീകൃഷ്ണകർണ്ണാമൃതക ഇംഗ്രാഞ്ഞശ പൊഴിച്ചുകൊണ്ട്, പുന്താനത്തിൽ ആത്മഹംസം അന്താനുവൈകുണ്ടംത്തിലേയ്ക്ക് - വിഷ്ണുപദത്തിലേയ്ക്ക് - സപ്ത നമങ്ങ് പൊഞ്ഞിപ്പറിന്നു പോയി” എന്നാണ് പുന്താനത്തിന്നെന്നു പ്രമുഖങ്ങളായ മുന്നു രചനകളേയും ചേർത്തുവെച്ച് കു.ജ. തന്നു നിരീച്ചിട്ടുള്ളത്.

“പുന്താനപഠന”ഞ്ഞിൽ ആനുഷ്ഠംഗികമായി തന്നു നടത്തിയിട്ടുള്ള ഒരു പരാമർശം പ്രത്യേകശ്രദ്ധയും ഉപരിപഠനവും അർഹിക്കുന്നതായി എന്നിക്കു തോന്നുന്നു. ഗുരുവായുസ്പുടക്കനായി പറഞ്ഞു വരാറുള്ള പുന്താനം തന്നു മുഖ്യക്രമികളിലെന്നുംതന്നെ ഗുരുവായുസ്പുടനെ, പേരെടുത്തുപറഞ്ഞ് വന്നിക്കുകയോ സ്ത്രുതിക്കുകയോ ചെയ്തിട്ടില്ല എന്ന് അദ്ദേഹം തന്നു പഠനത്തിനിടയിൽ, ഒരു ബോക്കുകുറിപ്പായി പറഞ്ഞുവെച്ചിട്ടുണ്ട്. പിന്നീട് ഒരിടത്ത് രേടിക്കുറിപ്പായി

ഈ വിഷയം ആവർത്തിക്കുന്നുമുണ്ട്. കവിതകൾക്കു പുരിത് കേവലം എതിഹ്യങ്ങളിൽ മാത്രം ജീവിച്ചുപോരുന്ന പുന്നാനത്തെക്കുറിച്ച് ഗാരം പവുർണ്ണമായ അനോഷ്ഠാം - കവിതകളിലുംതെയുള്ള ഗവേഷണം - നടത്തേണ്ട വിഷയമാണിത്. ഈ അനോഷ്ഠാനത്തിൽ നമ്മുടെ സമുഹം മനസ്സാക്ഷിയിൽ കേതിയുടെ പരിവേഷത്തോടുകൂടി രൂഷമുലമായി വളർന്നുപാർന്നു നിർക്കുന്ന ചില കമകളെക്കിലും പാടെ കടപുഴങ്ങി വീണുപോകാമെന്ന് എനിക്കു തോന്നുന്നു. ചരിത്രരേഖകളേക്കാൾ വിശ്വാസ്യതയോടെ നമുക്കിടയിൽ പുലർന്നുപോരുന്ന പല എതിഹ്യങ്ങളും നൂറ്റാണ്ടുകളിലും വളർന്നുവന്ന, നിർമ്മാണങ്ങളായ വെറും കെട്ടു കമകളാണ് എന്നുവരുന്നത് കേഷാജ്ഞനകമാകാമെക്കിലും, സാഹിത്യ വിദ്യാർത്ഥികളെല്ലംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ആ പഠനം സാർത്ഥകമാവു മെന്നും ഞാൻ കരുതുന്നു; നമ്മുടെ ഏതെങ്കിലും യുനിവേഴ്സിറ്റികൾ ഇ വിവേകമുദ്ദിച്ചാൽ നന്ന് എന്നും.

ഇവിടെ ഒരു വസ്തുത കൂടി ചുണ്ടിക്കാണിക്കേട്. നേരത്തെ സുചിപ്പിച്ച അടിക്കുറിപ്പിൽ, കവി ഇടത്തുപുരിതപ്പേരെ “ധാരാളം അടി സംബോധനം ചെയ്തിട്ടുണ്ട്, തന്റെ കർണ്ണാമൃതത്തിൽ” എന്നു കുറിച്ചു ശേഷം, “എന്നാൽ ഇതിൽപ്പോലും ഗുരുവായുപുരേശ! ഗുരുപവനേശ! ആദിയായ പരാമർശമൊന്നുമേ ചെയ്തുകാണുന്നില്ല” എന്ന് പറഞ്ഞു വെച്ചിട്ടുണ്ട് കൂ.ജ. തന്മാൻ.

എന്നാൽ,
സാലാർ വന്നപ്പേരെക്കാണോരു മരിവു കുറ-
ണ്ണാനതംഗീകരിച്ചി-
ട്ടല്ലാംപോയ്ചെന്നു വന്നീടിന ശത്രയവനും
നഞ്ചിനാനേകഭാവം.
കല്യാണങ്ങൾക്കു മുലം തവപദകമലം
ബേവചെയ്താവതെല്ലാം
നിർലജം കിർത്തനം ചെയ്വതു കിമഹിചെവി
ക്കാൾകവാതാലയേശ!
(ശൈക്ഷണകർണ്ണാമൃതം - 107)

എന്ന്, വാതാലയേശനെ നേരിട്ടുസംബോധന ചെയ്തുകൊണ്ടുള്ള ഈ ശ്രോകം എങ്ങനെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശബ്ദയിൽപ്പെടാതെ പോയി എന്ന് ഞാനത്തുപെടുന്നു. കർണ്ണാമൃതത്തിലെ ആദ്യന്ദ്രജ്ഞാ കങ്ങളിലടക്കം എട്ടിടത്ത് ഇടത്തുപുരിതപ്പേരെ കവി പേരെടുത്തു പറഞ്ഞ് സ്ത്രുതിക്കുന്നുണ്ട്. ഒരിടത്തു മാത്രം ‘വാതാലയേശ! എന്ന് നിർവിശക്തമായ സംബുദ്ധി. ഈ വസ്തുത കൂ.ജ. തന്മാന്റെ നിരീക്ഷ ണത്തിന് അണ്ണുവിട മാറ്റുകൂയ്ക്കുന്നില്ല; അതിന്റെ ഗവേഷണമുല്യം കടുകിട കുറയ്ക്കുന്നുമില്ല എന്ന് അടിവരയിട്ടു പറയും.

‘പവനപുരേശകീർത്തനം’ എന്ന പേരിൽ മുന്നു സ്വത്രതക്കു തികകൾ പുന്നാനത്തിന്റെ പേരിൽ ഗുരുവായുർ ദേവസ്യം പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിട്ടുണ്ട് എന്നും സാന്ദർഭികമായി ചുണ്ടിക്കാണിക്കേണ്ട്. ഈ മുന്നു രചനകളിലും ഗുരുവായുർപ്പണ പേരെടുത്തു പറഞ്ഞ് വന്നിക്കുന്നുണ്ട് എന്നത് ശരിയാണ്. പക്ഷേ, ഈ കൃതികൾ പുന്നാനത്തിന്റെതാണ് എന്ന തിന്ന് തെളിവുകൾ അനേപിച്ചിച്ചു കണ്ണടത്തെന്നാണിരിക്കുന്നു. പുന്നാനത്തിന്റെ ശില്പചാതുരിയോ ലാളിത്യമോ ആർജജവമോ നിഷ്കളകവും നിരാർഥാടവുമായ കേതിയുടെ പ്രസാദം പോലുമോ ഈ കവിതകളിൽ ഉള്ളതായി എനിക്കു തോന്തിയില്ല. പതിനാറാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ഉത്തരാർഖ-പതിനേഴാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ പുർഖാർഖ കാലത്ത് മലയാളക്കരയിൽപ്പിന്നു എത്ര കവിതക്കവാനരും എഴുതാവുന്ന വരികളാണവ. കേതിപ്രസ്താവം കൊടികുത്തിവാണിരുന്ന ആ കാലത്ത് ഇത്തരം വരികൾ - എത്രപദ്യകാരനും എഴുതിയെന്നു വരും. നൂറ്റാണ്ടുകൾക്കിപ്പറ്റിയും; നാമീ കാടുപടലങ്ങളാക്കെ പുന്നാനത്തിന്റെ പിരട്ടിക്കൈ കൂത്തുവെയ്ക്കേണ്ടതുണ്ടോ എന്ന് ആലോചിക്കണം.

കു.ജ. തന്പാൻ എന്ന ഐഷികവി, വളരെക്കുറച്ചു രചനകളേ നമുകൾ എല്ലപിച്ചുതന്നിട്ടുള്ളു. ഉള്ളവതനെന്ന അർഹിക്കുന്നവിധം വായിക്കപ്പെടുകയോ പതികപ്പെടുകയോ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട് എന്നും പറഞ്ഞുകൂടാ.“പതിപാദനം ലളിതമാക്കുന്നതിനു ബുദ്ധിപൂർവ്വമായ ശ്രമം ഈ കവി നടത്തിയതായി തോന്തിന്നില്ല. അതിനാൽ കവിത പലേടത്തും വ്യാവ്യാഗ്രഹമുായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു” എന്ന് എൻ.വി. കൃഷ്ണാവാരിയർ ചുണ്ടിക്കാണിച്ചിട്ടുണ്ട്. തന്പാന്റെ കവിതയുടെ വ്യാവ്യാഗ്രഹത്തയ്യുടെ മുലം അദ്ദേഹത്തിന്റെ കാവ്യശൈലിയാണ് എന്നാണ് എൻ.വി.യു.ടെ പക്ഷം. ശൈലി ആ കവിവ്യക്തിത്തിന്റെ ഭാഗമാണ്. അതിൽ നിന്ന് മാറിനടക്കാൻ അദ്ദേഹത്തിന് കഴിയുമായിരുന്നില്ലല്ലോ. ആസ്വാദനോ സ്വീകാര്യ അനുവാചകൾ അനേപിച്ചുചെപ്പുകയും ആ കവിതകളുടെ ആത്മചെതനയും അനുഭവിക്കാൻ സ്വയം അർപ്പിക്കുകയും ചെയ്തോളുകയേ ഇവിടെ പോംപഴിയുള്ളു.

പരിസ്ഥിതിയും എൻവിക്കവിതയും

പരിസ്ഥിതിജ്ഞനാം എൻവിക്കട
ജീവിത ജ്ഞാനഭാഗം.

ഡോ. എസ്. രാജറേവൻ

കവിതയിൽ ആരംഭകാലം മുതൽ തന്നെ അതിന്റെ ചെതന്യരു പമായി നിലനിന്നിരുന്ന പ്രകൃത്യവബോധം ക്രമേണ പരിസ്ഥിതിബോധമായി വികസിച്ചുവന്നതാണ് നവോത്ഥാനകവിതയിൽ നാം കണ്ടത്. എന്നാൽ സ്വാഭാവികമായ വികാസപരിണാമഗതിയിൽ നിന്നുവ്പ്രത്യസ്തമായി ഒരു വിശ്വേദത്തിനുതന്ന ആധുനികകാലഘട്ടം കാരണമായി. ആയിരത്തിത്തൊള്ളായിരത്തി എൻപതുകളോടെ പല കവികളെ സംബന്ധിച്ചും പരിസ്ഥിതിബോധം രചനയുടെ കേന്ദ്രപ്രമേയമായി മാറ്റുന്നത് കാണാം. യുന്നത്യുഗത്തിന്റെ ആധിപത്യം, ജീവിതവീക്ഷണത്തിലും സമീപനത്തിലുമുണ്ടായ മാറ്റം, ഭരണാധികാരത്താൽപര്യങ്ങളും ജനകീയതാത്പര്യങ്ങളും തമ്മിൽ തുടരെത്തുരെയുണ്ടായ ഏറ്റവും കൂടുതൽ, വർണ്ണിച്ചുവന്ന ജനകീയാവബോധത്തിന്റെ കൂട്ടായ്മകൾ, സാമൂഹികവും സാമ്പത്തികവുമായ വൈരുദ്ധ്യങ്ങളിൽനിന്ന് ജനശ്രദ്ധയെ സുക്ഷ്മരാഷ്ട്രീയത്തിലേക്കു തിരിച്ചുവിടാനുള്ള യത്തന്നെങ്കിൽ തുടങ്ങി കവിതയെ പരിസ്ഥിതിപ്രശ്നങ്ങളിലേക്ക് ശക്തമായാകർഷിക്കുന്ന ഒട്ടരെ സാഹചര്യങ്ങൾ ഒത്തൊരുമിച്ചതാണ് ഇതിനു കാരണം. സെസലന്റ് വാലി പ്രശ്നം ഇവയെല്ലാംതന്നെ ഏകീകരിക്കുകയും ഒരു സാമൂഹികപ്രകോഷാദത്തിന്റെ തലത്തിലേക്ക് പരിസ്ഥിതിപ്രശ്നത്തെ മാറ്റിയെടുക്കുകയും ചെയ്തു. പൊതുവെ സാഹിത്യത്തെയും കലയെയും ഒട്ടരെ സ്വാധീനിച്ച ഈ വിഷയത്തിൽ കവികളാണ് ഏറ്റവും മുന്നിൽ നിന്നത്.

പരിസ്ഥിതി പ്രശ്നങ്ങളിൽ ഒന്താരുമിക്കുകയും സന്തം കാവുരച നാവിഷയങ്ങളിൽ മുഖ്യസ്ഥാനംതന്നെ അവയ്ക്ക് നൽകുകയും ചെയ്ത ഒട്ടരേ കവികളുടെ പ്രത്യേകം പറയേണ്ടതുണ്ട്.

ആ വിഭാഗത്തിൽപ്പെട്ട കവികളുടെ ചിന്തകുണ്ടാർ ആദ്യമെത്തുന്ന പേര് എൻ.വി. കൃഷ്ണവാരിയരുടേതാണ്. കവിത തിലും ജീവിതത്തിലും പുതിയ കാഴ്ചപ്പാടുകളുടെയും അവബോധ തന്ത്രങ്ങളും പ്രവാചകനായിരുന്ന എൻവി, പരിസ്ഥിതിപ്രശ്നങ്ങളുടെ കാര്യത്തിലും മുൻനിന്നു പ്രവർത്തിച്ചുത് സാഹാവികം മാത്രം. യാമാ സമിതികസാഹിത്യത്തിന്റെ മുടക്കിപ്പിനെതിരെ സാമുഹികപരാബുദ്ധ യുടെ വക്താവായിനിന്ന് പുരോഗമനസാഹിത്യപ്രസ്ഥാനത്തിനുവേണ്ടി അദ്ദേഹം ശബ്ദമുയർത്തിയിരുന്നു. കാലപ്പനികതാരള്യത്തിന്റെ ആവി ഷ്ക്കാരമായി വസ്തുവോധം നഷ്ടപ്പെട്ട മസ്യാവദങ്ങളുടെ മൺജീ രശിഞ്ചിതമുണ്ടാർത്താനുള്ള വെറും വാദ്യോപകരണമായി കവിതയെ മാറ്റുന്ന പ്രവണതയ്ക്കെതിരെ പുതിയ കാവുസമീപനത്തിന്റെയും കാവുലാഷയുടെയും ഭാവുകത്തിന്റെയും പ്രണോതാവായും എൻ.വി. മുനിലുംഭായിരുന്നു. ഈ നിലപാടുകളുടെ തുടർച്ചയായിത്തന്നെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ പരിസ്ഥിതി സംരക്ഷണപ്രവർത്തനങ്ങളും കാണാവുന്നതാണ്. പരിസ്ഥിതിസംരക്ഷണം സംബന്ധിച്ച് അദ്ദേഹം രചിച്ച ഒരു നവധി ലേഖനങ്ങളും കവിതകളും ആ പ്രവർത്തനത്തിന്റെ ഭാഗമാണ്.

വിവിധ വിജ്ഞാനശാഖകളിൽ നേടിയ അവഗാഹവും ജനകീയപ്രശ്നങ്ങളിൽ മുൻനിന്നു പ്രവർത്തിച്ച അനുഭവപരിചയവും അദ്ദേഹത്തിലെ കവിയെയും ചിന്തകനെയും രൂപപ്പെടുത്തുന്നതിൽ ഏറെ നിർണ്ണായകമായിട്ടുണ്ട്. അതുകൊണ്ട് പരിസ്ഥിതി സംബന്ധപരമായ എൻ.വി.യുടെ കവിതകളിൽ, മറ്റു പരിസ്ഥിതി പ്രവർത്തകരുടെ തിൽനിന്നു വ്യത്യസ്തമായി, തികച്ചും സമതുലിതമായൊരു കാഴ്ചപ്പാടുതന്നെ കാണാം. പരിസ്ഥിതി മലിനീകരണമുയർത്തുന്ന പ്രശ്നങ്ങളെ ചിന്തയുടെയും വികാരങ്ങളുടെയും ഘർഷണങ്ങളിലുടെ കവിതയാക്കി സ്ഥാപിച്ചു ചെയ്തെടുക്കുകയാണ് അദ്ദേഹം ചെയ്തത്. അത് ചിലപ്പോൾ മനുഷ്യാവസ്ഥയെസംബന്ധിച്ച് തീക്ഷ്ണം നിരാശാഭർത്താനങ്ങളായി,

നിന്നയിന്നലെയോട്, നാഭൈയോടവിശ്വാസം,
ഇന്നോടുബെവരം; മർത്ത്യനിമ്മട്ടോ ജീവിക്കേണ്ടു?

-സുഹൃത്സംഗമം

എന്നിങ്ങനെ പ്രകടമാവാം.

ഉള്ളതൊക്കെയും സ്വപ്ഷം കറിനും ഘരനും മുർത്തം:

ഉണ്ടിപ്പോൾ പാസിന് കാവു നിന്നൊരത്താടിക്കുള്ളിൽ

മുപ്പതോ മുപ്പത്തണ്ണോ 'ലക്ഷം വീടുകൾ': ഉണ്ടാൽ-

പ്രാട്ടല്ലാങ്ങാക്കന്നനു ശാപവും പൊന്തികേൾപ്പു
പരുഷം കിഴക്കൻകാറ്റിരബ്യും പുലരിയിൽ,
എതിയും ചുടാൽ വാനും വിങ്ങിട്ടും മുവന്തിയിൽ
ചിലപ്പോൾ പെത്തങ്ങൾതൻ പാഠവായനകേൾക്കാം
ചിലപ്പോൾ വിവിധലാരതിൽ ഭോന്തും കേൾക്കാം!
മരപ്പട്ടികള്ളു, മദ്യപമാരാണിപ്പോ-
ജിരുടിൽക്കെട്ടിപ്പിണ്ണങ്ങാടയിൽപ്പോയ് വീഴുന്നു;
കാവളപ്പുവിൻ ശവനാറ്റും പോയ്; പക്ഷ, വന്നു
കുറമാം ഭാരിഭ്രാത്തിൻ ചർദ്ദിയുണ്ടാക്കും നാറ്റും;
സ്ത്രീകളിങ്ങുണ്ണാലിലല്ലാട്ടുന്നു, പിണ്ഠിപ്പോടും
ലോകമര്യാദപ്പശബ്ദക്കുന്നതുംകളിലഭ്ര.

-മരങ്ങളും വള്ളികളും

പാരസ്യരൂത്തിഞ്ചേ ഇടുവയ്പുകളല്ലോം നഷ്ടപ്പെടുകയും
ആധുനിക പരിഷ്കാരങ്ങളെല്ലാ നിലയിൽ കൈകെലാംവ പലതും
ഭൂസ്ഥഹാരങ്ങളായിത്തീരുകയും ചെയ്ത വൈപരീത്യം വളരെ
സക്കീരിബന്ധായ ഒട്ടരെ ചോദ്യങ്ങളുയർത്തുന്നുണ്ട്. പാസിൻകാവുന്നിന
തൊടിയിൽ ലക്ഷംവീടുകളെല്ലാ പുതിയ കാവുകളുയരുമ്പോൾ പഴ
യതും പുതിയതുമായ ആവാസവൃവസ്ഥകളും അവയുടെ സാംഗ
ത്വവും പ്രശ്നവത്കരിക്കപ്പെടുകയാണ്. അധിസ്ഥിതർക്ക് എറരെ
ആശാംസം പകർന്നതാണെന്നിരുന്നാലും യഥാർത്ഥമാനവികസകല്പ
മെന്ന കാഴ്ചപ്പാടിൽ ലക്ഷംവീടുകളുടെ പ്രസക്തി ചോദ്യം ചെയ്യപ്പെ
ട്ടത് ഓർമ്മിക്കുക. പഴയ മരപ്പട്ടികളാണോ പുതിയ മദ്യപമാരാണോ
തമിൽ ദേവമെന്ന ചോദ്യം വന്നുവീഴുന്നത് നാം തുടർന്നുപോരുന്ന
ജീവിതശൈലിയുടെ മുഖ്യത്വാണ്. കാവളപ്പുവിൻ്റെ ശവനാറ്റത്തെ തുട
ചുനീകിക്കിക്കൊണ്ടുവരുന്നതിയ കുറമാം ഭർദ്ദവന്തിഞ്ചേ ചർദ്ദി നാറ്റുവും
സ്ത്രീജീവിതങ്ങളെ അമ്മാനമാട്ടുന്ന പിണ്ഠിപ്പോടും ലോകമര്യാദ പഴ
ഞ്ചാക്കുന്നുലുകളുമല്ലോം ഇങ്ങനെ തുടക്കരത്തുടക്കരയുയരുന്ന ചോദ്യ
ങ്ങളായെന്നതുന്നു. ആധുനികജീവിതത്തിൽ ശക്തമായിക്കൊണ്ടിരുന്ന
മനുഷ്യവിരുദ്ധതയാണ് പ്രകൃതിവിരുദ്ധതയുടെ രൂപത്തിൽ കാണപ്പെ
ടുന്നതെന്ന് എൻ.വി.ക്രി. ഉത്തമമ്പോധമുണ്ടായിരുന്നു. അതുകൊണ്ട്
'എണ്ണുമനുഷ്യനു ചങ്ങലകൈകളി, ലഘങ്ങൾ കൈയുകൾ നോന്തിട്ടു
കയാ'ണെന്ന വ്യമയുടെ മറ്റാരു രൂപം മാത്രമായിരുന്നു മരങ്ങൾക്കും
വള്ളികൾക്കും നേരയുയരുന്ന കൊടുവാളിനെനക്കുറിച്ചുള്ള വ്യമയും.
മനുഷ്യങ്ങളുംയായാലും ഭൂമിയുടെയായാലും ഉർവ്വരതയ്ക്കടിസ്ഥാനം
ഉള്ളിലെ ആർദ്ദതയാണെന്ന കാഴ്ചപ്പാടിലൂറച്ച സമീപനും അദ്ദേഹത്തി
ന്റെ കവിതകളിലും മറ്റു പ്രവർത്തനങ്ങളിലും കാണാം. രണ്ടിടത്തും

വളർന്നുവരുന്ന തരിശുകൾക്കെതിരായ മുന്നറിയിപ്പായിരുന്നു അത്. അതുകൊണ്ട് മനുഷ്യൻ്റെയും പ്രകൃതിയുടെയും സ്വന്മമായ നിലനില്പെന്നത് എൻവിക്കവിതയുടെ അടിസ്ഥാനദർശനം തന്നെയായി. പരിണാമത്തിനും പുരോഗതിക്കുമുള്ള തരം പ്രകൃതിയുടെ സ്വഭാവമാണെന്ന് അദ്ദേഹം കരുതി. മനുഷ്യാവസ്ഥയ്ക്കുണ്ടാകുന്ന പരിണാമവും പുരോഗതിയും മറ്റുള്ളവയുടെ നിലനില്പിനെന്നേയാം പുരോഗതിയെന്നേയാം തടസ്സപ്പെടുത്തുന്നതായിക്കുടാ. ശാസ്ത്രസാങ്കേതികവിദ്യകളെ നാം സ്വീകരിക്കുന്നത് ഈ കാഴ്ചപ്പാടിലും ഉച്ചകർഷങ്ങൾയും നിയന്ത്രിക്കുന്നതെന്നതുകൊണ്ട് അവയുടെ പാരസ്പര്യം നിലനിർത്തുകയെന്നത് മനുഷ്യപുരോഗതിക്ക് അനിവാര്യമാണ്. ഈ കാഴ്ചപ്പാട്, കൃഷ്ണവാരിയരെ ഒരേ സമയം തികഞ്ഞ പരിസ്ഥിതിവാദിയും ‘മനുഷ്യവാദി’യുമാക്കിത്തീർത്തു. അങ്ങനെ എൻവിയുടെ ആദ്യകാലകവിതകൾ മുതലാളി ചെനകളിലെല്ലാംതന്നെ ഒരു തികഞ്ഞ പരിസ്ഥിതിവാദിയുടെ ആലാപനങ്ങൾ കൈക്കാണ് കഴിയും.

ഉണർന്നെന്നിക്കുവിനടിമച്ചങ്ങള
പൊറുത്തിടാത്താരെ,
ഉണർന്നെന്നിക്കുക, തന്നൊടിനായ്
സമരം ചെയ്വോരാ!
—ഉണരുക

എന്നത് അങ്ങനെ, ആ ആലാപനങ്ങളുടെ പശ്ചാത്തലഗീതമായി നിലകൊള്ളുകയും ചെയ്യുന്നു.

കൃഷ്ണവാദം, വിദ്യാപതി, കള്ളംദൈവങ്ങൾ, മോഹൻദാസ്ശാ സിയും നാമുരാം ശ്രാവ്യസന്ധ്യാം, ജീവിതവും മരണവും, രണ്ടുകടലുകൾ, കാളിഭാസങ്കേ സിംഹാസനം, ബാക്കിവല്ലതുമുണ്ടാ? വരയ്ക്കൽ ബീച്ച് തുടങ്ങിയ കവിതകൾ എൻവിയുടെ പരിസ്ഥിതി ചെനകളായി നിരീക്ഷിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ അതിനുമ്പുറം, ഏമറിയുടെ ചേവടികളിൽ, മുൻബെവുദ്യൻ, ഒരു പഴയപാട്, ആനക്കാരൻ, തീവണ്ടിയിലെ പാട്, അലക്സിസ് പുണ്യവാളൻ, മദിരാശിയിൽ ഒരു രാത്രി തുടങ്ങി പരിസ്ഥിതിയുമായി ബന്ധപ്പെടുത്തി നാമോർമ്മിക്കാനിടയില്ലാണെന്നും കാണാം. പരിസ്ഥിതിദർശനം ജീവിതദർശനം തന്നെയെന്നും എൻവിയുടെ കവിതകൾ വ്യക്തമാക്കുന്നത്. ■

‘പരിസ്ഥിതിദർശനം ഘയാളകവിതയിൽ’ എന്ന അ(പ്രകാശിതഗ്രന്ഥത്തിൽനിന്ന്.)

തറ പറ്റിയ തറവാട്

കെ. രാമകൃഷ്ണ വാരിയൻ

നിന്നു ഞാൻ തറപറ്റിപ്പോയൊരു തറവാടിൻ-
മുന്ന്, ചായ്, കല്ലീരെന്തേ കാഴ്ചയ്ക്കു മന്ത്രങ്ങൾ ചേർക്കു.
എങ്ങും നാൻ സ്നേഹാദരക്കതിപുർവ്വകം കണ്ണഭാ-
രൻജനമാഗ്രഹം, കഷ്ടമീമണ്ണിന്തരയെങ്കാ!
ഉത്തരങ്ങളും തൃശ്ശൂലും പട്ടിക, കതകുകൾ,
കട്ടിളകളും കുടാന്താരുളിയാൽ മുൻപുപ്പോൾ,
ഭീതികൾ മുഴുവന്നും പാരകൾക്കാണോ, വല്ല
പുത്രനാം യന്ത്രംകൊണ്ടോ തകർത്തുവിച്ചപ്പോൾ,
പണിയാളുരേ, നിങ്ങൾ പൊന്നുപോൽ ഞാൻ സുക്ഷിച്ച
പരിപാവനസ്ഥുതി സകലം ഹനിച്ചില്ലോ?
പെറ്റുവിണ്ടും പിച്ചവെച്ചുണ്ടാൻ നടന്നതും
മറ്റുസോദരരുമായ കളിച്ചുതിമർത്തതും,
സ്വർണ്ണമോതിരംകൊണ്ടു നാവിനേമലെൻമാതുല-
നന്നാരു നാളിൽ ഹരിശ്രീയെന്നു കുറിച്ചതും,
ഓണമുണ്ടതും വിഷ്ണുക്കണി കണ്ണതും തിരു-
വാതിരകളിക്കാണാനുറക്കമെമാഴിച്ചതും,
വെറുമെണ്ണയാൽ മാത്രമെരിയും വിളക്കിന്തേ-
യരികത്തിരുന്നു ഞാൻ രാത്രിയിൽ പലപ്പോഴും
വിദ്യാലയത്തിൽ പരിപ്പിച്ചതാം വിഷയങ്ങൾ
നിദ്രയോടെത്തിരിട്ടു വായിച്ചു പറിച്ചതും-
ഒക്കെയുമോരോനായിട്ടോർമ്മയിൽ വന്നെത്തുന്നു,
നില്പക്കവേ ഞാനീഡവരും മണ്ണത്തിന്തുടക്ക മുന്നിൽ.
പ്രസവം പലവട്ടം, പേരിടൽ, ചോറുണ്ട്, പിന്ന-
സ്ത്രിനും, വിവാഹവും മരണം,മന്ത്രക്രിയ
പുജകൾ പലവിധം, ഹോമണ്ഡൾ, കഷിതിവിട്ടു
പോയ പുണ്യാത്മാക്ഷർക്കായി ശ്രാവണങ്ങൾ കൊല്ലുംതോറും-
അങ്ങനെയെന്തെന്തെല്ലാം കണ്ണഭാരൻ തറവാടാ-
ണിങ്ങനെ മണ്ണത്തിട്ടയായ നില്പത്തെന്മുന്നിൽ മുകാ!

“മാറ്റങ്ങളനിവാര്യം, ഭൂതകാലത്തെച്ചുണ്ടി
മാശകൊള്ളു, ജീവിക്കുക വർത്തമാനത്തിൽ നിങ്ങൾ
എന്തിരിക്കുന്നു പൊട്ടിപ്പോളിഞ്ഞ മരഞ്ഞണ്ടിൽ,
മൺതികളായ് മാറിത്തുടങ്ങും ചുമർക്കണ്ടിൽ?
കാത്തിതു സുക്ഷിക്കുവാൻവേണ്ടതാം പ്രയത്കന്വും
കാശുമോർത്തപ്പോൾതോനീ, പൊളികയെല്ലു നല്ലു?
മരുംനുമാലോചിച്ചു, തിവാനിൻ സമാനത്തു
എഴുന്നുകൾ നിർമ്മിപ്പതു ബുദ്ധിപൂർവ്വകമല്ലോ?”
ഇവിധമന്നോടോതി പുത്തനാം തലമുറ,
നാവിരണ്ടിയപോലെ നിന്നുണ്ടാൻ നിറ്റബോദനായ്.
ഇല്ലെനിക്കൊരുത്തരമെകുവാൻ, ഹ്യായത്തി-
ലള്ളിപ്പിടിച്ചേന്നു ദൃഢമൊന്നതിതിവിം
കണ്ണുകൾതുടച്ചു ഞാൻ നില്ക്കേ മൺതറയ്ക്കുള്ളിൽ
നിന്നൊരു ശാന്തസംരമന്നോടു കമികയായ്-
“ഉത്തമവികാരങ്ങൾക്കിനേതും വിലയില്ല,
വിത്തമാണല്ലാത്തിനുമുരക്കല്ലേനോർത്താലും.
കുട്ടികൾ, ചെറുപ്പിക്കാർ, വൃഥമാരവശമാർ-
ക്കൊക്കണ്ണാനോകീ താങ്ങും തണല്ലുമേരുക്കാലം.
ഇന്നു ഞാൻ വിവശനായ്ത്തിർന്നപ്പോളാരും കഷ്ട-
മെന്നു രക്ഷിക്കാനായിമുന്നോടു വനില്ലല്ലോ.
എക്കില്ലുമനിക്കില്ല സകടം, ജീവിക്കുമോ-
ഭേൻ കഴിവൊത്തല്ലാർക്കുമേകി ഞാൻ രക്ഷാസ്ഥാനം.
ഇല്ല, ഞാൻ പുത്തൻതലമുറയെപ്പഴിക്കില്ല,
നല്ലതുവരട്ടെയ്യല്ലാർക്കുമെന്നാശംസിപ്പി.”
ഇതുകേട്ടപ്പോൾ തലകുനിച്ചു കണ്ണകൾ പുട്ടി-
യിരുക്കേക്കളും മാറിൽ ചേർത്തു കുപ്പി ഞാൻ നിന്നു.
തറയിൽനിന്നും പിന്നെയിത്തിരിമല്ലിൻ തരി
വിരലാലെടുത്തു ഞാനെന്നെന്നുകയിൽ ചാർത്തി.
അതെലിലകും വെന്തു തിരിച്ചുനടക്കുമോൾ
ചുറ്റിനുമലസമായ് ഞാനൊന്നു കണ്ണാടിച്ചു.
ഇപ്പുരയുടെ തരക്കല്ലിടുന്നതും പിന്നെ-
യല്ലപാല്പമുയർന്നു വന്നെടുക്കുവുന്നതും,
ഒടുവിൽ തറപറ്റും കാഴ്ചയും വീക്ഷിച്ചുകൊ-
ണ്ണാഴുകീ നിന്നുംഗമായ് പാർശ്വവർത്തിയാം പുഴ.
ഒക്കയുമുള്ളിൽക്കണ്ണു നിശ്വലം നിലകൊണ്ണു
പക്കത്തിൽ മരുവുന്ന കോവിലിനുള്ളിൽ ദേവൻ.

അക്കിത്തം - വിശപ്പിന്റെ വേട്ടക്കാരൻ

ഉള്ളികുഷ്ണൻ ചെറുതുരുത്തി

പ്രത്യക്ഷമായ ബഹുസ്വർത്തയ്ക്കിടക്കും, വെള്ളേരീ രചനകൾ, കറൻസി നോട്ടുകളിൽ വാട്ടർമാർക്കു പോലെ, ഒരു മുദ്രയുടെ സുക്കഷ്മസാന്നിധ്യം, ഉത്തരവേശാൺഡിൽസ്പ്ലൈ കവികളെ, അർക്കിൾക്ക് തത്തിൽ പേര്തിരിച്ചു കാണിക്കുന്നു. അങ്ങനെ അല്ലാത്ത എഴുത്തുശീളക്കാർക്കും സ്ഥിരമായ ഒരു ഭാവം ഇല്ലെന്നല്ല. പക്ഷേ, ഭാഗ്യക്കുറിയിൽ നാടുകുവീണാലും വടക്കേപ്പുറത്തെ വേലിപൊളിഞ്ഞാലും ഭാര്യ ഒളിച്ചേറാടിപ്പോയാലും വ്യത്യാസം തിരിച്ചറിയാത്ത തരം ഏകതാനമായിരിക്കും അവരുടെ വാഞ്ചമയം. അവരല്ല ഇവിടത്തെ വിഷയം. അക്കി തത്തതിന്റെ പ്രമേയങ്ങളെ ബന്ധിപ്പിക്കുന്ന ആ ഒരു സുത്രം എന്നാണെന്നേഷിക്കുന്നതിനോടൊപ്പം മുന്നേപോയ മഹാകവികൾക്കും ഉണ്ടായെയ്ക്കാവുന്ന അത്തരം പ്രത്യേകതയെപ്പറ്റി ഒരുപട്ടതിരച്ചിൽ നടത്താതിരുന്നില്ല.

ആ ത്രംത റ യിലിരിക്കുന്ന ഗുരു ജിജന്നാസു കൈ ഓയി ശിഷ്യരെയെന്നപോലെയാകണം കുമാരനാശാൻ പ്രമേയങ്ങളെ കണ്ണിരുന്നത്. അവർക്കു നല്കുന്ന ഉപദേശങ്ങളും നിർദ്ദേശങ്ങളുമാണ് ആശാൻറെ രചനകൾ. ജി. ശക്രക്കുറുപ്പിനു പ്രമേയങ്ങൾ കലാശാലയിലെ പഠനമുറിയിലിരിക്കുന്ന വിദ്യാർത്ഥികളാണ്. അലക്കിന്തേച്ചമുണ്ടും കുപ്പായവുമിട്ട ഒരല്പ്പാപകൾ, അവരോടു വിവരിക്കുന്ന സദാചാരപാഠങ്ങളാണ് ആ രചനകൾ. അധികം അടുക്കുന്നില്ല, എന്നാൽ വല്ലാതെ അകലുന്നുമില്ല. വിദ്യുഷകവേഷം കെട്ടിയ ചാക്കാരുടെ ശ്രോതാക്കളാണ് എൻ.എ.വി.യുടെ പ്രമേയങ്ങൾ. അദ്ദേഹം അവരെ പഠിപ്പിക്കുന്നു, പരിപാസിക്കുന്നു, ബോധവൽക്കരിക്കുന്നു. അവർക്കരിയാം അദ്ദേഹം അതിനർഹനാണെന്ന്. പി. കുഞ്ഞിരാമൻകുമാരൻകുമാർക്ക്, വരം പത്തും ഇടവഴിയില്ലും കണക്കുമുട്ടുന്ന പരിചയക്കാരാണ് പ്രമേയങ്ങൾ.

വായുഗുളിക വാങ്ങാനോടുന വിഷയങ്ങളപ്പോലും തകണതുനിർത്തി വിടാതെ സംസാരിക്കും. ഇടങ്ങ്രിക്കാകട്ട, തോളിൽ കയറ്റിട്ടു നടക്കാ വുന സുഹൃത്തുകളോണു പ്രമേയങ്ങൾ. ജാനകിയിയമയേക്കാളും അടുപ്പം അദ്ദേഹം അവരോടു കാട്ടിയിരിക്കണം. അതിലുസ്വാഭാവിക മായാനുമില്ല. ശ്രിവൻ്ദ്ര നേത്രാശിയിൽ കരിഞ്ഞ കാമരൻ്ദ്ര ജ്യത്തെ നോക്കി വിലപിക്കുന രതിയുടെ വാക്കുകളാണ്.

അയി സബ്രതി ദേഹി ദർശനം,
സ്മർ! പര്യുത്സക ഏഷ മാധവ;
ദയിതാസനവസ്ഥിതം നൃണാം
ന വലു പ്രേമ ചലം സുഹൃജജനേ

‘എന്നൊക്കണംകാക്കാട്, വന്നുനില്ക്കുന കുട്ടുകാരനെ കരുതി യൈകില്ലും, ഒന്നുണ്ടാകും, പുരുഷനാർക്കു ഭാര്യമാരോട് ഇളക്കാത്ത ദ്രോമം ഉണ്ടാക്കണമെന്നില്ല; സുഹൃത്തുകളോടുനയല്ലല്ലോ’ എന്നു താല്പര രൂം. വൈലോപ്പിള്ളിക്കു പ്രമേയങ്ങൾ സ്വന്തം നിശല്യുകൾ തന്നെയാ തിരുന്നു. തനിൽനിന്നു വിഭിന്നമായി അദ്ദേഹം അവയെക്കണ്ടില്ല.

രൂചിയുള്ള ക്രഷണം

ഈനി അക്കിന്തയന്ത്രിനോ? എഴുന്നുവിടിച്ചുനില്ക്കുന മുടിയുമാ യുള്ള അക്കിന്തയന്ത്രിന്റെ ഒരു ചിത്രമാണ് ഒരു ശ്രക്കാച്ച തന്നത്. അതിന് ഒരു വിശനുപാരിഞ്ഞവൻ്റെ ഭാവമുണ്ട്. ഈ കണ്ണുവെച്ചു നോക്കിയ പ്ലാശാണ് തോന്നിയത്, അക്കിന്തയന്ത്രിനു പ്രമേയങ്ങൾ വിശക്കുന വൻ്റെ മുന്പിൽ വന്നുപെട്ടുന വിഭവങ്ങളാകാമെന്. വിശപ്പിനു സ്വഭാവ വദ്ദേശങ്ങളുണ്ട്. കൊടുന്നവിരിക്കാണ വിശപ്പ്, സാമാന്യം വിശപ്പ്, രൂചി യുള്ള ക്രഷണത്തിനോടു തോന്നുന പ്രലോഭനം, ഉപചാരത്തിനു വേണ്ടിയുള്ള പക്കുകൊള്ളൽ, തീർത്ഥമ്പേബ, ഒപ്പം തുടങ്ങി എല്ലാത്രം അശ്വിയും അക്കിന്തയന്ത്രിന്റെ വിശാലമായ കാവ്യസംസാര തനിലുണ്ട്.

ദേവമാർ ആവശ്യത്തിനു മുറിച്ചട്ടുത്തു, കടിച്ചു നീരി രക്കിന്തയുപ്പുന ചണ്ഡിയുടെ ബാക്കിയാണതെ. വെളുത്തപക്ഷത്തിൽ പ്രതിഭിനം കുറഞ്ഞതുകുറഞ്ഞതു വരുന ചന്ദ്രൻ. കറുത്തപക്ഷത്തിൽ, ആ ചണ്ഡിക്കു വീണ്ടും നീരു വെച്ചുവെച്ചു, പ്രതിപദം തൊട്ടു തുടങ്ങി വാവാകുന്നതോടെ മുഴുവൻ രൂപം വീണ്ടുംതു, പിന്നേയും ദേവ മാർക്കു ക്രഷണമായി മാറുന്നതാണ് പുർണ്ണചന്ദ്രൻ. വായിച്ചുവെയ്ക്കു നേതാരും രസം വീണ്ടും വന്നുനിന്നെന്നതു എക്കാലത്തും അനുഭവിക്കാ വുന അക്കിന്തയന്ത്രിന്റെ സാഹിത്യത്തിനെ ചന്ദ്രൻ സമാനര മായിക്കാണണം. ഈ സകലപത്തിന്റെ പിന്നിലെ വിശപ്പ് ഇവിടെ പ്രസക്തമാണ്.

അക്കിത്തം പ്രമേയങ്ങളെ അവയുടെ സഭാവമനുസരിച്ചു വാദ്യ മായും പെയമായും ലേഹ്യമായും ചോഷ്യമായും സീകരിക്കുന്നു. അഗ്നിപ്പത്തിൽനിന്നാണല്ലോ അക്കിത്തമുണ്ടായത്. പേര് അനുർത്ഥമാ കുന്നതാണ് അദ്ധ്യത്തിന്റെ ക്ഷുഡ. താൻ ‘സർവ്വക്ഷക്’നാണെന്നു കവി. ‘നിത്യമേലു’ത്തിൽ തുറന്നു സമ്മതിക്കുന്നുമുണ്ട്.

എന്ന വിസ്മിതനാക്കുന്നു
മോലമേ നിൻ മഹാശയം
സർവ്വക്ഷക. നെൻ, നാവും
തിപ്പിച്ചു കളഞ്ഞു നി

അനുരാഗം, കാമം, വാസ്തവ്യം, സ്വഹ്യം, വിശ്വാസം, സംസ്കാരം, പെത്യുകം തുടങ്ങിയ അടിസ്ഥാനഭാവങ്ങൾ ജീവനായി വരുന്ന പ്രമേയങ്ങളോട് അക്കിത്തത്തിന് ഒടുങ്ങാത്ത വിശപ്പുണ്ട്. ‘ക്രമാരസംയമം’ നോക്കാം:

നിംഫ് പാൽപ്പത ഹോല്യുലർന്നു
വിളങ്ങിടും പുടവയ്ക്കൈ-
തെത്തണ്ണേ സാധ്യ മനസ്സുപോലെ-
യരിച്ചു നീങ്ങിയൊരിച്ചുയെ
കണ്ഠവാരോരു മനഹാസ-
മുദിച്ചു നിന്നായരങ്ങളിൽ-
‘കണ്ണുവോ?’

(അപ്പോഴേയ്ക്കും അതു കണ്ണു, കളളൻ, എന്നവർ)

‘അതിനെപ്പുറത്തു വിടു
വിളിച്ചു പാണ്ടു തോൻ’
അ ഇച്ച വിശപ്പിന്റെ പ്രതീകമാണ്.
‘ആയിടയ്ക്കു പുറത്തുവന്നാരു
നോവലിന്റെ ശൃംഗാരാണം
നീയിരുന്നു പാണ്ടു’.....

കേൾക്കുന്നതു താന്മൂലം; തനിക്കവെല്ല അണ്ണാക്കിൽത്തെന്താടാതെ വിചുങ്ങാനുള്ള വിശപ്പാണ്.

‘സന്ധ്യ പുറത്തുനിന്നതു കേൾക്കവേ
പോയി വെദ്യുതി തൽക്കഷണം
പകുതിക്കെഴുത്തു നിറുത്തി തോൻ
കയുനങ്ങുകിൽ നിന്റെ മേൽത്താടു-
മെന്നിരുന്നു മരിക്കയായ്.’

എവിടേയോ നിന്നു കേട്ട ഒരീരടിയാണോർമ്മവരുന്നത്:

'ഉൽക്കടം വിശപ്പിരെ കാടിന്നും ഇനിപ്പിപ്പു
കേഷണത്തിനോടൊരു നിർവ്വികാരത നമ്മിൽ'

സാതികമായ ഒരഭിന്നവേദത്തിന്റെ വിശപ്പാണ്. 'കുമാരസം
യമ'ത്തിന്റെ പ്രാണൻ എക്കിൽ, രാജസമായ കാമത്തിന്റെ വിശപ്പാണ്
'മാധവിക്കുട്ടി'യിലെ സ്വപ്നനം. ഇങ്ങനൊടു താല്പര്യമുണ്ടെന്നു തെറ്റി
ഡിച്ചു, പുരുഷനെ, അയാളറിയാതെ അങ്ങനൊടുക്കേറി കാമിച്ച അവൾ,
അവൻ എന്നെന്നേയക്കുമായി യാത്ര ചോദിച്ചു നില്ക്കുന്നോൾ, മുളി
കത്തുന പുക്കുറ്റിപോലെ തൊണ്ട ചിലന്തി, സിംഹിയെപ്പോലെ
ഗർജ്ജിച്ചു:

'കുര! എൻ്റെ മനസ്സിന്റെ
ചോട്ടില്ലറങ്ങുമുരശത്തെ നീ
ചവിട്ടിപ്പോയ്
പതിനായിരം...പത്തി
വിടർത്താടുകയാണവൻ
അവൻ മുൽക്കുതിയെനി-
ക്കേകുന്നു മോഹവിസ്മയു-
തദിഷ്ടതാൽ കലങ്ങുന്ന-
ഞാകെയെൻ രക്തവാഹിനി
ബധിരം, നിശ്വലം മുകം
സ്തംഭിക്കുന്നു ചരാചരം

അവൻ സഹാനുഭൂതിയില്ലാത്ത, പാരുഷ്യത്തിന്റെ നേർക്ക്
അവൾ വിരൽ-ചുണ്ടുനുമുണ്ട്:

'തളർന്നതാ കിടക്കുന്നു
പടിഞ്ഞാറനിലിളിക്കലെ
കെട്ടാരവരവിത്തിന്റെ
മട....'

ഇവിടെ പ്രമേയത്തിന്റെ വിശപ്പുകൊണ്ടു കവി അവശ്യായി മാറുന്നു.
ഇരുട്ടും വെളിച്ചവും

മിതമായൊരു വാസ്തവ്യത്തിന്റെ വിശപ്പാണ്, കാഴ്ചയിൽ ആശാ
രിക്കുട്ടിക്കളോട്.

'.....പുഴിയിലാറാടുന്നു
ചങ്കരനാശാരിതന്റെ കരൾക്കരിക്കുമാരമാർ
എന്നൊരു ചിരി! കീരിപ്പല്ലുകളാണല്ലോ
ചന്മാണാവേണ്മുത്തിക്കൽക്കരിക്കാക്കപ്പാട

ഞാനവരോടനേരമീവിയമനോഷിച്ചു

താണശബ്ദത്തിൽ, ‘തന്ന വന്നില്ലെ കരുത്തിട്ടും’

വെളുക്കും മുന്പേ പോയീ പണിക്കെന്നൊരു ചെക്കൻ

വിളക്കുവച്ചു വന്നില്ലെന്നെന്നൊരു ചെക്കൻ

ഇപ്പഴങ്ങെന വരുന്നുണ്ടാകും കടലയ്ക്ക

തൊക്കെടവെച്ചിട്ടുതിച്ചിരിക്കും കുണ്ഠിച്ചേക്കൻ’

ഒരു രണ്ടാംവായനയിൽ, ഈ ഭാഗം ഒരു കീഴിലുപക്ഷക്കാരൻ്റെ കരുപ്പിനോടുള്ള അനുഭാവമായി തോന്തിക്കാതിരുന്നില്ല. ഉടനീളം കരുപ്പിൽ ആശയമായി കുടെ നിന്നു വെളുപ്പിന്റെ വരവോടെ വേർപ്പെട്ടു പോയ അച്ചുനെക്കുറിച്ചോർക്കുന ഒരു മകൻ; ഇവിടെ കരുപ്പുത്തിക്കെ ശിഞ്ഞു, ഒരു വിളക്കുനാളത്തിന്റെ ഇന്തിരിവെട്ടതെ വെളുപ്പു മാത്ര മേയുള്ളു. ഈ അച്ചനു വന്നുകുടെ എന്നു വ്യാകുലപ്പെടുന മറ്റാരു മകൻ; കാത്തുകാത്തു വന്നെന്തിയ കരുപ്പിൽ, ഏകാഗ്രത സ്വയം നഷ്ട പ്പെടുത്തി, കാലുറയ്ക്കാതെ, രണ്ടുമൺ കടലയ്ക്കെ മാത്രം തൊക്കെടവെച്ചു, വരുന്ന അച്ചുനെന്നേയാർത്ഥം ചിരിക്കുന മുന്നാമത്തെ മകൻ; കരുപ്പിന്റെ കാലമെന്തിക്കഴിഞ്ഞു, ഏവിടെപ്പോയി അധികാരത്തിന്റെ ബിംബമായ തന്ന എന്നു ചോദിക്കുന കവി - ആകപ്പാടെ മാറ്റത്തിനു വേണ്ടിയുള്ള ഒരു വിശപ്പാണ് ഇവിടത്തെ ധ്യനി. ഞങ്ങളുടെ അച്ചുനെ അപഹരിക്കുന്നത് വെളുപ്പാണ് എന്നാണ് കൂട്ടികളുടെ ദുഃഖം. അവർ നിഴ്ശബ്ദമായി വിലപിക്കുകയാണ്.

‘വെളിച്ചം ദുഃഖമാണ്...’

തമസ്സല്ലോ സുഖപ്രദം.’

പ്രകൃതത്തിന്റെ ഒരുക്കത്തിനുവേണ്ടി, നമുക്ക് ഇതിനെ വാത്സ ല്യത്തിന്റെ വിശപ്പായിത്തന്നെ എടുക്കാം.

ഉപ്പും ചോറും

വിശ്വാസത്തിനോടുള്ള വിശപ്പ് പല അക്കിത്തം രചനകൾക്കും പ്രമേയമാകുന്നുണ്ട്. ‘പണ്ഡത്തെ മേശാനി’അവയിലോന്നു മാത്രം.

‘ഉപ്പിനും ചോറിനും വേണ്ടി ഞാൻ പോന്നുവ-
നിപ്പടണത്തിൽക്കുരുഞ്ഞിക്കിടക്കില്ലും
തുപ്പനു ഭാഗ്യമുണ്ടെന്നെന്നു നാട്ടുകാ-
രല്ലുംയാശംസ കോരിച്ചൊരിയവേ
താനേ പലപ്പോഴുമോർത്തിട്ടുനു പണ്ഡ
ഞാനാക്കിടാങ്ങളാഡോതിയത്രയും.

പണ്ട് ഉപ്പിനും ചോറിനും വഴിയില്ലാതിരുന്ന ഘട്ടത്തിൽ, മധ്യ പുത്രത്തിയായ ശാന്തിവൃത്തി ചെയ്തിരുന്ന കാലം. അനേകരു ദിവസം ശീവേലികൾ ആനപ്പുറത്തു കയറി, ഉച്ചയാവോളം തിടസ്യ പിടിച്ചിരുന്നു. വിശനവശനായി, ഉറങ്ങി ഉടക്കപുരയിലേയ്ക്കൊടുന്നോൾ തന്നെത്തടഞ്ഞനിർത്തിയ കുട്ടികളായിരുന്നു അവർ. ആനകളും കേഷത്രവും, മേശാന്തിയുടേതാണെന്നാണ് ആ പാവങ്ങൾ ധരിച്ചിരുന്നത്. അവരാവശ്യപ്പെട്ടോ-

എന്നയുമാനപ്പുറത്തുകയറ്റണ-

മെന്നയുമെന്നയുമെന്നയുമെന്നയും.

അനു താനവരോടു പറഞ്ഞതിതായിരുന്നു:

എന്നേറ്റു, മല്ലേൻ്റു, സ്ഥിക്കോവനാനകൾ

എന്നേറ്റുല്ലി മഹാക്ഷേത്രവും മക്കളേ

ഗർഭഗ്രഹത്തിലുണ്ടാശ്രിത വാസല്യ-

നിർദ്ദേശനാഭയാരം, ഒള്ളേറ്റുഡാഖയൻ്റുയാ

ഇതുതന്നെന്നയാണ്, ഇന്ന് ഉപ്പിനും ചോറിനും വകയുള്ള തന്നെ കണ്ണു മതിപ്പുകുറുന്ന നാട്ടുകാരോടും തനിക്കു പറയാനുള്ളത്, ഇതൊന്നും എന്നേറ്റത്തില്ല. എന്നേറ്റതാഖയാനു മാത്രമേ ഉള്ളൂ; എന്നേറ്റു ധ്യാന ത്തിനേൻ്റെ ഗർഭഗ്രഹത്തിൽ, ആശ്രിതവാസല്യനിർഭരനായ കുട്ടിക്കാളിയും ആ ഏശർ മാത്രം. അനു ഞാനാ കുട്ടികളോടു പറഞ്ഞതു നേരനോക്കല്ലായിരുന്നു. ഉപ്പിനും ചോറിനും തീർക്കാൻ കഴിയാത്ത ഒരു വിശപ്പുണ്ടാക്കണമെന്ന് വിശ്വാസത്തിനു മാത്രമേ എന്നേൻ്റെ സത്തയെ നില നിർത്താൻ കഴിയു. ഞാൻ പരീക്ഷണങ്ങളെ അതിജീവിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിൽ അതു വിശ്വാസം തരുന്ന ഉംർജ്ജം കൊണ്ടു മാത്രമാകുന്നു:

കാണായതൊക്കയും കണ്ണുനീരേങ്കില്ലും

ഞാനുയിർക്കൊള്ളുന്നു വിശ്വാസശക്തിയിൽ

ഈ രചന മുന്നു കമ്പുള്ള ഒരു മുളക്കാണിയാണ്. ആദ്യത്തെ കവ്യ നേന്നുമില്ലായ്മ; രണ്ടാമത്തെ കവ്യ മധ്യമവുത്തിയായ ശാന്തി; മുന്നാമത്തെ കവ്യ, ഉപ്പിനും ചോറിനും സ്വയം വഴിക്കണ്ണത്തുന്ന നിലയും. മുകളിലേയ്ക്കു ചെല്ലുന്നോറും ആത്മവിശ്വാസം കുടിവരുന്നു; ഒപ്പം ആത്മീയവിശ്വാസവും.

വിരട്ടുന്ന ചിരകുകൾ

‘പണ്ടത്തെ മേശാന്തി’യിൽ പറഞ്ഞതുവെച്ച നിലപാട് ഓനിളക്കി വെച്ചുറപ്പിക്കുകയാണ് കവി ‘ബൈഹമസ്യത്തിൽ’. ഔഷിസംസ്കാരത്തിനോടുള്ള വിശപ്പുമായാണ് അക്കിത്തം ഇതിലെ പ്രമേയത്തിനെ സമീപിക്കുന്നത്. ബലിക്കല്ലിനു ചുറ്റും തടസ്സിച്ച് ബലിക്കല്ലു മുട്ടവോളം

വെള്ളം നിറച്ച്, ദർഭാഗ്രംകൊണ്ടതിൽ തൊട്ടു ജപിക്കുകയാണ് ഒരു സംഘം വെദികൾ മഴ പെയ്യാൻ.

തെളിഞ്ഞ മാനത്യുണ്ഡായീ
മഴക്കാൻബേസ്റ്റ് ലാഞ്ചമനം
എന്നിട്ടും തിരുമുറ്റത്തു
ജപിച്ചു മൃതമാളുകൾ
ടട്ടവാ മഴമോലങ്ങ-
ഉംഗിത്യുനെ മറയ്ക്കവേ
മഴ തുന്നിക്കെത്തെത്തിൽ-
പ്പെയ്തു ലോകം നിറയ്ക്കവേ
ഒരാളുംഡിക്കെയ്യുരും
നിറുത്താി ജപമെക്കില്ലും
നിറുത്തിലാ, ശിലാകല്പ-
നൊരാൾ മീലിതലോചനൻ
കഷണഭിത്താലയിൽ സാള-
ഗ്രാമംപോലുള്ള തുള്ളികൾ
വീണ്ണുംഡണ്ണിട്ടു മദ്ദേഹ-
മരിഞ്ഞിലാ പരിസ്ഥിതി

ഉന്നതങ്ങളിൽനിന്നു കേട്ടുകൊണ്ടിരുന്ന ഈ ശബ്ദം ഇനി വരു നാത് അഗാധമായെന്നു ശർത്തത്തിലേയ്ക്കു കുപ്പുകുത്തിക്കൊണ്ടി രിക്കുന്ന അവസ്ഥയിലാണ്.

ഈനാരുള്ളു വരുണ്ണനെ
മുട്ടവാൻ, മുടിയാലുടൻ
മഴപെയ്യിക്കുവാൻ, പെയ്താൽ
പെയ്തുവെവന്നുള്ളിൽ നന്നുവാൻ?

ഒരു പക്ഷിക്കമയുണ്ട്. അമ്പുകൾ ആകാശത്തിൽ നിന്നിട്ട് മുട്ട, വായുവിൽ കീഴോട്ടു വീണ്ണുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതിനിടയ്ക്ക്, എർഷണ തതിന്റെ ചുട്ടറ്റുവിരിഞ്ഞ്, കിളിക്കുണ്ടായി. പരക്കാനാകാത്ത ആ കുണ്ട് വീണ്ണുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്. അതു ഭൂമിയോടിച്ചു ചിതറാൻ ഇനി അധികം ദൂരമില്ല. അത് എല്ലാ ശക്തിയുമെടുത്തു ചിരകു കുടയാൻ പിടയുകയാണ്. ഭൂമിയിൽ തൊട്ടുതൊട്ടില്ലെന്നായതും ചിരകുവി ടർന്നതും കിളിക്കുണ്ട് മേല്പോട്ടുയരാൻ തുടങ്ങിയതും ഓനിച്ചായി രൂന്നു. ഈ കമയ്ക്ക് സമാനരമാണ് ‘ബേമസുത്ര’ത്തിലെ ഈ സന്ദർഭം.

അവാങ്ങമുവമായി, ചിരകുകരിഞ്ഞ വീണ്ണുകൊണ്ടിരുന്ന പ്രതീക്ഷ വീണ്ണും ചിരകുമുളച്ച്, ഗതി മാറി ഉയരുകയാണ്:

അഴിക്കാൻ തൊന്തിച്ചിട്ടു
മുണ്ടൻ പ്രണയിൽ പലപ്പോഴും
അഴിന്തിട്ടില്ലതെന്ന് സുക്ഷ്മ
ശരീരത്തിക്കലിപ്പോഴും.

തോഡ്കാൻ മനസ്സില്ലാത്ത ആസ്തിക്കൃതിന്റെ ഇച്ചാശകതിയുടെ
ശബ്ദമാണിൽ.

വൈദ്യുകത്തിനോടു തോന്തുന, രൂചിയോർത്തുള്ള വിശ
പ്പാണ് ‘പക്ഷികുടുമ’ യിൽ. ഉന്നലെയുടെ പന്തിയിൽ ഇരുന്ന്, എന്നീ
കാതെ, എത്ര വിളമ്പിച്ചിട്ടും മതിവരാതെ, ഇനിയും ഇനിയും എന്നു
പറയുന്ന കവിയുടെ മുന്നിൽനിന്ന് ഇന്നു, പൊടുന്നനെ ഈല വലിച്ചെ
ടുത്തതിലെ ആഖ്യാതമാണ്: ‘ഇത്തന്താരകമം’ എന്ന നിലവിളിയിൽ
നാം കേൾക്കുന്നത്. പൊട്ടിക്കരഞ്ഞു നിന്നിൽ നിന്നൊരാൾ’ ഇതൊരു
നിഷ്കളങ്കമായ വിലാപമാണ്.

അമൃതിന്റെ മണം

പ്രമേയങ്ങളോടുള്ള അപ്രമേയമായ ഇത വിശപ്പിന്ന് ദ്വാഷ്ടാന്ത
അഞ്ചേളുള്ളു. സൗഹ്യദത്തിനോടുള്ള ആർത്ഥികുടി ചുണ്ടിക്കാട്ടി ഇന്ന
കുറിപ്പുവസാനിപ്പിക്കാം. എരെക്കാലമായി കാണാലോ കത്തിപ്പാടുകളോ
ഇല്ലാതിരുന്ന വെവലോപ്പിള്ളിക്ക് അയയ്ക്കുന്ന ഒരേശുത്തിന്റെ രൂപത്തി
ലാണ് ‘സൗഹ്യദസ്മരണം.’

‘എത്ര നാളായി കണ്ണി-
ട്ടുത്രനാളായി ഹംസ-
ചിത്രമാം കരയാപ്പിട
കത്തുവന്നിട്ടുംകുടി
എന്തു മഹന്തനിൻ മര-
വികലാണിതു;
കുറുമെരെയേയാ?....
എത്തെല്ലാം തമസ്സിൽ നാ-
മന്യാന്യം പ്രകാശിച്ചി-
ലേതെല്ലാം പ്രകാശത്തിൽ
മുറുക്കിപ്പിരിഞ്ഞതിലെ;
കാണുമോ വീണ്ടും നമ്മൾ?....
എന്നായാലു മാത്ര-
ഭാഷയിലോരു കത്ത്...
സ്നേഹിക്കുന്നവരുടെ-
യനക്കം പോലും സ്നേഹ-’

ദാഹിയാമാത്മാവിഭൗ-

രമ്യതിന് മണമ്പ്ലോ.’

സന്നേഹദാഹത്തിന്റെ ഇത്ര അർദ്ധമായ തേങ്ങാലുകൾ ഭാഷയിൽ അത്ര സുലഭമല്ല. സൗഹ്യദത്തിനോടുള്ള ഈ വിശപ്പ് തിരിപ്പിൽ വെച്ച് ദ്രുംബത്തിനോടും കുട്ടിയുള്ള വിശപ്പായി മാറുന്നതു കാണാം.

‘അമവാ വേച്ചിൽ
ശാന്തിതനിതർ തിന്നും
വ്യമയെന്ത്?’

ഈനി മുതല്ക്കു, കവിയുടെ നോട്ടം ആ വ്യമയിലേയ്ക്കാണ്. അതു തനിക്ക് അറിഞ്ഞെങ്ക പറ്റു. അമവാ, അതിൽ പക്കു പറ്റിയേ പറ്റു. പകേഷ്, അപ്പുറത്തു വെവലോപ്പിള്ളിയാൻ. എല്ലുപ്പം വഴങ്ങുന്ന പ്രകൃതമല്ല. ഇവിടെ, അക്കിത്തം എടുക്കുന്ന അടവുകൾ കാണാൻ രസമുണ്ട്. എന്നെന്തു വ്യമ വല്ലവരോടും പറഞ്ഞിട്ടുള്ള കാര്യം എന്നു വെവലോപ്പിള്ളി ഉന്നയിക്കാൻഡയുള്ള ഒരു ചോദ്യം മുൻകുട്ടിക്കണ്ണ് അതിനു തടയിടുകയാണ് അക്കിത്തം:

‘അനാവശ്യമെങ്കിലും ചോദിപ്പേൻ ഞാൻ’

ഈ വാക്കുകളിലെ നിന്മധന ഒരു നാടുമാണ്. ‘ഈനി ഞാൻ എന്നേന്തു വ്യമ പറയുന്നുവെന്നുതനെ വെയ്ക്കുക, എന്നു പ്രയോജനം? എന്നാവും വെവലോപ്പിള്ളിയുടെ അടുത്ത ചോദ്യം. അതിനിടം കൊടുക്കാതെ, അക്കിത്തം ചാടിക്കേൻ ഇടപെടുന്നു:

‘പറഞ്ഞാൽത്തനെ ദ്രോം പാതിയായ്’

ഈതു കേട്ടാൽ വെവലോപ്പിള്ളി പിറുപിറുക്കുക, ‘അങ്ങനെ ആരു പറയുന്നു’ എന്നാകും.

‘എന്നാണമ്പ്ലോ പശഭ്യാസ്മീ.’

ഈങ്ങനെ ഒരു ബഹുവാക്കിലുടെയാണ് അക്കിത്തം അതിനെ നേരിട്ടുന്നത്. ഈ പശഭ്യാസ്മീനൊക്കെ അർത്ഥമുണ്ടാനാണോ അക്കി തത്തത്തിന്റെ വിചാരം’ എന്നു വെവലോപ്പിള്ളി എടുത്തിടാവുന്ന ഒരു തടസ്സം കുട്ടി വിഭാവനം ചെയ്തു.’

‘അതു പതിരാകിലും’

എന്നാരു യോജിപ്പിലുടെ വെവലോപ്പിള്ളിയെ അനുനയിച്ച്, മയ തത്തിൽ ഉത്സാഹിപ്പിക്കുകയാണ്:

‘പറഞ്ഞാലും
അമവാ വേച്ചിൽ
ശാന്തിതനിതർ നിന്നും
വ്യമയ, അനാവശ്യ-

മെക്കില്യും ചോദിപ്പേൻ ഞാൻ
പരിഞ്ഞാൽ തന്നെ ദൃശ്യം
പാതിയാ,മെന്നുണ്ടല്ലോ
പഴഞ്ചവാ;ല്ലതു
പതിരാകില്യും പരിഞ്ഞാല്യും.’

ചതുരംഗത്തിൽ, അടിയറവു പറയിച്ച് രാജാവിനെന്നെന്നപോലെ, ഇനി തിരിയാനിടമില്ല എന്നൊരുവസ്ഥയിലെത്തിച്ചിരിക്കുകയാണ് ഇവിടെ അക്കിൽത്തം വൈലോപ്പിള്ളിയെ.

ആത്മാവിലെ സുര്യൻ

ആരുടെ മനസ്സിലുമുണ്ട് ഒരു നാർസിസ്. അതു വൈലോപ്പിള്ളിയുടെ ഉള്ളില്യും കാണും എന്നുപ്പീജ്ഞ അക്കിൽത്തം, പരദൃശ്യം തട്ടി യെടുക്കുന്ന തന്റെത്തിന്റെ ഭാഗമായി. വൈലോപ്പിള്ളിയുടെ ഒരു വാങ്ങം യശില്പം കൊത്തിയെടുത്തു അദ്ദേഹത്തിനെ കാണിക്കുകയാണ്.

‘നോക്കു. വൈലോപ്പിള്ളി, ഞാൻ കൊത്തിയെടുത്ത അഞ്ഞയുടെ ശില്പം. കല്ലുളി പോലെയാണ് ആ കണ്ണുകളിലെ കുറുക്ക്. ഉദ്ദേശിച്ചവ രൂടെ നേരെ അതു തെറ്റാതെ കൽച്ചീളിൽ തെറിപ്പിച്ചു നോവിപ്പിക്കുന്നു; ആ പൊന്മക്കണ്ണുകളിൽ കുസൃതിയാണ്, കുളം അറിയുന്നേന്നയില്ല, അതു പരൽ കൊത്തിയെടുക്കുന്നത്; മുക്കിന്ത്താഞ്ചി നില്ക്കാൻ വേണ്ട ബലമുണ്ട്, എന്നിട്ടും മേര്മ്മീശയ്ക്കു നാണം; നടുപൊങ്ങിയ കാച്ചേൾ പോലെയുള്ള ആ കവിളുകളുടെ മേര്മ്മാഗം കാമത്തിന്റെ ലക്ഷണമാണെതെ; വിടരും മുന്നേ വീണകും ഇറുകുന്നവയാണ് ആ പന്നത്തെച്ചാടികൾ, വിരലിൽ കൊക്കു കൊള്ളാതെ ഒരു മാതളനാര ഞായുടെ മൺ പോല്യും കൊടുക്കാനാവില്ല; തുശിയാൽ നാവിൽ പുര ക്രിതരും ചെറുതേനാം വാശി; വച്ചിക്കർത്താളിയും മുളിപ്പുവ്; അഞ്ഞ നെന്തുടങ്ങി, അവസാനം

അഭിമാനികളായ പുർഖിക്കൂരോടുകൂളാരനുഭാവമായ തോള്ളൽ ഒരു തോർത്തുമുണ്ടുമിട്ടുകൊടുത്തു ശില്പം പുർത്തിയാക്കുകയാണ്.

‘കൊത്തിവച്ചല്ലോ പെട്ട-
നൗൻ മിച്ചിമുന സർവ്വം
വിദ്യുത്തിൽ വെള്ളുകല്ലിൽ’

വെള്ളുകല്ലിലല്ലാതെ വൈലോപ്പിള്ളിയുടെ ശില്പം കൊത്തിയെടുക്കാനാവില്ല. എവിടെന്നു വെള്ള, എവിടെ മുതല്ക്കു കല്ല് എന്ന് നല്ല ബോധമുള്ള ശില്പിക്കേ അതു കഴിയു താനും. വൈലോപ്പിള്ളിക്ക് ഈ ശില്പം കാട്ടിക്കൊടുത്താണ് അക്കിൽത്തം ചോദിക്കുന്നത്.

അമവാ ഭവച്ചിത്ത-
ശാന്തിക്കനിതശ്രദ്ധിന്നും
വ്യമരയന്ത്.....പറങ്കാലും!

ഈ ദൃഢഭാക്ഷുവിന്റെ വിലാപം അനുവാചകനെ നയിക്കുന്നത്
ആ സത്യത്തിലേയ്ക്കാണ്:

ഒരു കണ്ണിർക്കണം മറ്റു-
ളേവർക്കായ് ഞാൻ പൊഴിക്കവേ
ഉദിക്കയാണെന്നാൽമാവി-
ലായിരം സൗരമണ്ഡലം.

ഈവിടെ ഉല്ലരിച്ച ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളിലെ പ്രമേയങ്ങളെ മുന്നു വകു
പ്പുകളിൽ പെടുത്താം. ‘ക്രമാര സംയമ’തിലും ‘മാധവിക്കുട്ടി’യിലും
ശൃംഗാരം; ‘ആശാരിക്കുട്ടി’കളിലും ‘സഹപ്രദാന്മരണ’യിലും വാസ
ല്യവും സ്വന്നേഹവും; ‘പണ്ഡത്തെ മേശാന്തിയിലും’ ‘പക്ഷിക്കുടുമ്പം’യിലും
‘ബ്രഹ്മസൃത’തിലും വിശ്വാസത്തിനോടും പെത്തുകത്തിനോടുമുള്ള
ഒക്തി. ശൃംഗാരം, വാസല്യം, ഒക്തി എന്നീ മുന്നു വകുപ്പുകളിൽപ്പെ
ടുന്ന എല്ലാ വികാരങ്ങൾക്കും സ്ഥായിഭാവം നേനാണ് - രതി. അതു
ശാസ്ത്രസമ്മതമാണ്. ഈ കുറിപ്പ് ഏന്തിവലിഞ്ഞു തൊടാൻ പാടു
പെടുന്നത്, ഈ നിഗമനത്തെയാണ് - അക്കിന്തയ്ക്കിനു കാവ്യജീവിത
ത്തിൽ രതിചോദകങ്ങളായ സർഖാനുഭൂതികൾ ഒരുതരം വിശപ്പുപോ
ലെയാണ് വന്നുനിറയുന്നത്.

വാൽക്കച്ചണം:

തുടക്കത്തിൽ പരാമർശിച്ച കവികൾക്ക്, കാവ്യജീവിതത്തിലെ
നാഹോലെ, വ്യക്തിജീവിതത്തിൽ താന്താങ്ങളുടെ ആലംബന വിഭാവ
ങ്ങളോടു യഥാക്രമം ശുരൂവിന്നും, അധ്യാപകന്നും, വിദ്യാശകന്നും, വഴി
പോകന്നും, ചങ്ങാതിക്കും നിശലിന്നും അനുഭവപ്പെടുന്നതരം രതി
തന്നെയാണോ തോന്തിക്കാണുക? പാപ്പരാസികൾക്കു ഹരം പകരുന്ന
വിഷയമാണ്.

ഗുരുപാദങ്ങളിൽ

(അക്കിത്തത്തിന്)

ഇഗ്രീഷ് കുരീഷും

സ്ഥാനം രൂപമന്ന ശുന്നസുക്കുതം
സൃഷ്ടിച്ച ബേഹത്തിനാ-
ലാനനിച്ചുണ്ടുന്നു, സത്യമവിട
നെന്നെന്നപറിപ്പിക്കയാൽ
മാനമുട്ടു വളർന്ന ഭോധിവരം
വർഷിച്ച വാക്കിൻ മഹാ-
ദാനം ചെയ്തടക്കിയഞ്ചീയക്ഷരവരം
നേരിട്ടു തന്നീലയോ!

വേദവ്യാസ മഹാപുരാണ ചരിതം
ഭാഷയ്ക്കുന്നൽകാൻ സ്വയം
നേഡിച്ചോരു മനം വിശാലജലധി-
ക്കാതേത വിചാരിപ്പുണ്ടാൻ
നാദം നാവില്ലരുമ്പി ദിവ്യവചനം
കേടുള്ളിലാക്കും ശുകൻ
ബൈദവപ്രദയോടു വിണ്ണുമുള്ളവാ-
യെന്നുള്ളതാണെൻ മതം.

കണ്ണിൽറ്റു തുളിച്ചുനൽകിയപര-
ന്നുള്ളിൽ തെളിച്ചാവരാൻ
വിശ്വാസം വിതിച്ചിച്ചു മുൻഖമൊഴിയാ-
ലഞ്ഞായിരം സുര്യേന
വർണ്ണപ്പുണ്ണിരിക്കാണു നേരിലണ്ണയും
മറ്റുള്ളവർക്കായ് നന്നാം
വെണ്ണിച്ചേലാളി വെണ്ണിലാവു പകരഃ-
നക്കിത്തമേയന്നില്ലോ.

■ ■

ജയവും പരാജയവും*

വി.വി. ട്രോവിനൻ നായർ

ഒരേ പ്രചയത്തെ രണ്ടുകവികൾ എങ്ങനെ കൈകാര്യം ചെയ്യുന്നു എന്ന അഭ്യന്തരം, ആ കവികളുടെ വ്യക്തിയും ആഴിലുള്ള സാജ്ഹാത്യ വെബ്ജൂത്യുണ്ടിലേയ്ക്കെതിക്കുന്നു.

രവീന്ദ്രനാമടാഗോറിന്റെ അർത്ഥഗർഭമായ ഒരു ചെറുകമധ്യാണ് ‘ജയ് പരാജയ്.’ കമാഗതി ഇങ്ങനെന്നാണ്:

അമരാപുരത്തെ രാജാവായ ഉദയനാരാധനാന്തേ പുത്രിയാണ് അപരാജിത. സഭാകവിയായ ശേഖരൻ അവളെ ഒരിക്കലും കണ്ടിട്ടില്ല. എന്നാൽ, സഭയിൽവെച്ച് രാജാവിനെ പുതിയ കവിതകൾ ചൊല്ലിക്കേൾപ്പിക്കുമ്പോഴല്ലോ, മേലേ മട്ടപ്പൂവിലിക്കുന്ന അവർക്കുകൂടി കേൾക്കാവും മട്ടിൽ അയാൾ ഒച്ച പൊക്കുമായിരുന്നു. വല്ലപ്പോഴും ഒരു നിശ്ചാരം കാണാം, ഒരു ചിലകക്കിലുകൾ കേൾക്കാം. ചിലകയ സിഞ്ചത് താളത്തിൽ ഗാനമാലപിക്കുന്ന ആ കാലടിക്കലെ മനസ്സിൽ പ്രതിഷ്ഠിച്ച്, അവരെ പ്രണമിച്ച്, ആ ചിലകകളുടെ സ്വരംതാടാപ്പിച്ചാണ് അയാൾ ഗാനങ്ങൾ ചമച്ചുപോന്നത്.

രാജകുമാരിയുടെ ഭാസിയായ മൺജരിയുമായി കവി അടുപ്പത്തിലാണ്. ഇതിനെച്ചൂല്ലി ആളുകൾ കളിവാക്ക് പറയുന്നതിൽ ഇരു വർക്കും വിരോധവും തോന്നാറില്ല.

കവിയുടെ പ്രഹസ്തികൾ അതിരുണ്ടായിരുന്നില്ല; എല്ലാവരുടെ ചുണകിലുമുണ്ട് അയാളുടെ ഗാനങ്ങൾ; എവിടെച്ചുന്നാലും കേൾക്കാം ആ ഗാനങ്ങൾ.

അങ്ങനെന്നയിരിക്കു, തെക്കുന്നിന്* പുണ്യരീകൾ എന്നാരു പണ്യിതന്ന് വഴിനീളയുള്ള രാജകവിക്കലെ മുഴുവൻ വാദത്തിൽ

* ആ ദിവിജയത്തിന്റെ പ്രാപ്തി കാണിക്കാനാവാം, അയാൾ വിജയമായ ദക്ഷിണാദ്ധ്യാത്മകനിന് വന്നവനാണെന്നു പറഞ്ഞത്. ‘ദിവിജയി’ എന്നുതന്നെന്നാണ് കമാക്കുന്നത് ഇവിടെ ഇയാളെ വിശേഷിപ്പിക്കുന്നത്.

തോല്പിച്ച് അമരാപുരത്തെത്തതി, രാജാവോക് ‘യുദ്ധം ദേഹി’ എന്നാവശ്യ പ്പെട്ടു. കാവ്യയുലമെന്തന്നിയാത്ത ശ്രേബരന് രാത്രി ഉറക്കം വന്നില്ല.

പിറ്റേന് രാവിലെ പുണ്യരീകിൻ രാജസദയിൽവെച്ച് ഉദയനാരയണൻ എന്ന പേരിന്തെ നാനാർത്ഥങ്ങളും മറ്റും വിവരിക്കുന്ന ഒരു രാജസ്തുതി പാരായണം ചെയ്തു. കുറച്ചുനേരത്തെയ്ക്ക് സദസ്സാകെ നിസ്തബ്ധമായിപ്പോയി. ദുരദ്ദേശങ്ങളിൽനിന്നുപോലും വന്നാണ്ടെ പണ്യിതനാർ സാധ്യവാദം മുഴക്കി.

അപ്പോൾ രാജാവ് ശ്രേബരിന്തേ നേരക്ക് ഞന്നു കണ്ണുയച്ചു. ശ്രേബരൻ കണ്ണുയർത്താതെത അത്യുന്നതം മുദ്രവായ സ്വരത്തിൽ ആരംഭിച്ചു. ആദ്യത്തെ ശ്രോകം ആരും ശരിക്ക് കേടുതുതനായില്ല. പതുക്കെ അയാൾ മുഖമുയർത്തി. ആ മധ്യരൂമായ കണ്ഠംധനി വിരച്ചുവിരച്ചു, ആളി ക്രത്തുന്ന തീനാളംപോലെ, മേലോട്ടു പൊങ്കി. ‘രാജാവിന്തേ വംശചരിത്രമായിരുന്നു കാവ്യവിഷയം. ഒടുക്കം, ‘മഹാരാജാവേ, വാക്കിൽ എന്നിക്കു തോർജ്ജി പിണയാം; പക്ഷേ, ഭക്തിയിൽ ആരെനൊ തോർജ്ജി യിക്കാനാണ്’ എന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ട് അയാൾ ഇരുന്നു. കണ്ണീരിൽ കൂതിർന്ന പ്രജകൾ ‘ജയജയ’ വിളി കൊണ്ട് ആകാശം വിരക്കാളിച്ചു.

സാധാരണജനങ്ങളുടെ ഈ ഉയർത്തതയെ ഡിക്കാരപുർണ്ണമായ ഒരു ചിരിയോടെ അവഹോളിച്ചുകൊണ്ട് പുണ്യരീകിൻ ഒരു ചോദ്യം മുഴക്കി: ‘വാക്കിലും മീതെയായി എന്തുണ്ട്?’ ഒരു നിമിഷത്തേയ്ക്ക് ഷൃംഖലാവരും സ്തരംബിച്ചുപോയി. പുണ്യരീകിൻ നാനാശാസ്ത്രങ്ങൾ ഉഖം ചിച്ച് വാക്കിന്തേ സർവ്വഗ്രഹം തയെ സമർത്ഥിച്ചു, ഇടമിച്ചുകംപോലെ വീണ്ടും ചോദിച്ചു: ‘എന്തുള്ളു വാക്കിലും മീതേ?’

അയാൾ അഹാകാരത്തോടെ നാലുപാടും നോക്കി, ആരും ഉത്തരം നല്കുന്നില്ലെന്നു കണ്ക് പതുക്കെ തന്റേ ആസന്തതിൽ ഈരുന്നു. പണ്യിതനാർ ‘സാധു സാധു’വെന്ന് ആർത്തുവിളിച്ചു. ഈ വിപുലപാണ്യിത്യത്തിനു മുന്നിൽ താൻ വെറും കൊച്ചാണെന്ന് ശ്രേബരൻ തോന്നിപ്പോയി. സദ പിരിഞ്ഞു.

പിറ്റേന് ശ്രേബരൻ സദയിൽ വന്ന് ഗാനം ആരംഭിച്ചു - വൃന്ദാവനത്തിലെ ആദ്യത്തെ ഓടക്കുഴൽവിളി. ആരാൺ ഓടക്കുഴലുതുന്നതെന്ന് ശ്രോഹികമാർക്ക് അറിവില്ല, എവിടെനാണ് കേൾക്കാകുന്നതെന്ന് അറിവില്ല. ഒരിക്കൽ തോന്നും, തൈക്കൻ കാറ്റിൽ നിന്നാണെന്ന്; ഒരിക്കൽ തോന്നും, വടക്ക് ശ്രോഹിയന്നിരിയിൽനിന്നാണെന്ന്. ഉദയഗിരിയുടെ മുകളിൽനിന്ന് ആരോ തന്നോടണയാൻ വിളിക്കയാണെന്നു തോന്നും; അസ്താചലത്തിനിരിക്കത്തിരുന്ന് ആരോ വിരഹാദ്യഃവത്തോടെ കേഴുകയാണെന്നു തോന്നും. യമുനയുടെ ഓരോ ഓളത്തിലും ഓടക്കു

ശ്രീവിളി മുഴങ്ങുന്നുവെന്നും ആകാശത്തിലെ ഓരോ നക്ഷത്രവും ആ ഓടക്കുഴലിന്റെ ഭാരമാണെന്നും തോന്നും. ഓരോ വള്ളിക്കുടിലിലും പുവിലും കായിലും പുഴയിലും കരയ്ക്കും മുകളിലും താഴെയും ഉള്ളിലും പുറത്തും, എങ്ങുമെങ്ങും, ഓടക്കുഴൽവിളിതന്നെ - എന്നാണ് ഓടക്കുഴൽ പറയുന്നതെന്ന് ആർക്കും അറിഞ്ഞുകൂടാ, ഓടക്കുഴലിനു മറുപടയായി ഹൃദയം എന്നാണ് പറയാൻ വെബ്യൂന്നതെന്നും ആർക്കും നിശയമില്ല. കണ്ണുകളിൽനിന്ന് കണ്ണീർ പുറത്തുചൊടി എന്നുമാത്രം. പാട് നിർത്തി കവി പ്രജന്തയറ്റവനേപ്പാലെ ഇരുന്നപ്പോൾ, എന്നെന്നില്ലാത്ത ഒരു മാധ്യരിയാൽ, അതിവിശാലമായ ഒരു വിരഹവ്യാകൃതയാൽ, സദ നിറഞ്ഞുകവിഞ്ഞു. അഭിനന്ദനസുചകമായി വല്ലതും ഉരിയാടാൻപോലും ആർക്കും കഴിഞ്ഞില്ല.

ഈ ഭാവപ്രാവം ഒദ്രാന്നാണിയപ്പോൾ പുണ്യരീകൻ എഴു നേരുന്നിന്, ‘ആരാണി രാധ, ആരാണി കൃഷ്ണൻ?’ എന്നു ചോദിച്ച് നാലുപാടും കണ്ണയച്ചു. ശിഷ്യർക്കുന്നേരേ നോക്കി ചെറുതായെന്ന് ചിരിച്ച് ചോദ്യം ആവർത്തിച്ചിട്ട്, സംയം ഉത്തരം നല്കാൻ തുടങ്ങി. ‘രാ’ എന്നാലെന്ത്, ‘ധാ’ എന്നാലെന്ത്, കൃഷ്ണശബ്ദത്തിലെ ‘ക’ തൊട്ട് ‘ണ’ വരെയുള്ള അക്ഷരങ്ങൾക്ക് എത്രയെത്ര അർത്ഥങ്ങൾ - എല്ലാം വിന്റതിച്ച് രാജാവിന്നെന്നും പണ്ഡിതന്മാരെയും ഒടുക്കം കനത്ത പരി ഹാസന്നേതാട ശേഖരനെന്നും കടാക്ഷിച്ച് ഉപവിഷ്ടനായി.

രാജാവ് പുണ്യരീകൻ്റെ അത്ഭുതാവഹമായ ബൈദ്യല്ലും കണ്ണകുശലനായി. പണ്ഡിതന്മാരുടെ ആശ്വര്യത്തിന് അതിരില്ല. രാധാകൃഷ്ണന്നുംബാരുടെ നവനവവ്യാഖ്യാനത്തിൽ വേണ്ടുഗാനവും യമുനാക്ഷോലവും പ്രേമാലസ്യവുമെല്ലാം ഷുകിപ്പോയി. സദ പിരിഞ്ഞു.

പിറ്റേന്നും പുണ്യരീകൻ തന്റെ പാണ്ഡിത്യത്തിന്റെ ഭാണ്ഡമഴിച്ച് സഭാവാസികളെ അത്ഭുതാധീനരാക്കി. ശേഖരന്റെ കവിതകൾ അത്യന്തം സരളമാണെന്ന്, സുവഽുംവഞ്ഞളുടെ സർവസാധാരണമായ കമകളേ അവയിലുള്ളുവെന്ന്, അതോക്കെ തങ്ങൾക്കും എഴുതാവുന്നതെയുള്ളു എന്ന്, അവർക്ക് ബോധ്യമായി. മത്സ്യം വാലിട്ടടിക്കു ബോൾ വെള്ളത്തിലുണ്ടാകുന്ന ഓരോ അനക്കവും താമരയ്ക്ക് അനുവേപ്പെടുന്നതുപോലെ. സഭാവാസികളുടെ മനോഭാവം ശേഖരന്നു മനസ്സിലായി. അയാൾക്ക് ഇത്രമാത്രമേ പറയാൻ കഴിഞ്ഞുള്ളൂ. ‘ഹോ പീണാപാണി, നീ നിന്റെ കമലവനം വെടിഞ്ഞ മല്ലഭൂമിയിൽ ഇരഞ്ഞുകയാണെങ്കിൽ, നിന്റെ ചരണമാശയിച്ചുകഴിയുന്ന അമൃതപിപാസികളായ കേതന്മാരുടെ ഗതിയെന്നാവും?’ അപ്പോൾ പുണ്യരീകൻ പോട്ടച്ചിരിച്ചുകൊണ്ട് പറഞ്ഞു: പദ്മവനവുമായി വരത്തിന്* എന്തു ബന്ധം?

* കഴുത എന അർത്ഥത്തിൽ

സംഗീതം പൊടിപൊടിക്കുമെങ്കിലും അതുകൊണ്ട് ഇപ്പറഞ്ഞ ജീവിക്ക് കിട്ടിയ ഫലമെന്ത്? പിനെ, സരസ്വതിയുടെ അധിഷ്ഠാനം പുണ്യരീകമാണ്; എന്നപരാധരത്തിനാണ് ഈ ദേശത്ത് പുണ്യരീകന വരവാഹനനാക്കി അപമാനിക്കുന്നത്?

ശേഖരൻ ഉത്തരമാനുമില്ലെന്നു കണ്ടപ്പോൾ ഉള്ളിൽ ഭക്ത്യം പുണ്ഡ രാജാവ് സിംഹാസനത്തിൽനിന്ന് ഇരങ്ങി തന്റെ കഴുത്തിലെ മുത്തുമാല ഉംരി പുണ്യരീകന്റെ കഴുത്തിലിട്ടു.

കരുതപക്ഷത്തിലെ പതിനാലാം രാവ്. ഇരുട്ട് കടപിടിച്ചിരിക്കുന്നു. ശേഖരൻ മരപ്പുട്ടിയിൽനിന്ന് തന്റെ ശ്രദ്ധമങ്ങൾ മുഴുവൻ പുറത്തെടുത്ത് മരിച്ചുനോക്കി. രോഗിക്ക് ഒരാഹാരവും രൂചിക്കാത്തതുപോലെ, അവയെല്ലാം തീരെ തുച്ഛമാണെന്ന് അയാൾക്കു തോന്തി. അയാൾ അവയോരാനും പിച്ചിച്ചിന്തി നെതിപ്പോടിലിട്ട് ചുട്ടുചാവലാക്കി. എന്നിട്ട് ഏതോ വിഷം തേനിൽ ചാലിച്ച് കുടിച്ച് കിടക്കയീൽ ചെന്നുകുടിന്നു. അയാളുടെ ശരീരം തളർന്നു, കണ്ണുകൾ അടഞ്ഞുതുടങ്ങി.

ചിലകയുടെ കിലുകകം. തെട്ടിയുണർന്ന ശേഖരനു മുന്നിൽ അതിസുന്ദരിയായ ഒരു രമണീമണി. അവൾ പറഞ്ഞു: ‘ഞാൻ രാജകുമാരിയായ അപരാജിതയാണ്.’ ശേഖരൻ പണിപ്പുട്ട് എഴുന്നേറ്റ് ഇരുന്നു. അവൾ തുടർന്നു: ‘രാജാവ് താകളോട് നീതി കാണിച്ചില്ല. താകളാണ് വിജയിച്ചത്. താകളെ ജയമാല്യമണിയിക്കാനാണ് ഞാൻ വന്നത്.

അവൾ താൻ തന്ന കൊരുത്ത പുമാല കഴുത്തിൽ നിന്ന് ഉംരി കവിയുടെ കഴുത്തിൽ അണിയിച്ചു. കവി മെത്തയിൽ മരിച്ചുവീണു.

ആരുടെ അദ്യശ്രൂസാനിയും ഈ കവിക്ക് എന്നെന്നും പ്രചോദനമേകിപ്പോകുന്നുവോ, ആരുടെ പ്രീതിയിൽ അയാൾ തന്റെ കലാസ പര്യുടെ സാഹല്യം ദർശിച്ചുവോ, ആ അപരാജിത ആരാണ്?

ഈ കവിക്ക് പേരിനും പെരുമയ്ക്കും ഒരു കുറവുമുണ്ടായിരുന്നില്ല. ഒരു കവിക്കു ലഭിക്കാവുന്ന ഏറ്റവും വലിയ ബഹുമതി, ആസ്ഥാനകവിപ്പട്ടം, അയാൾക്ക് ലഭിച്ചിരിക്കുന്നു. ജനസമ്മതിയാണെങ്കിൽ പറയാനുമില്ല. എന്നിട്ടുമെന്തേ, ആ രാജകുമാരികുടി തന്റെ കവിതകൾ കേൾക്കണം, അവളുടെ പ്രീതി നേടിയാലേ തന്റെ കലാസ്യഷ്ടി സഹായമാവു എന്ന് അയാൾക്കു തോന്താൻ? അയാൾ അവളിൽ അനുരക്തനാണെങ്കിൽ ഈ ചോദ്യത്തിന് വേരെ മറുപടി വേണ്ട. പക്ഷേ അയാൾക്ക് അവളോടുള്ളത് ഭക്തിഭാവം മാത്രമാണ്; അയാൾക്ക് ആരോടെക്കിലും അനുരാഗമുണ്ടെങ്കിൽ അത് ആ മൺജരിയോടുമാണ്. രാജകുമാരിയോട് അയാൾക്ക് അനുരാഗമുണ്ടെന്ന് വായനകാർത്തെറ്റിഭരിക്കാതിരിക്കാനുള്ള ഒരു കരുതലായിട്ടല്ലേ കമാക്കുത്ത് മൺജ

രിയെ സ്വഷ്ടിച്ചത് എന്നുകൂടി സംശയിക്കണം - ഇതിവുത്തത്തിൽ അവർക്ക് വേറെ പക്കാനുമില്ലാണ്. ആ രാജകുമാരി കേവലമാരു വ്യക്തിയാണെങ്കിൽ, മറ്റാരക്കാളിം ഉയർന്ന സാഹിത്യബോധമാണ് അവർക്കുള്ളതെന്നതിനു തെളിവൊന്നുമില്ലാതിരിക്കും, അവളുടെ പ്രീതിയിലിരിക്കുന്നു തന്റെ കവിതാസാഹിത്യമെന്ന കവിയുടെ തോന്ന പിന്ന കാരണമാനും പറയാനില്ല.

ഇന്നമന്ത്രിയെക്കാൾ എത്ര കവിയും വിലമതിക്കുന്നത്, വിലമ തിക്കേണ്ടത്, എന്തിനെന്നയാണ്, സന്തം അന്തഃപീതിയെയല്ലാതെ? എത്ര കവിയുടെയും ഉള്ളിനുമുള്ളിൽ കാവ്യകലാപൂർണ്ണതയെക്കുറിച്ചുള്ള സുകഷ്മാതിസുകഷ്മമായ ഒരു ബോധമുണ്ടായിരിക്കും. തന്റെ കലാ സ്വഷ്ടി ആ പുർണ്ണതയോട് എത്രതേതാളം അടുക്കുന്നവോ, അതു യ്ക്കായിരിക്കും അയാളുടെ ആത്മസംസ്ഥപ്തിയും. ഇവിടെ ശേഖരക വിയുടെ ഉള്ളിൽ കൂടികൊള്ളുന്ന കാവ്യകലാബോധത്തിന് നാമരൂപ അശേഷ കല്പിച്ചതുമാത്രമാണ് ‘അപരാജിത്’ എന്ന രാജകന്യക എന്നു വിചാരിച്ചുകൂടെ?

അങ്ങനെ വിചാരിക്കാൻ കമയിൽ ചില സുചനകൾ ഇല്ലാതെയുമില്ല. കമാരംഭത്തിൽത്തന്നെ ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞുകാണാം. “വല്ല പ്ലോശും ഒരു നിശ്ചിൽ പോലെ കാണാം, വല്ലപ്ലോശും ഒരു നൃപുരശി സ്തജിതം പോലെ കേൾക്കാം. സർബ്ബനുപുരമൺിഞ്ഞ താളത്തിൽ ഗാന മാലപിക്കുന്ന ആ രണ്ടു കാലടികൾ എങ്ങനെന്നയിരിക്കുമെന്ന് അയാൾ സകലപിച്ചുനോക്കും.....മനസ്സിനുള്ളിൽ ആ കാലടികളെ പ്രതിഷ്ഠിച്ച് കവി യമാവസരം അവിടെചെന്നു കുറിച്ച് ആ നൃപുരശിസ്തജിതത്തിന്റെ താളത്തിനോന്നാൽ തന്റെ ഗാനങ്ങൾ ചമച്ചുപോന്നു.”

രാജസഭയിൽചേച്ചുനിരിക്കുവോർമ്മാത്രം കേൾക്കാൻ തരപ്പെട്ട പോന്ന ആ നൃപുരശിസ്തജിതം അക്ഷരാർത്ഥത്തിൽ കേടുകൊണ്ടാണ് അയാൾ ഓരോ കവിതയും രചിച്ചത് എന്ന് ഇതിന് അർത്ഥമുണ്ടാവു കവയു. വീടിൽവെച്ചാവുമെല്ലാ അയാൾ ടട്ടുമിക്ക കവിതകളും എഴു തയത്. അപ്ലോൾ, താൻ വല്ലപ്ലോശും കേടു നൃപുരശിസ്തജിതം ഓർത്തു കൊണ്ട് എന്ത് അർത്ഥമെടുക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. അതിലും സുഗമമെല്ലാ, തന്റെ ഹൃദയാന്തരാളത്തിലെ കാവ്യദേവതയുടെ ചിലബന്ധാലിക്കൊപ്പി ചുകൊണ്ട് എന്നർത്ഥമെടുക്കുന്നത്? കാവ്യരചനാവേളയിൽ ഉടനീളം (ഉൾക്കാതുകൊണ്ട്) കേൾക്കാവുന്ന നാദം അതാണമെല്ലാ.

ആദ്യനാളിലെ മത്സരം തുടങ്ങുന്നത് വിവരിക്കുന്നേട്ടണ് കമാകൃത് പറയുന്നു: “ശേഖരൻ അന്തഃപുരത്തിന്റെ ജനാലയ്ക്കലെയ്ക്ക് നേരാക്കി....മനസ്സിൽ ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു: ‘ഈന് ഞാൻ ജയിക്കുക

യാണെങ്കിൽ ഹോ ദേവി, ഹോ അപരാജിതേ, അതുകൊണ്ട് നിന്നേ നാമം തന്നെയാണ് സാർത്ഥകമാവുക.'

ആ രാജകുമാരി തന്റെ ശാന്തിക്കാര്യങ്ങൾ, ഉണ്ടെ കീർത്തനെന അവർക്ക് അതിപ്പട്ടപ്പെട്ടുകാണുമോ എന്നൊന്നും അധികാരിക്ക് അറിഞ്ഞുകൂടല്ലോ. എന്നിരിക്കെ, തന്റെ ജയം അവളുടെ ജയമാണ് എന്ന് എങ്ങനെന വിചാരിച്ചു? എല്ലാവർക്കുമെന്നപോലെ അവർക്കും തന്റെ കവിത രൂചിച്ചിരിക്കും എന്നൊരു വിശ്വാസമേ കാരണം പറയാനുള്ളൂ പക്ഷേ അത് അവളുടെ, അവളുടെതന്നെ, വിജയമാണ് എന്നേടേതൊളം വിചാരിക്കണമെങ്കിൽ, അവർക്കും തനിക്കും തമിൽ, കാവുബോധത്തെല്ലംബന്ധിച്ചിട്ടേതൊളം, അതെമേൽ താദാ തൃഖും അധികാരിക്കു തോന്നീട്ടുണ്ട്, അവളുടെ ശഖക്കും തന്നെയാണ് തന്റെ കവിതകളിലുടെ പുറത്തുവരുന്നത് എന്നേടേതൊളം അധികാരിക്കു തോന്നീട്ടുണ്ട്, എന്നാണരിതമം. അപ്പോൾ, ഭക്തൻ അന്തര്യാമിയായ ദേവചൈതന്യത്തെ വിഗ്രഹത്തിൽ ആരോഹിക്കുന്നതുപോലെ, സന്തം കലാബോധത്തെ അവളിൽ ആരോഹിച്ചുകൊണ്ടാണ് അധികാരി ഇത്രയും പറഞ്ഞത് എന്നുവിചാരിച്ചുകൂടെ?

അവസാനമായി, തനിക്കു മുന്നിൽ അവർ വന്നണഞ്ഞപ്പോൾ അവസ്ഥ: "മരണം മുടിയ, കണ്ണീർ തളംകെട്ടിയ, കണ്ണുകൊണ്ട് സ്വപ്നംമായി കാണാൻ കഴിഞ്ഞതില്ല. തന്റെ ഹ്രദയത്തിലെ ആ ചൊയ്യാ മയിയായ പ്രതിമ ഉള്ളിൽനിന്ന് പുറത്തുവന്ന് മരണകാലത്ത് തന്റെ നേർക്ക് കണ്ണിമയ്ക്കാതെ നോക്കിനില്ക്കുകയാണെന്ന് അധികാരിക്കു തോന്നി." രാജസദസ്സിലേയ്ക്കുപോലും ഇരഞ്ഞി വരാൻ അനുമതിയി കൂടാതെ ആ അന്തഃപൂർവ്വത്തിനി ആരും തുണയില്ലാതെ നടപ്പാതിരയകൾ കവിയുടെ വീടിലോളം ചെന്നു എന്നതുതന്നെ അസംഭാവ്യമല്ലെങ്കിൽ അസ്വാംഭാവികമെങ്കിലുമാണ്. മഞ്ജരിയോടു വഴി ചോരിച്ചു വന്നതാണെങ്കിൽ, അവളും കൂടുതെച്ചല്ലുമെന്നല്ലോ പ്രതീക്ഷിക്കേണ്ടത്? അതിരിക്കേണ്ട്. താൻ മനസ്സിൽ സകലപിച്ചുപോന്ന രാജകുമാരിയുടെ രൂപമാണ് അതെന്ന് അധികാരിക്കു തോന്നി എന്ന് ഇവിടെ അർത്ഥം പറഞ്ഞുകൂടായ്ക്കയില്ല. പക്ഷേ സകലപം യാമാർത്ഥ്യവുമായി പൊരുത്തപ്പെട്ടുകൊള്ളണം എന്നില്ലല്ലോ. അതിനാൽ, ഇവിടെയും ഉള്ളിലെ അമുർത്ഥമായ കാവ്യസകലപം രൂപം പുണ്ഡ്യവന്നതാണെന്നു തോന്നി എന്നർത്ഥമെ ചുക്കുന്നതാണ് എറെ ഉചിതം. അവർ ചൊയ്യാമയിയായ ഒരു പ്രതിമയാണ്, സകലപമാണ്, ഭാതികശരീരമുള്ള ഒരു വ്യക്തിയല്ല, ഉള്ളിൽനിന്ന് അപ്പോൾ പുറത്തുപോന്നവളാണ്, പണ്ട് വെളിയില്ലായായിരുന്നവള്ളു, എന്ന് ഇവിടെ സുചിപ്പിച്ചിട്ടുമുണ്ടല്ലോ.

ഇവിടെ, തന്റെ കവിതകളുണ്ടോ അല്ലെങ്കിൽ ജനങ്ങൾക്കു മതിപ്പുകേട്ടു എന്ന് ശ്രദ്ധാർന്ന് അനുഭവപ്പെട്ടതായി കവി എടുത്തുപറഞ്ഞത് ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടതാണ്. ജനങ്ങളുടെ ഈ തിരഞ്ഞെടുത്തവരാം, മറ്റൊന്തിലും മീതേ, നേരംശ്യൂത്തിന് ആകം കൂട്ടി അയാളെ ആത്മഹത്യവരെ കൊണ്ട് തിച്ചത്. എങ്കിലും, അവസാന നിമിഷത്തിൽ, ഒരു കവിയെന്ന നിലയിൽ അയാളുടെ സ്വഭാവം ഉണ്ടായും, ജനസമീതിയില്ലെങ്കിലും സ്വന്തം അന്തരാത്മാവിന്റെ സംസ്ഥപ്തിയിലാണ് കലാ(ജീവിത)സാമ്പദ്യമെന്ന് അയാൾക്കു ബോധ്യപ്പെട്ടു എന്നു കാണിപ്പാനാവണം, തന്റെ ഹൃദയ ദേവതതനെയായ ആ രാജകുമാരി അയാൾക്കു വിജയമാല്യം ചാർത്തി എന്നു പറഞ്ഞത്.

അപ്പോൾ, ഈ കവി ഉള്ളിന്നുമുള്ളിൽ ഉപാസിച്ചു പോന്നത് സ്വന്തം കാവ്യസങ്കല്പത്തെത്തന്നെയകിലും, തനിക്കു ലഭിച്ച രാജപ്രസാദത്തിലും പൊതുജനപ്രീതിയിലും ആസക്തനായിരുന്നു എന്നും വ്യക്തം. ആ വക മിമ്പകളിൽ നിന്നൊക്കെ മുക്തനായാലേ കാവ്യം വരെ പ്രത്യുക്ഷപ്പെട്ടു എന്നുകൂടി കവി സുചിപ്പിക്കുന്നുണ്ടാവാം. അങ്ങൻ, നമ്മുടെ കുമാരനാശാന്തി 'കരുണ'യിലെ ഇതിവ്യുതവുമായി, മറ്റാരു രൂപത്തിലാണെങ്കിലും, ഇതിന് അടുത്ത ആത്മബന്ധമുണ്ട്.

ഇവിടെ ആ രാജാവിന്റെ വിധി തെറ്റാണെന്നും വിജയമാല്യം അണിയേണ്ടത് ശ്രദ്ധാർന്നാണെന്നും രാജകുമാരി പറയുന്നോൾ നമ്മളും അതംഗീകരിക്കുന്നത്, നമ്മുടെ കലാസാന്നദ്ദേശവായം അവൾ പറയുന്നതിനെ ശരിവെയ്ക്കുന്നു എന്നതുകൊണ്ടുമാത്രമാണെല്ലാ. അപ്പോൾ, ആ അന്തിമവിധി എല്ലാ സഹൃദയരിലുമുള്ള സന്നദ്ദേശവായതിന്റെ വിധിയാണെന്നും വരുന്നു. ഇതുതന്നെയാണ് കവിയുടെ ജയവും.

അങ്ങൻ, കലാസത്യത്തിന്റെ അന്തിമവിജയമാണ് ഇവിടെ സുചിത്മായിരിക്കുന്നത്. ഇതുദ്ദേശിച്ചാവണം ആ രാജകുമാരിക്ക് 'അപരാജിത' എന്നു പേരിട്ടതും അവൾക്ക് ഒരു നിശ്ചിഡതയുടെയും അലെങ്കിക്കതയുടെയും പരിവേഷം നല്കിയതും.

പുർണ്ണതയെക്കുറിച്ചുള്ള സകലപം സാക്ഷാത്കരിച്ചുവോ എന്ന നിയുന്നതിൽ കവികൾക്ക് ഒരു പരിമിതിയുണ്ട് - കവിതാസാമ്പദ്യം സഹൃദയസാപേക്ഷമാണ് എന്നത്. സഹൃദയരിൽ സൗഖ്യദാന്തരം വാക്ക് കവിതയാവുന്നത്. സഹൃദയരിൽ അഭിനന്ദന (വിമർശന)വച്ചപ്പുകൾ, അതിനാൽ, കവികൾ വിലപ്പെട്ടതുതന്നെയാണ്.

പക്ഷേ, ഇവിടെ ഒരു ചത്രക്കുഴിയുണ്ട് - രാജഹസ്തനേകക്കണം. ഈ പ്രജാധിപത്യകാലത്തും ഇതിന് രൂപം കൊണ്ടല്ലാതെ ഭാവം

കൊണ്ട് മാറ്റമൊന്നും വന്നിട്ടില്ലെ. സർക്കാർ നിയന്ത്രണത്തിലുള്ള അക്കാ അമികളുടെ അധ്യക്ഷസ്ഥാനം, പണ്ഡത്തെ ആസ്ഥാനകവിപ്പട്ടം പോലെ, സാഹിത്യകാരന്നുള്ള വലിയൊരംഗീകാരമാണെന്നല്ലോ നമ്മുടെ ധാരണ? വൻതുകയുടെ അവാർഡ് സാഹിത്യകാരന്റെ വലിപ്പത്തിന് ഒരു മാന ദണ്ഡമാണെന്നു നാം കരുതുന്നില്ലോ? തത്സ്ഥാനത്ത്, രവീന്ദ്രനാഥൻ ഈ കമയിൽ സാകുതു കാണിച്ചുതുരുപ്പോലെ, ഒരു കവിക്ക് ഒരു സഹൃദയ(ൻ) ഒരു പുമാല (മുത്തുമാലയല്ല) അർപ്പിച്ചാൽ നാം അതിന് എത്രമാത്രം ഗൗരവം നല്കും?

തർക്കബേദഭിയാണ് കവിതയുടെക്ഷണം എന്നു ധരിച്ച ഒരാളാണ് ഇക്കമെയിലെ ഉദയനാരായാണന്തിരുമേനി എന്നതിനാൽ, വിജയമാല്യം വീണ്ടും പുണ്യരീകരണ്ടെ കഴുത്തിലായി. ഇന്നാണെങ്കിൽ, അതതുകാ ലത്ത് അധികാരത്തെ ലപ്പത്തിരിക്കുന്ന രാഷ്ട്രീയക ക്ഷീകരിക്കുടെ ‘സാഹിത്യ’ബോധത്തിനുസരിച്ച് സമ്മാനമാനദണ്ഡവും മാറിമാറിവ രില്ലോ?

അതുകൊണ്ട്, അധികാരികളുടെയോ പ്രഭുക്കന്നാരുടെയോ സമ്മാനങ്ങളോ ബഹുജനപ്രീതിപോലുമോ കവിതയുടെ ക്ഷീകരണ്ടെ ലക്ഷ്യമാണെന്ന് ഒരു കവിക്ക് എന്നു തോന്നുന്നുവോ, അന്ന് അയാളുടെ കമ കഴിഞ്ഞു! സാഹിത്യമുല്യംവാഹ്യവും ചണ്ണലവുമായ ഇത്തരം അംഗീകാരങ്ങളിൽ മനസ്സുവെച്ചാൽ, പലപ്പോഴും നേരാശ്യ മാവും ഫലം. അതിന് അടിപ്പട്ടംപോയാൽ എവിടെനരെ എത്രിപ്പു ടാമെന്നാണ്, സ്വന്തം കവിതകൾ ചുട്ടെടുത്തിരിച്ച് ആത്മഹത്യക്കൊരുജീവിയ ശേഖരൻ കാണിച്ചുതുരുന്നത്. എക്കിലും, അയാളുടെ ഉള്ളിനുള്ളിലുള്ള, അയാളുടെ അസ്തിത്വത്തെന്നയായ, ആ കലാഭോധംതന്നെ ടെക്കം വിജയിച്ചു എന്നതേ, അപരാജിതയുടെ മാല്യാർപ്പണം വെളി വാക്കുന്നത്. കവിതയെഴുത്തിയ താളിയോലയെയോ കടലാസിനേയോ അല്ലാതെ, കവിതയെ ചുട്ടെടിക്കാൻ രഘീകരും സാധ്യമല്ലെന്ന് കവി കള്ളക്കിലും അറിഞ്ഞിരിക്കേണ്ടെന്ന്?

അങ്ങനെ, എല്ലാ കാലത്തെയും എല്ലാ കലാകാരന്മാർക്കുമുള്ള ഒരു സന്ദേശമാണ് രവീന്ദ്രനാഥൻ ഈ കമയിൽ വ്യംഗ്യംഭിയോടെ ഉൾക്കൊള്ളിച്ചിരിക്കുന്നത്.

ഒരുവേള, ഇതിന് കുറേക്കുടി അർത്ഥവ്യാപ്തിയുണ്ടെന്നും വരാം. ഭൗതികജീവിതത്തിൽ അടിക്കടി എന്തെല്ലാം പരാജയങ്ങളും പരാഭവങ്ങളും നേരിട്ടേണ്ടിവന്നാലും, സാത്തമാവിനോട് സത്യസന്ധത പുലർത്തി സ്വധർമ്മത്തെ കുറഞ്ഞതയോടെ അനുഷ്ഠിക്കുക - ഈതു തന്നെ ജീവിതവിജയം, എന്നേടതേണ്ടം ഇതിലെ ധനി നീളുന്നില്ലോ?

യനीകനാദയാരു ബൈശ്യഗർഭ തേരുതട്ടി വീണുപോയ ഒരു ബോഹമണിൻ മനംകെട്ട് മരിക്കാൻ വിച്ചാരിച്ചിരിക്കെ, ദേവോന്നറൻ ഒരു കുറുക്കന്നെന്റെ രൂപം പുണ്ഡ്യവന്ന് മനുഷ്യജനത്തിന്റെ മേരകളും മറ്റും എടുത്തുകാട്ടി അധ്യാരേ ജീവിതത്തിലേയ്ക്കു തിരിച്ചുവിട്ട ഒരു കമയുണ്ട് മഹാഭാരതത്തിൽ. ആ ബോഹമണിനിൽ ആദ്യത്തെ മരവിപ്പ് തീർന്നപ്പോൾ ഉണ്ടിന്നുവന്ന സ്വന്തം വിവേകം തന്നൊയാണ് ഈ ഇന്നറൻ. വെറും മനുഷ്യജനംതന്നെ എന്നൊന്താരു സഹഭാഗ്യമാണ് എന്നു കാണിക്കേണ്ടിയിരുന്നതുകൊണ്ട് ഇന്നനെ ഒരു മുഗ്ധമായി അവതരിപ്പിച്ചു എന്നൊന്താണ് ഇതിലെ കലാവിദ്യ. ഇതുപോലെരാരു കലാവിദ്യയാണ്, ഇതുപോലെരാരു ജീവിതദർശനമാണ്, ഈ ചെറുകമയിലുള്ളത്. മഹാഭാരതകമയിൽ ആ ബോഹമണിനു പറ്റിയ വീഴ്ചയ്ക്കുള്ള സ്ഥാനംതന്നെയാണ് ഈ കമയിൽ ശേഖരിന്നു പിണ്ഠാത്ത ‘പരാജയ’തനിന്നുമുള്ളത്; അതിലേയ്ക്ക് ഒരു വഴി വെക്കാൻ മാത്രമാണ് പുണ്യരീകനെ കൊണ്ടുവന്നതും. അതിലെ തേരുതട്ടലിന്നുള്ള സ്ഥാനമേ ഇതിലെ ‘എറ്റവും മുട്ടലി’ന്നുമുള്ളു. ഭാരതകമയുടെ പരമതാത്പര്യം ബോഹമണിന്റെ വിവേകകാദയമാണെങ്കിൽ ഇക്കമയുടെ പരമതാത്പര്യം കവിയുടെ ആത്മബോധയവുമാണ്.

ഇത്രയും പറഞ്ഞത് ഒരു സാഹിത്യവിദ്യാർത്ഥിയുടെ കാഴ്ചപ്പൂർവ്വ എന്നേയുള്ളു. എന്നാൽ, നന്ന തീർച്ചയാണ് - ആട്ടുന്നവനും നന്നയും നവനും തമ്മിലുള്ള മതിരത്തിൽ, ആട്ടിലോ നന്നയ്ത്തിലോ പ്രാഥാണ്യമുണ്ടാക്കുന്ന തെളിഞ്ഞിട്ടില്ലാത്ത ഒരു പെൺകിടാവ് അന്തിമവിധിപറഞ്ഞത് ഒരു കമയായി ഇതിനെ കാണുന്നത് കമയില്ലായ്മയേ ആവു. രവീന്ദ്രസാഹിത്യവുമായി അല്പപമെക്കിലും പരിചയിച്ച ആരും അത്തരമാരു വികടസൃഷ്ടി അദ്ദേഹത്തിൽനിന്ന് പ്രതീക്ഷിക്കുകയുമില്ല.

ഈ കമയുടെ ഫൂട്ടുതയ്ക്ക് മാറ്റു കുട്ടുന്ന ഇതിലെ നർമ്മരസത്തെപ്പറ്റിയും രണ്ടു വാക്ക് പറയേണ്ടതുണ്ട്. മണ്ണജരീ ശേഖരമാരുടെ കുട്ടിക്കാഴ്ചകളെപ്പറ്റി പറയുന്നേന്തത് അത് മെല്ലെ പരിസ്ഥിതിക്കുന്ന തിന്ന് ഒരുഭാഹരണം: “രാജകുമാരിയുടെ ഭാസിയായ മണ്ണജരീ കടവിലേയ്ക്കു പോകുന്നവഴി ശേഖരന്നെ വീടിന്നു മുന്നിലുംതയായിരുന്നു... അവൾ ഓരോ തവണയും കടവത്തേയ്ക്കു പോകുന്നത് വിശ്രഷിച്ച വല്ല ആവശ്യവുമുണ്ടായിട്ടാണെന്നു തോന്നുകയില്ല; ഈനി ആവശ്യമുണ്ടായിട്ടാണെങ്കിൽതന്നെനു, അതിലിട്ടയ്ക്ക് എറെ മിനക്കെട്ട് നിറപ്പുകിട്ടാൻ ഒരു ചേല ചുറ്റുന്നതിന്നും കാതിൽ രണ്ട് മാനുംമാടഞ്ഞിയുന്ന തിന്നും ഉച്ചിതമായ കാരണമൊന്നും കാണാനില്ലായിരുന്നു.”

പുണ്യരീകന്നെ പാണ്യത്യവിക്രിയകൾ വിവരിക്കുന്നേന്തതാകട്ടു, കവി തുറന്നുതന്നെ ചിരിക്കുന്നുണ്ട്. രാധാകൃഷ്ണനാമങ്ങളെ

വ്യാഖ്യാനിക്കുന്ന ഭാഗത്ത് ഇങ്ങനെ: “ആരാണി രാധ, ആരാണി കൃഷ്ണൻ?” എന്നു വിശ്വാസം ചോദിച്ചു, അസാമാന്യമായ പാണിയിൽത്തും പ്രകടിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് സ്വയം അതിനുത്തരം നല്കാൻ തുടങ്ങി: രാധ ഓക്കാരപ്പെണവമാണ്, കൃഷ്ണൻ ധ്യാനയോഗമാണ്, വ്യാഖ്യാവനമാകട്ടെ ഭൂമധ്യത്തിലുള്ള ബിനോവും. ഇവാം, സുഷ്മയ്ക്കാ, പിംഗളാ, നാഡിപ്പത്മം, ഹൃത്പത്മം, ബൈഹരിന്യം മുതലായി സർവ്വവും എടുത്തുവിലക്കി. ‘രാ’യുടെ അർത്ഥമെന്തെന്നും ‘ധാ’യുടെ അർത്ഥമെന്തെന്നും വിവരിച്ചു; കൃഷ്ണശബ്ദത്തിലെ ‘ക’ തൊട്ട് ‘ണ’വരെയുള്ള ഓരോ അക്ഷരത്തിനും എത്രയെത്ര ഭിന്നാർത്ഥങ്ങളാവാമോ, അപയോഗാനും വിസ്ത്രയമായി വ്യാഖ്യാനിച്ചു. കൃഷ്ണൻ യജത്വവും രാധ അശ്വിയുമാണെന്ന് ഒരിക്കൽ വെളിപ്പെടുത്തി; കൃഷ്ണൻ വേദവും രാധ ഷയ്ദർശനവുമാണെന്നായി പിന്നെ; അതുകഴിഞ്ഞ് കൃഷ്ണൻ ശ്രിക്ഷയും രാധ ദിക്ഷയുമാണെന്നായി. രാധ തർക്കം, കൃഷ്ണൻ മീമാംസ; രാധ ഉത്തരപ്രത്യുത്തരം, കൃഷ്ണൻ ജയലാം.”

മറ്റൊരേത്ത് ഇങ്ങനെയും: “പിറ്റേന് പുണിയരീകൻ വ്യസ്തവും സമസ്തവും, ദിവ്യസ്തവും ദിസമസ്തവും, വ്യത്തം, താർക്ക്യം, സൗത്രം, ചട്ടം, പദ്മം, കാകപദം, ആദ്യത്തരം, മധ്യാദ്യത്തരം, അന്തോത്തരം, വാക്യാത്തരം, ശ്ലോകാത്തരം, വചനഗൃഹ്യത്തം, മാത്രാച്യുതകം, ച്യുതദത്താക്ഷരം, അർത്ഥഗൃഹ്യം, സ്ത്രുതിനിന്നാ, അപഹന്തി, ശുഖ്യാപദംശം, ശാഖ്യാദി, കാലസാരം, പ്രഹോജികാ ഇത്യാദി അത്തുതാവഹമായ ശബ്ദപ്രാതുരി പ്രദർശിപ്പിച്ചു.”

ഈ പരിഹാസം മുഴുവൻ അയാളുടെ പാണിയിൽക്കൊന്തുകൾക്കു നേർക്കുമാത്രമാണ്, പുണിയരീകൻ എന്ന വ്യക്തിയുടെ നേർക്കല്ലെ എന്ന് എടുത്തുപറയുട്ടു.

ഈതുപോലെ, ശേഖരന്തെ കാതരതയുടെ നേർക്കും കവി മെല്ലെ പുണിയിരി പൊഴിക്കുന്നുണ്ട്: “പുണിയരീകൻ സിംഹത്തപ്പോലെ നിലപ്പായി. ശേഖരനാകട്ടെ, നാലുപാടും വേടക്കാർ വള്ളം മാനിനെപ്പോലെ യായി നിലപ്പം. നവയുവാപ്പ്, പെൺകിടാവിനെപ്പോലെ നാണം കലർന്ന സ്നിഗ്ധവകോമളമായ മുഖം, വിളറിവെള്ളുത്ത കവിശ്രദ്ധങ്ങൾ, ഇത്തിരിപ്പോന്ന ഉടൻ - കണ്ണാർത്തേതാനും, ഭാവസ്വർണ്ണമാത്രയിൽ ഭേദം മുഴുവൻ വിശ്വകസിപോലെ വിരച്ച് നാദം പുരപ്പെടുവിക്കുമെന്ന്.”

ചുരുക്കത്തിൽ, ഈ രണ്ടു പ്രതിഭാസികളെയും അവരുടെ സ്വഷ്ടാവ് നർമ്മദോധനത്താടയാണ് നോക്കിക്കണ്ടത് - ഒരിടത്ത് പ്രകടമാണെങ്കിൽ മറ്റൊരിടത്ത് നിഗ്രാധമാണെന്നുമാത്രം.

ശേഖരന്തെ ഗാനങ്ങളാൽ മുഗ്ധലരായ സദാവാസികൾ പുണിയരീകന്തെ വായ്പ്പിട്ട കേടപ്പോഴേയ്ക്കും അയാളുടെ നേർക്ക് ചാഞ്ഞു

എന്ന എടുത്തുകാട്ടുപോൾ കവി അവരുടെ അസ്ഥിരതയുടെ, വക്തി രിവില്പായ്മയുടെ, നേർക്കും പുണ്ണിൽ പൊഴിക്കുന്നില്ലോ?

രവിന്ദ്രനാമൻ്റെ ചെറുകമകളുമായി, വിവർത്തനംവഴിയായാലും, പരിചയമുള്ള ആരോടും അവയുടെ രചനാഭംഗിയെപ്പറ്റി വിശദപ്പിച്ചാനും പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. അവ തികച്ചും എക്കാഗ്രമാണ്; അതോടൊപ്പം പിരിമുറുക്കം കൊണ്ടുള്ള വീർപ്പുമുട്ടൽ ഒരിടത്തം തോന്നാത്ത മട്ടിൽ ആവ്യാസം അത്രയും സ്വപ്നവുമായിരിക്കും. ലോകത്തിന്റെ കണ്ണിൽ പരാജയപ്പെട്ടുപോയ ഒരു കലാകാരന്റെ ജയത്തെ എടുത്തു കാട്ടുന്ന ഇക്കമയിലെ പ്രതിപാദനം ആ കലാകാരനെ, അധാരുടെ വൈദാങ്ങളെ, കേന്ദ്രീകരിച്ചുകൊണ്ടാണ്. ആ ഭാവദേശങ്ങളെ ഉദ്ധീപിപ്പിക്കാനും പോഷിപ്പിക്കാനും ഉതകുമാരാണ് മറ്റു കമാപാത്രങ്ങളെയും സംഭവങ്ങളെയും നിബന്ധിപ്പിക്കുള്ളതും.

‘ജയപരാജയ’ത്ത് The Victory എന്ന പേരിൽ ടാഗോർത്തന്നെ ഇംഗ്ലീഷിലേയക്ക് തർജ്ജമ ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. അതിനെ ആധാരമാക്കി മലയാളത്തിൽ ചങ്ങമ്പുഴ കൃഷ്ണപിള്ള ‘യവനിക്’ എന്നൊരു സ്വത്രന്ത കാവ്യവും രചിച്ചിട്ടുണ്ട്.

ഒരേ പ്രമേയത്തെ രണ്ടു കവികൾ എന്നേനെ കൈകാര്യം ചെയ്യുന്നു എന്നു നോകിപ്പിക്കുന്നതുവഴി നാം അവരുടെ വ്യക്തിത്വത്തിലുള്ള സാജാത്യവെജാത്യങ്ങളാണ് കണ്ടരിയുക. അതിനാൽ, ഒരു സ്വത്രന്തകൃതിയെ മുലകൃതിയുമായി ഒന്നുനോക്കുന്നതിൽ തെറ്റില്ല. ‘യവനിക്’യിലാകട്ടെ, കവി മുലകമയെ അതേപടി അനുഗ്രഹിക്കുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്. “മുലകൃതിയുടെ മുലയത്തിനു സാരമായ ഉടവു തട്ടാതിരിക്കാൻ ഞാൻ ഹൃദയപൂർവ്വം ശ്രമിച്ചിട്ടുണ്ട്” എന്ന എടുത്തു പറയുന്നുമുണ്ട്. അർത്ഥാൽ, മുലകൃതിയെ മാറ്റിമരിച്ചിടന്നല്ല, സന്തം രീതിയിൽ പുനരാവിഷ്കരിക്കാനാണ് അദ്ദേഹം ശ്രമിച്ചത്. ആ നിലയ്ക്കും ഇതു രണ്ടു തമ്മിൽ ഒന്നു താരതമ്യപ്പെടുത്തിനോക്കുന്നത് ഉചിതമെ ആവു.

അനുവാദം (തർജ്ജമ) അക്ഷരശി (അനുഗ്രഹത്വം) ആവുന്നതാണ് നല്ലത് എന്നായിരുന്നു രവിന്ദ്രനാമൻ്റെ മതം. ചില കാളിഭാസങ്ക്രാക്ഷങ്ങളുടെയും മറ്റും പരിഭ്രാംകളിൽ അദ്ദേഹം ഇത് അക്ഷരംപതി പാലി ചീട്ടുണ്ടെന്നും കണ്ടിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ, സ്വത്വം കൃതികൾ തർജ്ജമ ചെയ്യുന്നപോൾ അദ്ദേഹം പല അഴിച്ചുപണികളും ചെയ്യാറുണ്ട്. ‘ജയപരാജയ’വും അങ്ങിങ്ങായി കുറേ മാറ്റങ്ങളാട്ടെയാണ് ഇംഗ്ലീഷിൽ പകർന്നിരിക്കുന്നത്. ഭാരതീയാന്തരീക്ഷവുമായി അതു ഇഴുകിപ്പിടിച്ചു കൂതിയിൽ അത് അനിവാര്യവുമാണ്. ഇംഗ്ലീഷ് തർജ്ജമയ്ക്ക്

எதுக்கம் குடுமெக்கிலும், காவுண்ணிகொள்ளும் நல்மறைப்புக்காள்ளும் மூலக்குதியான் ஏரே அஸாருமாயின்றைனானுந்த். அதுகொள்க, ஹவிடெ கொடுத்த கமாஸங்கேஷபளவும் பந்தவும் மூலத்த அவ பங்கிசூகொள்ளுத்தான். என்னால், 'யவனிக்'யே 'விக்ருள்'யோடு மாற்மான் தாரதமுபூடுத்துந்துந்து. அவஶைமனு தோனிய சில ஸார்னெஜில் மாற்றம் மூலத்திலேய்க்கூம் எனு களையத்கூன்றுள்ளது.

சண்டப்புஷ் தங்கி குதிக்க 'யவனிக்' எனு பேரிட்டினு புர மெ, ராஜகுமாரியை மற்சுகொள்க அந்தப்புரத்தினு மூன்றில் தூஞ்சூன ஒரு திரழீலயை பலேட்டதூம் வற்ளிக்கூனுமுள்ள. அத்தாரக்குதியுடெ ஸீர்ஷக்மாய ஜயதெக்காரி அது யவனிக்கய்க்க, அத்த ப்ரதிநியானம் செழுநு ஏதோ அஶயத்தின், அதேபோ விலக்கல்பிக்கூனு என்றம். ராஜகுமாரி ஹருநருஜுந மடுப்பாவின மூன்றிடத் screened balcony எனு விஶேஷசிப்பிசூகாளுந்தில் நினான் அதேபோ ப்ரபோதனமுச்செக்காள்ளத் எனு தோனுநு. 'ஜயபரா ஜய'த்திலாகடே, ஹரு மூன்றிடத்துமென்னலூ ஏரிடத்தூம் விஶேஷமாயோ விஶேஷமாயோ யவனிகாபராமர்ஶமில்லை. அதினால், ஹங்கீஷ் தற்பஜ மயிலெல அது விஶேஷமாத்தின் காவுப்பமேயவுமாயி ஶாஸமாய ஸா மொனும் கவி உதேசிசித்துங்கொவில்லை.

ஹதினு புரமெ, ராயாகுஷ்ணானாரக்கூரிசூஷுத்த ஶேவரங்கி ஶாநாலாபந்தால் முஶ்லுராய ஸாவாஸிக்கஶ புளைரீக்கங்கி வழாவுயாக்காலை கள்ளபோசுஶ அதோகை மின் அதெதாயீந்தா யதினென விவரிக்கூநேடத்து அதுக்காரிக்கமாயி ஏறு யவனிகாபரா மற்றமுள்ளது. அதினென்றையான்:

The pandits were in ecstasy; they applauded vociferously; and the crowd followed them, deluded into the certainty that they had witnessed, that day, the last shred of the curtains of Truth torn to pieces before their eyes by a prodigy of intellect. The performance of his tremendous feat so delighted them that they forgot to ask themselves if there was any truth behind it after all.

ஶேவரங்கி கவிதக்குலின்னின் தலைசு அனுநவிசூரின்த அது கலாஸநாராயங்கரத்தென்றையான் ஸத்யமென்றியாதத, மிசு அதினென ஸத்ய ததினுத்த மியாயி கள்ளகொள்க, புளைரீக்கஶ பானத்தொன் பர மஸத்யம் என், பளையித்தூரை பிரித்துக்கர்ந்து, விஶைஸித்து ஶுப்பானை வாய பொதுஜநத்திங்கி அவிவேகதேதாடுத்த பரிஹாஸமானி தெனு வழக்கமான். ஸதநராயங்கரதென ஸத்யம், ஸத்யத்தினுத்தென ஜயம், என ஹக்மெயிலெல அந்தற்றாவதெத வாயநக்காரி ஶ்ரவிக்காத போக

രുതെന്നു വിചാരിച്ചിട്ടോ എന്തോ, കമായുടെ ഉപകമത്തിൽ കമാക്കുത്ത് നേരിട്ടുതനെ ഇങ്ങനെന്നെയാരു പ്രവ്യാപനം ചെയ്യുന്നതും കാണാം:

Thus truth and falsehood mingle in life and to what God builds, man adds his own decoration.

Only those were pure truths which were sung by the poet. The theme was Krishna, the lover God, and Radha, the beloved, the Eternal Man and the Eternal Woman, the sorrow that comes from the beginning of time, and the joy without end. The truth of these songs was tested in his inmost heart by everybody from the beggar to the king himself.

‘ജയപരാജയത്തിലാകട്ടെ, ഈ സ്ഥാനത്ത് ‘സത്യ’ത്തക്കുറിച്ചോ അതിനുള്ള ആവരണംതെത്തക്കുറിച്ചോ ഒരു പരാമർശവുമില്ല. അതിലും ഒരു ഇത്രമാത്രം: “രാജാവ് പുണ്യരീക്കണ്ണ് അതഭൂതവെദഗർഭവും കണക്കും മുൻഖനായി. പണ്ഡിതന്മാരുടെ വിന്മയത്തിന് അതിൽല്ല; രാധാകൃഷ്ണന്മാരുടെ നവനവവ്യാവ്യാനത്തിൽ വേണ്ണുഗാനവും യമുനാകല്ലോം ലവും പ്രേമമോഹവുമെല്ലാം പാടെ നീങ്ങിപ്പോയി; ആരോ ഭൂമിയിൽ നിന്ന് വസന്തത്തിന്റെ പച്ചനിറം മായ്ചുകളുണ്ട് അടിമുടി ചാണകം തേച്ച് ശുഭമാകിയതുപോലെ.” (“പവിത്രമായ ഗോമയം ലേപനം ചെയ്തപോലെ” എന്ന് ‘പദാനുപദം’ തർപ്പജമ ചെയ്യാം.) ഇതിലെ അന്ത്യം ഓഗം ഇംഗ്ലീഷിൽ ഇങ്ങനെന്നെയാണ് പകർത്തിയിരിക്കുന്നത്:

The atmosphere was completely cleared of all illusions of music, and the vision of the world around seemed to be changed from its freshness of tender green to the solidity of a high road levelled and made hard with crushed stones. ഗോമയോപമയുടെ സ്വാരസ്യം ഓരതീയർക്കുമാത്രമേ അനുഭവപ്പെടു എന്നതുകൊണ്ടാകാം ഇതിന് ഇങ്ങനെന്നെയാരു രൂപാന്തരം നല്കിയത്. മുലത്തിലെ നർമ്മരസം തർജ്ജമയിൽ ചിലേടത്ത് ചോർന്നു പോയതിന് ചെറിയെയാരുദാഹരണം കൂടിയാണ് ഇത്:

അപ്പോൾ, വിക്രൂറിയിലെ ലാലുപരാമർശങ്ങളിൽനിന്ന് ചങ്ങമ്പുഴക്കണ്ണത്തിൽ വികസിപ്പിച്ചട്ടുത്ത ആ പ്രധാനാശയം കമാക്കുത്ത് ഉദ്ദേശിച്ചതാവാനിടയില്ല.

എടു വണ്ണമായി തിരിച്ച് ‘യവനിക’യിലെ ഒന്നാം വണ്ണത്തിൽ ശേഖരണ്ണ് ശാന്തങ്ങുടെ അഭേദപ്രഭാവവും, അസ്പഷ്ടസാന്നിധ്യത്താൽമാത്രം തന്നെ മുൻഖനാകിയ രാജകുമാരിയോട് അയാൾക്കുള്ള ആരാധനാഭാവവുമാണ് വിസ്തരിച്ച് വിവരിച്ചിട്ടുള്ളത്.

ഗായകനു ഹൃദയം വിടർന്നു
ഗാനധാരയിലോളം വളർന്നു.
അത്തിരകളുയർന്നു വിശ്വാസ-
മെത്തി മുട്ടി നുറുനുറുങ്ങായി,
താരകാടികൾ വാരിത്തഴുകി-
താഴെ വിണ്ടും പതിക്കുന്നപോലെ;
എക്മാധാപ്രതിതി കൊള്ളുത്തി-
ശ്രോകമൊട്ടുകക്കലേതുരത്തി,
ആദിമധ്യാന്തഹീനമാം മട്ടാ
നാദവാഹിനി വിർപ്പിട്ടും മു-
മുഗ്ഗവഗാനസത്തതിൽജീവ-
രുക്കരായ് മുങ്ങി നീന്തിയെല്ലാരും

എന്നും മറ്റുമായി, ശ്രീഹർഷാദി പണ്യിതകവികളെ അനുസ്മരി
പ്പിക്കുന്ന ഭാവനാവിലാസംകാണ്ട് അനുശൃംതമാണ്, ആ വർണ്ണനം.

വിശ്വസാദര്യമൊന്നിച്ചാരാത്മ-
വിസ്മയതിക്കയിനായികയായി,
സ്വപ്ഷടരുപമശാതേവമന്നോ-
ടൊട്ടിനില്പവളാരു നീ, ദേവി?

എന്ന സമാപനഭാഗമാകട്ടേ, പഴയ ഭാഷയിൽ, ആപാതമധുരമെ
ന്നപോലെ ആലോചനാമുത്തവുമായിട്ടുണ്ട്.

രണ്ടാം വണ്യത്തിൽ, ശ്രേബരഗസ്തു കവിതയുടെ ഹൃദയഹാരി
തയെ നന്നുകുട്ടി വിസ്തരിച്ചു, മൺജരിയും അയാളും തമിലുള്ള ബന്ധ
തതിലേയ്ക്കു കടക്കുന്നു.

‘മൺജരി’ - രാജകന്യതൻ തോഴി-
മൺജിമയ്ക്കൊരു കുഞ്ഞലയാഴി,
ഉണ്ഡവൾക്കൊരു ചെമ്പനിനീർപ്പു-
ചെണ്ടിനൊപ്പം ചിതിക്കുന്ന ചിത്തം.

എന്നും,
നിലിമയിൽക്കിനാവുകൾ നീന്തും
നീണ്ടിടംപെട്ടാരാ മിശി രണ്ടും
മിന്നിമിന്നി, മനോഹരസ്മേരം
ചിനി, നക്ഷത്രങ്ങളുകൾ പുശും!

എന്നും മറ്റുമായി, ആ പാർശ്വകമാപാത്രത്തിന്റെ ബാഹ്യാന്തര
സാദര്യത്തെ സാമാന്യം വിസ്തരിച്ചുതന്നെ വിവരിച്ചിരിക്കുന്നു. മൺജ
രിയുടെ പേരിന് അല്പപം മോട്ടികുട്ടി ശ്രേബരൻ വസന്തമൺജരിയെ

നാക്കി. (Spray of Spring Flowers വാസനമഞ്ചരി എന്ന് ‘യവനിക’യിൽ) എന്ന മുലകമത്യിലെ നർമ്മസുന്നരമായ പ്രസ്താവത്തിൽനിന്നും, ശേഖരഗസ്ത് വസന്തഗാനങ്ങളക്കുറിച്ചുള്ള ലഭ്യപരാമർശം തിരിൽനിന്നും പ്രചോദനം നേടിക്കൊണ്ടാവാം, ഒരു വസന്തവർണ്ണനയോടെയാണ് മുന്നാം വണ്ണം തുടങ്ങുന്നത്.

പൊന്നാലിക്കുമിളവെയിൽച്ചാലിൽ
മിനിയാട്ടും തളിർക്കുലച്ചാർത്തിൽ,
നൃണിഞ്ഞിക്കരിഞ്ഞിപ്പതുഞ്ഞി-
തനാണ്യയർന്നു പുന്വാറുകൾ പാറി.

മുതലായ പല ‘മാധ്യാത്ത ചിത്രങ്ങളും’ കൊണ്ട് മനോഹരമാണ് ആ വർണ്ണന. “കല്പപുഷ്പമധ്യളികൾ ചുടി” “കർമ്മവെദവാബലു മകാവുകർമ്മയോഗിതൻ മാനസം പാടി” എന്നിങ്ങനെ വായനക്കാരിൽ ചിലരെയൈക്കില്ലോ കുഴക്കിയൈക്കാവുന്ന ചില വരികളും ഈ ഭാഗ തുടങ്ക്. ഇതിവുത്തത്തത്തിൽ ഈ ജീതുവർണ്ണനകാണ്ട് വിശ്വേഷിച്ച് വല്ല പ്രയോജനവും ഉണ്ടാ എന്നു സംശയം. മഹാകാവ്യരചയിതാക്കളായ പണ്ഡിതകവികളുപോലെ, വർണ്ണന വർണ്ണനയ്ക്കുവേണ്ടി എന്നൊരു നിലപാടാണ് ഈ കവിയും കൈകൈകാണ്ടത് എന്നു തോന്നുന്നു. ശേഖരഗാനത്തിന്റെ മാസ്മരപ്രഭാവവും രാജകുമാരിയുടെ പ്രശ്നനസാനി ധ്യവും മൺജരീശേഖരബന്ധനയത്തക്കുറിച്ചുള്ള കളിവാക്കുകളും മറ്റും തുടർന്നാവർത്തിക്കുന്നു.

ശേഖരഗസ്ത് പ്രശ്നത്തിയുടെ, ജനപ്രിയത്തിന്റെ, നീണ്ട വിവരങ്ങളാണ് നാലാം വണ്ണംത്തിൽ ഏറെയുമുള്ളത്. അന്ത്യഭാഗത്ത്, കാവ്യ തതിൽ പലേടത്തും പരാമൃഷ്ടമായ ആ യവനികയ്ക്കപ്പുറത്തുള്ള ദിവ്യ പ്രപഞ്ചത്തെ നേരു കടക്കിക്കുന്നു:

ആ യവനികയ്ക്കപ്പുറം, ദിവ്യ-
മാഡ്യാരാജാത്മാസപ്രശ്നം!
തനനാർഭാടജീവിതാലംബ-
സ്പന്നനങ്ങൾക്കയിപ്പംനതാരം,
ഉല്ലസിപ്പതുണങ്ങങ്ങളി, ലേതോ
ഹുല്ലവിദ്യുത്പരിവേഷപുർവ്വം!

ചുരുക്കത്തിൽ, ‘യവനിക’യുടെ പുർബ്ബാർധത്തിന്റെ പാതിയിലേ രീയും ശേഖരഗസ്ത് കവിതകളുടെ വിശ്വവസ്ത്രയുടെ വിവരങ്ങളും മാറ്റുന്നു. ഇതിലാണ് പുണ്ണാരീകരണ്ട് രംഗ പ്രവേശം.

മുണ്ടിതശീർഷപിണ്ഡ, മതികൽ
 തുണ്ഡതുല്യം നടുക്കല്പപക്ഷം.
 ചന്ദനാക്കിതസിന്ധുലാം
 നിന്ദ പൊങ്ങിക്കുമളച്ച നേത്രം.
 കുഞ്ചിതാഗ്രഹം നാസ, യിനോളം
 പുണ്ണിരിയൊന്നു പുല്ലകാത്ത വക്രതം-
 വല്ല കാലത്തിനതു വന്നാൽ
 പല്ലു മാത്രമിള്ളിക്കുന്ന വക്രതം.
 ഒട്ടിയ കവിശ്രദ്ധക്കൾ, കണ്ഠം
 മുടി മിനിട്ടും സ്വർണ്ണരൂപാക്ഷം.
 കുക്കുമണ്ഡമചന്ദനരേഖാ-
 സക്രാക്കിതപക്കിലഗാത്രം.
 കൈയിലാ വീശുപാള, പിൻപേ വാ-
 കിയു പൊത്തിയ ശിഷ്യസമുഹം.
 ചുറ്റുപുണ്ണുനൃത മാറിലതേതോ
 തറുടക്കത സജീവകക്കാളം.
 സർവ്വശാസ്ത്രത്തികവും, ദുരയും
 ഗർഭു, വഞ്ചും കൂളിയും കുറിയും,
 ഹാ, കുതർക്കം പിശുക്കും കുറുന്നും
 ലോകനിന്ദ കുനിഷ്ടും കുഴുന്നും,
 ഒക്കെയൊന്നിച്ചു ചേർത്തൊന്നുണ്ണാ-
 ണാക്കുമെങ്കി, ലഗ്നാസ്ത്രിയോടാക്കും!
 കർക്കണ്ണ കലിചത്തുയർന്നേറ്റ
 കല്ക്കി*തന്നെയപ്പണിതരാജൻ!

എന്നിങ്ങനെയാണ് കവി അയാളെ ചിത്രീകരിച്ചിരിക്കുന്നത്.

പുണ്യരീകണ്ണ് പാണ്ഡിത്യഗർഭവും പരപ്പുഛവും മുലകമയിലും
 സുചിതമായിട്ടുണ്ട് - അയാളുടെ വാക്കചേഷ്ടകളിലും. അതിലപ്പും
 റം, അയാൾ ഒരു ജുഗുപ്പസിതസത്വമാണെന്ന തോന്നലുള്ളവാക്കാ
 ണൊന്നും കമാക്കുന്നത് ശ്രമിച്ചിട്ടില്ല. ‘വിക്കടി’യിൽ അയാളുടെ ശരീര
 പ്രകൃതിയെപ്പറ്റി ഇത്രയേ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളു: The mighty figure of the
 famous Pundarik, his sharp nose curved like a seimitar, and his proud
 head titled on one side, haunted the poet's vision in the dark, ശ്രേബ
 രനെ മുൻനിർത്തിയാണ് ഈ വിവരണം: പുണ്യരീകണ്ണ് ശരീരമല്ല
 ശ്രേബരന്ന് ദയമാണ് പ്രകൃതം. കണക്ക് തലയിൽ കേരാത്ത ഒരു

* കല്ക്കി വിഷണുവിന്റെ അവതാരമാണെന്നുമാത്രം ധരിച്ചുവെച്ചുവർ ഇവിടെയും
 കൃഷ്ണമുണ്ട്.

സ്കുൾക്കൂട്ടിക്ക് കണക്കുമാസ്സറ ദുരന്തിനു കാണുമ്പോഴേ പേടി തോന്നാം - അതിനർത്ഥം അയാൾ ഒരു ഭീകരസ്വർപ്പിയാണെന്നല്ല. ദീർഘബലിപ്പംദേഹമോ വക്രനാസയോ ദർപ്പോഡ്യത്ശരണ്ണോ എന്നും ബീഭത്സതയുടെ ലക്ഷ്യാവുമല്ല. തങ്ങൾക്കിഷ്ടമില്ലാത്തവരെ 'പുല്ലാ ഞിമോര' എന്നും മറ്റും വിളിച്ച് തുപ്പതിയടയുന്ന പ്രാകൃതത്വവും ബാലിഗതയുമല്ലാതെ മറ്റു വള്ളതും ഈ വർണ്ണനയ്ക്കു പിനിലുണ്ടോ എന്നു സംശയമാണ്.

ആരാം വണിയൽത്തിലെത്തുമ്പോഴേയ്ക്ക് ഈ കക്കാളം ഭീകരനായ ഒരു പിശാചായി വളരുന്നു. 'വാക്കിലും മീതേ എന്തുണ്ട്?' എന്ന ചോദ്യത്തെ തുടർന്നുള്ള പുണിയരീകരണ്ട് ഇരിപ്പിനെ വിവരിക്കുന്നേ തത്ക കമാക്കുന്നത് like a lion who had just made a full meal of its victim എന്നാരുപമ പ്രയോഗിച്ചിട്ടുണ്ട്.

എതിരാളിയെ ഉത്തരം മുടിച്ചതിലുള്ള പുണിയരീകരണ്ട് സംത്യ പ്തിയെ കുറിക്കാനാവണം തത്ത്, ഹിംസതയെ കുറിക്കാനാവില്ല. എന്തെന്ന നാൽ, വിശപ്പടക്കാനാണ് സിംഹം ജനുഹിംസ ചെയ്യുന്നത്; വിശപ്പട അഡിയ സിംഹത്തിന് ഹിംസത കുറയുകയെ ഉള്ളൂ. ('ജയപരാ ജയ'ത്തിൽ, രാജപ്രശസ്തി കാഴ്ചവെച്ചശേഷമുള്ള പുണിയരീകരണ്ട് നിലപിനെ വിവരിക്കുന്നേടത്താണ്, ശേഖരാപേക്ഷയാ അയാളുടെ അധ്യഷ്യതയെ സുചിപ്പിച്ചുകൊണ്ട്, വിശേഷണമൊന്നുമില്ലാതെ, ഒരു സിംഹോപമയുള്ളത്.) ചങ്ങമ്പുഴ സംതുപ്തിയെ എടുത്തുപറയുന്നു ണങ്കിലും ക്രൂരതയെയാണ് ധനിപ്പിക്കുന്നത്.

ചെന്നി*യൈകടക്കിച്ചു കുടഞ്ഞു
മൺലിട്ടിച്ചാർത്തള്ളി മാനി,
എല്ലുകൾ കാർനിറിച്ചി കഴിച്ചു
പള്ള വീർപ്പിച്ചു സംതുപ്തിയോടെ,
ഉത്തടസടമാടിയിരിപ്പോ-
രുഗ്രക്കണ്ഠംരിവാഗ്രേനപ്പോലെ,
മണിതസേവാശരിഷ്ഠം തുടച്ച-
പുണിയരീകരണ് തൊളിശ്ശാനിരുന്നു.

ശേഖരപുണിയരീകപക്ഷപാതികളുടെ ഒരു തെരുവുവഴക്കോടെ യാണ് എഴാം വണിയം തുടങ്ങുന്നത്. ഒരു കാല്പനികകവിതാരാജശി ല്പിയുടെ വിജയം - അതോ ദുരന്തമോ? - ലക്ഷ്യമാക്കിയുള്ള ഈ

* 'ചങ്ങമ്പുഴക്കുതികളി'ൽ നിന്ന് 'യവനിക'യ്ക്കുള്ള സഹൃദയോചിതമായ ഏസാറന്തത്തിൽ ഇര എന്നുംവരിച്ചു കണ്ടു. എത്താണ് ശരിയായ പാഠം എന്നറി എന്തുകൂടാ.

ഗാമയിൽ, അമ്പവാ ഏതോ യവനികയ്ക്കപ്പുരം അദ്ദേഹായിരുന്നു
കൊണ്ട് ആ കവിക്ക് നിത്യപ്രചോദനമരുളുന്ന ഒരു കാല്പനികലാവ
ണ്ണവേവത്യക്കുള്ള ഈ ശ്രീതാൺജലിയിൽ, അതോരു കല്ലുകടിയായേ
തോന്നുന്നുള്ളു.

ശ്രോതാക്കലെ സദ്യപരനിർവ്വതിയിലെത്തിച്ചു വേണ്ണുഗാന
ത്തിന്റെ സുന്നതമായ ഒരു പർബ്ബന്നയാൾ തുടർന്നുവരുന്നത്. പക്ഷേ
ആ സാഹസ്രം ഒട്ടുമുകാലാം മുലകൃതിയിൽനിന്നു പകർന്നുകിട്ടിയ
തുമാത്രമാണ്. എന്നാൽ, ആ ഗാനത്തിന്റെ താളത്തിനൊപ്പിച്ചുകൊ
ണ്ണുള്ള പ്രജ സുന്നതമാരുടെ ഒരു നൃത്തരംഗം കവി സയം കല്പിച്ചു
ണാക്കീട്ടുണ്ട്; അവിടെ ആ കവിത ഉദാത്തമേഖലകളിലേയ്ക്ക് ഉയരു
ന്നുമുണ്ട്.

കാൽക്കഷണത്തിലത്താളുകമത്തിൽ
കാൽച്ചിലബന്നാലി ചുറ്റിലും വീശി,
വെമ്പിയൊന്നിച്ചു കൈകോർത്തുലണ്ട-
ചുപകാംഗികൾ വട്ടമിട്ടാടി;
നീലനിരദ്ദേശവയ്ക്കു ചുറ്റും
ലോലച്ചുലാലേവകൾപോലെ!
കമ്മംഗല്യരാത്രിക്കു ചുറ്റും
കനുകതൻ പ്രതീക്ഷകൾപോലെ!
ഞാനക്കോരവസ്ഥയചുറ്റി
ജണാനക്കെതികർമ്മങ്ങളപ്പോലെ!

പ്രശംസയ്ക്കും പരിഹാസത്തിനും പാത്രമായ ‘ലഘുല
ഘുല’ശബ്ദം കേൾക്കാവുന്നതും ഈ പ്രകരണത്തിൽത്തന്നെ. പഴയ
ചില സംസ്കൃതഗ്രേഡാക്കങ്ങളിലെ ‘ഗുളുഗുളുളു’കൾക്കും ‘ധംഡംഡ
ധംഡ’ങ്ങൾക്കും സാഹിത്യത്തിലുള്ള സ്ഥാനം ഇതിനും അനുവദി
ചുകൊടുക്കാവുന്നതെന്നുള്ളൂ.

തുടർന്ന്, ആ കവിതയുടെ അതുകൂതുപ്രഭാവത്തെ ഇങ്ങനെ വിവ
രിക്കുന്നു:

ശേഖരശാനമീവിധം മുക്കി-
മേഖലയിലേയ്ക്കാത്മാവുയർത്തി.

വർണ്ണനാതീതമാമോഹാനന്ദം-
തന്നിൽനിന്നുറുമേതോ വിഷാദം;
ഉല്കട, മപ്പേയ, മവ്യക്തം
ഉർക്കാളത്തിലുലാവിയുലാവി.

പുണ്യരീക്കൾ ഹിന്ദുസത്രയെ ഈ വണ്യത്തിലും ആവർത്തിച്ചാവർത്തിച്ച് എടുത്തുകാട്ടുന്നുണ്ട്. രാധാകൃഷ്ണനാമങ്ങൾക്ക് അധികാർണ്ണനാവും പ്രഭാവും സാന്ദര്ഭം നല്കിയതിനെപ്പറ്റി കവി പറയുന്നു:

അ മനോഹരരാമദയത്തെ-
ഘേമസംഗ്രഹ്യസാരോദയത്തെ-
ബ്യുദ്ധിതൻ കത്തി കൃതിയിരക്കി-
ബ്യുദ്ധവിരും പിളർത്തി മലർത്തി,

.....
ഖല്ലേവരിതൻ കണ്ഠംമൊരാറ്റ-
അതല്ലിലക്ഷവിമല്ലെനാടിച്ചു!

.....
അതു ചാഹിനി രാധതൻമാറിൽ-
കത്തിത്തുച്ചതിയകറ്റവയോധൻ!
ഹന്ത, കഷ്ടമപ്പു ബുടഞ്ഞോലും
ചിന്തിമാന്തിയക ഉഴികവ്യാധൻ!*

ഈതുകൊണ്ടും പക്ഷ്യാടുങ്ങാതെ, പോകുന്ന പോകൾക്ക് പുണ്യരീക്കന്ന് പിന്നിൽക്കൊന്ന് ഒരു ചവിട്ടുകുടി കൊടുക്കുന്നു. എട്ടാം വണ്യത്തിന്റെ തുടക്കത്തിലാണ് അതുള്ളത്.

പുണ്യരീക്കൾ ഒഴ്ത്രാടനത്തിൽ
ധൂണ്യലുവലി കൈമൺ കൊട്ടി.
മന്ത വിട്ടു ജംബുകവും
ബുന്ധുഡോച്ചുണ്യനാം മുഴക്കി.
കഷ്ടകീഴ്ശൃംതിയിട കുടി-
ക്കാക്കശായങ്ങൾ കാഹിളമുതി.
രണ്ടു പുള്ളിളംപുമ്പയിട്ടാർത്തു
കുണ്ടുമാകി കുരവയുതിർത്തു.
ഇന്നുശോപങ്ങൾ പന്തം കൊള്ളുത്തി
കന്തളങ്ങൾ കളിസ്പക്കുത്താടി-
എവമാടോപണോപണങ്ങളാൽത്ത-
നാവിധാനഗനപ്പും വിട്ടു!

ടിപ്പണി കുടാതെത്തന്നെ വായനക്കാർ അർത്ഥം മനസ്സിലാക്കി കൈബുള്ളും എന്ന വിശാസങ്കേതാട ഒരു ജനകീയകവി പ്രയോഗിച്ച പദങ്ങളുടെ അർത്ഥം നല്കുന്നത് അദ്ദേഹത്തോട് അനീതി കാട്ടലാബും. ഇവിടെ നിർദ്ദേശിച്ച ജീവികൾക്കുള്ള സംസ്കൃതപദങ്ങൾതന്നെ തിര

* ഈ സമസ്തപദത്തിന്റെ അർത്ഥം എന്നാവാം?

ഒന്തടക്കത്ത് എന്തിനാവാം? ഇത്തരം ശീർഘ്രാണാടോപങ്ങൾ പുണ്യ രീക്കനപ്പോലുള്ള മുരട്ടുപണ്യിതകവികൾക്കൊപ്പം പോയിക്കഴിഞ്ഞു, അമവാ പോകേണ്ടവയാണ് എന്നു സുചിപ്പിക്കാനാണെങ്കിൽ, അതോരു വ്യാമോഹം മാത്രമായിപ്പോയി എന്ന് ഈ കാവ്യംതന്നെ തെളിയിക്കുന്നു: ലബ്ധ്യസംഗ്രഹിതസ്വഭവപ്രശ്നം, രോമഹർഷശ്രിതിൽ, ഉർപ്പമുള്ളസിന്ന ശാന്തസ്ഥിതിയാസ്യൻ, ശ്രീലഹരിഷഃസ്ത്രി, മധുജി, കാർപടികൻ, മുണ്ഡിതോച്ചിക്കശീർഷം, കാഹളിതം, ഓർവടം, മുഗ്ഗംകോടീരപുഷ്ടക പിഛം, കാപടികൻ, കാസ്യതികൻ, കണ്ണുലൻ, മണ്ഡിതസ്വഭാവിർഷം, സ്വാപകഭാരകം, കൈദാരകം, ശഷ്പപരായിതശാഖലാകങ്ങൾ, കന്ജിത മദാലസ, ചക്രാടകൻ, ആവനികബകൻ, കുഡ്യകുട്ടിമസ്തംഭകീർണ്ണ ഞങ്ങൾ, വിധാനഗൻ, ഏധ്യകോപാന്തപേടകം, അശ്വരാത്രവസ്യര മുത ലായി ദ്രോധക്കും കുട്ടായ്യും തലങ്ങും വിലങ്ങും കിടക്കുന്ന കീറാമുട്ടിക ഇംഗ്ലീഷ് അടിക്കടി തട്ടിത്തടങ്കുകാണേം സംസ്കൃതപണ്യിതമാരല്ലാത്ത, വായനക്കാർക്ക് ‘യവനിക’യിലൂടെ കടന്നുപോകാനാവു.

ഈ ‘പുണ്യരീകബാധ’ വേരെ ചിലേറ്റത്തും പ്രകടമാണ്. നമ്മുടെ ഉല്ലേഖനായകരായ പണ്യിതകവികളെ, പുണ്യരീകക്കന മുൻനിർത്തി, കവി ഇങ്ങനെ പരിഹസിക്കുന്നുണ്ട്:

അക്കുതിയിൽ നൃപാലനോരിക്കൽ
പൊക്കമുള്ളാരു പർവ്വതമായി
പിന്ന വിസ്തൃതസാഗരമായി
പിന്നെന്നുഗ്രവന്നാന്തരമായി.
ചന്ദ്രനായ് നിന്മിച്ചിന്ദനായ് മാറി
ചന്ദ്രഹാസമിളക്കിയലൻ
ബേഹനായ്, വിഷ്ണുവായ്, ശിവനായി,
ഷണ്മുഖനായി വിശ്വനേശനായി.
മിത്രവർഗ്ഗത്തിൽ കല്പകമായി.
ശത്രുരാശിക്കു കാലനുമായി.
കാമിനിമാർക്കു കണ്ഠകുളിരേകി-
ക്കാമദേവനായ് കാൽക്കഷണം മേഖി.
ഹരി, പാവം നൃപതനപ്പിടിച്ചെ-
ന്തിന്ദജാലങ്ങൾ കാട്ടിയാ വീരൻ!

ഈതെഴുതിയ കവി തന്നെ ഒരു പണ്യിതനെപ്പിടിച്ച് എന്തോം ഇന്ദ്രജാലങ്ങൾ കാട്ടുന്നുവെന്നു നോക്കുക: ‘യവനിക’യിൽ പുണ്യ രീക്കൻ ആദ്യം ഇടിവെട്ടായ്യും പിന്നീട് മക്കുണാദംശനമായ്യും അതുകൂടി പേമാരിയായ്യും ഒടുക്കം വ്യാകരണവിധാംബന്നമായ്യുമാണ് അവ തരിക്കുന്നത്! ഇവിടെ ഉപദാനങ്ങളുടെ സംഖ്യ അല്പപം കുറവാണെ

കിലും, അവയുടെ വൈവിധ്യത്തിൽ ചങ്ങമ്പുഴ പുണ്യരീകനെ കടത്തിവെച്ചുന്നുണ്ടെല്ലാം.

പ്രകൃതം തുടരാം: നേനരാശ്യം ബാധിച്ച ശ്രേബരഗർഭ ആത്മഹത്യാശ്രമവും രാജകുമാരിയുടെ മാല്യാർപ്പനവും കവിയുടെ മരണവും മാൺ ഭാവസാന്നമായ എട്ടാം വണ്യത്തിലെ മുഖ്യപ്രതിപാദ്യങ്ങൾ. സഹ്യദയമനസ്സിനെയും പ്രകൃതിയെയും അസാമാന്യമായ പ്രതിഭാസ ക്രിക്കാട് ഓനിച്ചിണക്കുന്ന ഇതിലെ ഈ അന്തിമചരണമാകട്ടെ, അനേകനോടുതേയുകൾ മനസ്സിനെ മറ്റൊരും പോകാതെ പിടിച്ചു നിർത്താൻ ഒരുവുമാണ്.

കെട്ടു ദിപം! നിശ്ചൽച്ചുരുൾക്കുന്തൽ-

ക്ഷട്ടു ഇന്തു നിലാവു കരഞ്ഞു!...

ഇതുപോലെ ഏവ്യഭിംഗി മുറിനില്ക്കുന്ന ഭാഗങ്ങൾ കുറവല്ലാതിരുന്നിട്ടുപോലും, അതിവിസ്തരണവും അപകൃതവിസ്തരണവും കൊണ്ടുള്ള ഏകാഗ്രതാഹാസംയും അർത്ഥഗ്രാഹണത്തിന് പലേടവുമുള്ള തടസ്സവും കാരണം ഈ കാല്പനിക്കെന്തിന്റെ ആസ്യാദ്യതയ്ക്ക് ഉടവുതട്ടീടുണ്ട്. വിപുലീകരണനാഡിപ്രകിയകൾക്കു പൂറമെ ഭാവതലത്തിൽ ചങ്ങസ്യുച്ചയുടെ സ്വന്തം സംഭാവന, കാല്പനിക്കെന്തു ഉത്തരാർധത്തിൽ മുഴച്ചു നില്ക്കുന്ന പണ്യിത്തവിദ്വേഷമാണ്; അതാകട്ടെ തീർത്തും അരോചകവും.

ചങ്ങമ്പുഴ പുണ്യരീകനെ ഒരു ദുഷ്ടനായിട്ടാണ് സകല്പിച്ചത് എന്നത് ഇതിനൊരു സാധ്യകരണമല്ല. കാരണം, കമാപാത്രങ്ങളുടെ നയയാകട്ടെ, തിരുയാകട്ടെ, അവരുടെ വാക്കചേഷ്ടകളിൽനിന്നും വെളിപ്പേടേണ്ടത്. ഗ്രശ്യരാവുത്തത്തിൽ രാജപ്രസന്നതി കാഴ്ചവെച്ചുശേഷം ചങ്ങമ്പുഴയുടെ പുണ്യരീകന് രാജാവോട് ആവശ്യപ്പെട്ടത് ഇത്തൊറ്റം:

ദേഹി ദേഹി മേ വാഗ്രണ്യമേഹ

ദാഹികപ്രതിഭാവിയെ, സ്വാമിൻ!

ഇതിൽനിന്ന് വെളിവാകുംവണ്ണം, പദ്മരചനയും വശമുള്ള ഒരു താർക്കികനാണ് പുണ്യരീകന്. കായികമായോ ബെഡബികമായോ സാമാന്യത്തിലായികും കഴിവുള്ളവർിൽ ചിലർക്ക് അനുരോട്ട് മത്സരിച്ച ജയിക്കാനുള്ള ഒരാഗ്രഹം കണ്ടുവരാറുണ്ട്. ലോകസേവനത്തിനുപയോഗിക്കേണ്ട സ്വന്തം കഴിവുകളെ, അനുരോദ തോല്പിച്ച കേമതം കാട്ടാൻ ഉപയോഗപ്പെടുത്തുന്നത്, ധർമ്മദൃഷ്ട്യാ, അവയുടെ ദുരുപയോഗമാണ്, അധ്യാർഥികരാണ്. എന്നാൽ, ലോകം ഈ പ്രവണതയെ പ്രോത്സാഹിപ്പിച്ചുപോന്നിട്ടുള്ളൂ. മത്സരിച്ചുജയിക്കാനുള്ള ശ്രമങ്ങളെ ആരും ദുഷ്ടതയായി കണക്കാക്കുന്നുമില്ല. എന്നാമനാകു എന്ന് എന്നാം കൂസുമുത്തൻ കുഞ്ഞും നിർദ്ദേശിക്കുന്ന അചുനമമാർ അവർ ദുഷ്ടരായി വളരണമെന്നല്ലോ അഭിലഷിക്കുന്നത്. ചില മുഗങ്ങൾക്ക്

മനുഷ്യനെക്കാൾ നന്നായി ചെയ്യാൻ കഴിയുന്ന ഓട്ടം ചാട്ടം മുതലായ അദ്ദോസാങ്ങളിൽ നന്നാം സ്ഥാനത്തെത്തുനവർക്ക് നാനാവിധ ബഹുമതികൾ നല്കിപ്പോരുന്ന ഒരു നാട്ടിൽ, മനുഷ്യനുമാത്രമുള്ള ഒരു സിഖിയായ തർക്കത്തിൽ നന്നാമന്നാവാൻ ശ്രമിച്ചു എന്നതുകൊണ്ടുമാത്രം ഒരാൾ ദുഷ്ടനാവുന്നതെങ്ങനെ?

ആ മത്സരത്തിൽ അയാൾ ശേഖരനെ കുറച്ചേറെ വേദനിപ്പിച്ചു എന്നതു ശരിതനെ. എന്നാൽ, തക്ക പ്രതിദ്വന്ധിയെ മാത്രമേ അയാൾ അവശ്യപ്പെടുള്ളു; ശേഖരൻതന്നെ വേണമെന്നാനും പറഞ്ഞിട്ടില്ല. എതിരാളിക്കു നോവുമോ എന്നു നോക്കിട്ടല്ല മല്ലയുഖക്കാരൻ ഇടിയും തൊഴിയും സമ്മാനിക്കുന്നതും. അങ്ങനെ വേവലാതിപ്പെടുന്നത് സ്വയർമ്മവിലോപമാണെന്നുപോലും, ശീതയിൽ തൊട്ടുകൊണ്ട്, സത്യം ചെയ്യാവുന്നതുമാണ്.

ഈനി, ശേഖരനെ ആത്മഹത്യയിലേയ്ക്ക് നയിച്ചു എന്നതാണോ പുണ്യരീകൾന്റെ അപരാധം? നമ്മുടെ നാട്ടിൽ ഈന്ന് സുലഭമായ കായിക-കലാമശസ്ത്രങ്ങളിൽ മുന്നാം സമ്മാനമെങ്കിലും നേടാൻ കഴിയാത്ത വരൊക്കെ പോയി ആത്മഹത്യ ചെയ്യുകയല്ലെല്ലാ പതിവ്. അതുകൊണ്ട്, പുണ്യരീകൾ അനേന്നവരെ തർക്കത്തിൽ തോല്പിച്ചുവിട്ടവരിൽ ആരുംതന്നെ ആത്മഹത്യ ചെയ്തിട്ടുണ്ടാവില്ലെന്നു വിചാരിച്ചുകൂടെ? എങ്കിൽ, മഹാരാജാക്കന്നൂരപ്പോലെ മനുഷ്യശവങ്ങളിൽ ചവിട്ടിക്കൊണ്ടോ താനും ദിഗ്ഗിജയയാത്ര തുടരുന്നതെന്ന് അയാൾ ശക്തിട്ടുപോലുമുണ്ടാവില്ലെല്ലാ.

തർക്കം സ്വയർമ്മമല്ലെന്നറിയ്തുകൊണ്ടുതന്നെ, രാജപ്രീതിക്കു വേണ്ടി അതിനു വഴങ്ങിക്കൊടുത്ത, മത്സരത്തിൽ ജയവും പരാജയവും സാധാരണമാണെന്നാർക്കാത്ത, ശേഖരന്റെതെ മറ്റാരുമല്ല അയാളുടെ ആത്മഹത്യക്ക് ഉത്തരവാദി. അയാളുടെ തന്മുട്ടുകൂറവിനെപ്പറ്റി നാം ശ്രാചിക്കണം; തർക്കവും കവിതയും രണ്ടും രണ്ടാണെന്നാറിയാത്ത ആരാജാവിന്റെ വക്തവിനിവില്ലായ്മമെയ്പെറ്റിയും ശ്രാചിക്കണം. പുണ്യരീകൾ എന്തു പിഴച്ചു എന്നുമാത്രം മനസ്സിലാക്കുന്നില്ല.

ചുരുക്കത്തിൽ, ലാക്കിക്കദ്ദുഷ്ടക്ക് അന്നിന്നുമായ ഒരു കർമ്മത്തെ ചുഡാക്കിയാണ് ചങ്ങമ്പുഴ പുണ്യരീക്കെ നിദ്യനാക്കി അവതരിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നത്; അതിൽ രമിക്കുന്നത് സഹ്യദയത്വമല്ല പര കൃത്യന്തൃപ്തി മാത്രമാണ്.

എന്നാൽ, പേരിനും പെരുമയ്ക്കുംവേണ്ടി ആളുകൾ കാട്ടിക്കുടുന്ന ശ്രാച്ചടികളിൽ ഒരു പരിഹാസ്യതയുണ്ട്. അതിനെചുഡാക്കിയാണ് രവീന്ദ്രനാഥൻ ചിരിച്ചത് - സ്ഥാനമാനങ്ങൾ ചൊല്ലിക്കലെഫിച്ചു നാണം കെട്ടു നടക്കുന്നതിനെചുഡാക്കിയും വിദ്യകൊണ്ടറിയേണ്ടതിനിയാതെ

മൗനസംഗീതം

ടാഗുർ

(ഗീതാഞ്ജലിയിൽ നിന്ന് - എൻ.കെ.ദേശം)

മിണ്ടില്ല നീയെകിലെൻമനം നിൻമൗനം
കൊണ്ടുനിറച്ചുപൊരുത്തുകൊള്ളാം.
താരാഗണങ്ങളുാക്ഷിനിർത്തി കഷമാ-
ഭാരതമാസ്യായ്മവുന്ന രാത്രിപോൾ
നീരവം നിശ്വലം കാത്തിരിക്കാം.

നിശ്വയ, മെത്തുമുഷ്ടില്ല; തമസ്സുപോം;
നിർദ്ദിശക്കും വിണ്ണിൽനിന്നുടൻ നിൻകള-
നിസ്വനകാഖവന നിർത്താഞ്ഞൾ,
എൻകിളിക്കുടിലോരോന്നിൽനിന്നും സ്വയം
നിൻമൊഴി പൊൻചിരകാർന്നുപോഞ്ഞും;
പുത്തിനഞ്ഞും നിൻലയാർദ്ദസംഗീതമെൻ
കാട്ടുപുന്നേഞ്ചപ്പട്ടപ്പിലെഞ്ഞും.

വിഭാഗങ്ങു നടക്കുന്നതിനെച്ചാല്ലിയും നമ്മുടെ പുന്താനം ചിത്രിച്ചുപോലെത്തന്നെ.

പുറമെയ്ക്ക് ഒരു സാദ്യശ്രവുമില്ലെങ്കിലും, മുൻപരാമുഷ്ടമായ മഹാഭാരതകമധ്യക്കും ‘ജയപരാജയ’ത്തിനുമുള്ള ആന്തരസാഹോദര്യ തിന്നു കാരണം ഇരുക്കിക്കളുടെയും സംസ്കാരസാജാത്യമാണ്. ഇതി വൃത്തഗതിയിൽ ‘വിക്കടി’യെ പ്രതിപദം അനുസരിക്കുന്ന ‘യവനിക’ ഭാവതലത്തിൽ അതിർന്നിന്ന് ഒട്ടരേ അകന്നുപോകാൻ കാരണം ഇരു കവികളുടെയും സംസ്കാരവൈജാത്യമല്ലാതെ മറ്റാനും ആവുകയി കീ. അങ്ങനെ, കവികളുടെ അന്തർഭാവം, ഒരുപക്ഷേ അവരുടിയാതെത്തന്നെ, കാവുരചനയെ എത്തേതുവഴിക്കു തിരിച്ചുവിടുന്നുവെന്നു കണ്ണിയാൻ ഇത്തരം താരതമ്പ്യപഠനങ്ങൾ നിയെ സഹായിക്കും.

‘കവനക്കമുണ്ടി’ അഗസ്റ്റ്-കേഡോബർ ലക്ഷ്മതീൽ ശ്രീ.കെ.പി. ശക്രൻ എഴുതിയ ‘കാല്പനികതയുടെ രാജശില്പം’ എന്ന പ്രബന്ധത്തോട് കടപ്പാട്.

മുണ്ടുർ ക്യാപ്പണൻകുട്ടി മാഖ ഓർക്കുന്നോൾ

പി. എൻ. വിജയൻ

മാനസഗംഗോത്രിയിൽ ശക്രൻ തെളിയിച്ച്
മാനസസരാവരമാണെന്നേ മുണ്ടുർ മാഖ.
അ സരല്ലിലെ നേർത്തവവണ്ണയിൽ മുങ്ങിപ്പോണ്ടി
രോമഹർഷമായ് നീന്തിക്കേറിയതാണെൻ പുണ്യം.
മാതൃകാഗുരുസ്ഥാനത്താതുകാൻ കഴിയാത്ത
മുർഖമാം സമസ്യാളിസ്റ്റനേഹമാണാമാനസം
മാർഗ്ഗദർശിയും മാനൃമിത്രവും സതീർത്ഥ്യനും
മുത്രജ്ഞപ്പംനും നല്ലസുഹൃത്തുമാണെങ്കിലും.
കമയ്ക്കും കവിതയ്ക്കുമപ്പുറം കവിയുന്ന
വലിയ മനസ്സിന്റെ വിസ്തൃതിയാണെങ്കിലും.
കലയും സാഹിത്യവും കടന്നുവളരുന്ന
മനുഷ്യമഹാശയവിസ്തയമാണെങ്കിലും.
പഴയതിവാട്ടുപൂരതൻ വരാന്തയിൽ
പരന്മുകിടക്കുന്ന പുസ്തകങ്ങളിൽനിന്നും
വരുന്നോരതിലിയെ വരവേൽക്കുവാനായി
പിഡണ്ടുനിവരുമാമുഖവത്ത പ്രസാദത്തിൽ
നനക്കശവാഴും നാട്ടിന്പുറിത്തിൻ മനസ്സല്ലോ
നേർമ്മതൻ നിലാവായി നിർല്ലോം പരന്നത്.
പാടവും താടിയുമായ് പടർന്നോരനുപുര-
തേതട്ടുകൾ മരിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന പിഷ്ടാടി
പകുത്ത ശ്രമങ്ങളിലൊതുങ്ങാതനുവെ-
പാംശാലയിൽ മാലകെട്ടുവാനിറങ്ങിയോൻ
ഉണ്ടായിൽത്തെളിയുന്ന കരയായ് മുണ്ടുരിന്റെ
കർമ്മഭൂമിയിൽനിന്നു നോവുകളിലിയിച്ചു

നമ്മുടെ നൃറാണ്ടിരേ കമയാദ്യാഴുകവെ
നമതൻ പുഴയകുണ്ഡായ് മുകളിൽ മുന്നാംകര.
നാടിനെയുണ്ടാർത്തിയ കൊടികൾ പാരീംവെ
നാടുകാരുടെദയാറു നമയെക്കരുതിയാർ
വിപ്പവത്തിനെ പരിപാവനമാക്കാൻവേണ്ടി
ദേവിതൻ നടയ്ക്കൽപ്പോയ് കുകുമക്കുറിയിട്ടു
നാടിനെചുവപ്പിച്ച വിപ്പവം ചുടാവെ
നേടിയ പരിക്കുകൾ ചാരിയ കണ്ണേരയിൽ
നടിക്കാനെറിയാതെ നട്ടുവന്നായിട്ടാരു
നടത്തം മതിയാക്കി നടുനിർത്തെതാതുങ്ങിയോ.
നടനായരങ്ങളും സ്കൈനിലും തിളങ്ങുന്ന
തിരക്കിൽപ്പോലും തിളച്ചിടാതെ, തുളുവാതാർ
വിളിച്ചയോഗങ്ങളിലൊക്കെയും വെളിച്ചുമായ്
വിളങ്ങാൻ കഴിഞ്ഞതുഭാഗ്യമായ് കരുതിയോ
ആ മഹാമനസ്കന്ദനയോർക്കുമീസന്നംതെനിൽ
ഓർമ്മകളും സ്ഥാരകങ്ങളായ് നമുക്കുള്ളൂ.
വിദ്യയും വിജ്ഞാനവും വിദ്യാർത്ഥിമിത്രങ്ങൾക്കും
വഴിയും വെളിച്ചവും ധാരതയിലൊനിപ്പൂർക്കും
അക്ഷരസ്നേഹത്തിരേ സഹലപ്രകാശമായ്
വുക്കഷഭാവത്തോടങ്ങുവിളിച്ചു ഭാനം ചെയ്തു
കലയും സാഹിത്യവും സദസ്സിലെല്ലാവർക്കും
മനസ്സിൽപ്പുതിയുമാറുരച്ചുകാട്ടന്നും
വാർത്തയും വ്യാഖ്യാനവും സകലദ്രോഹാക്കൾക്കും
വുത്തിയായ് വെടപ്പായി വിസ്തരിച്ചിട്ടുവാണും
മനുഷ്യമനസ്സിരേണ്ടാശവും പരപ്പും പേര്-
തനറിയാനിടയായോരല്ലേയോ നമ്മിൽപ്പുലർ.
മനസ്സിൽത്തോന്നുന്നതെ പുറത്തുപറയുള്ളു;
മനസ്സിൽത്തോടുന്നപോൽത്തന്നെയേ എഴുതുള്ളു
മാറുരയ്ക്കുവാൻ തൊടുവായിച്ചോർ തുനിഞ്ഞാലും
മാറ്റിവായിക്കാൻ വാക്കുശീലിച്ചോർക്കൻിൽപ്പു
സഹപ്രദങ്ങൾക്കും സുരൂകാന്തികൾ വിടരുന്ന
വർഗ്ഗക്കംബളംപോലിയോർമ്മകൾ പടരുന്നോൾ
സർഗ്ഗവെഭവത്തിരേ സർഗ്ഗമുദ്രകൾ വീണ
സഹന്നുപ്പെഭാവമേ, സാദരം കൈകുപ്പുന്നു.
ആർജ്ജവത്തികവിരേണ്ടയശനിശുഖിയിൽ വാർത്ത
സാർത്തമഭാവുകത്രമേ, സാഷ്ടാംഗം നമിക്കുന്നു.

മാനസഗംഗാത്രിയിൽ ശകരൻ തെളിയിച്ചു
 മാനസസരാവരമണ്ണനിക്കിനും മാഷ്
 ആ സരസ്വിലെ നേർത്ത വൈശ്യയിൽ മുഞ്ഞിപ്പോണ്ണി
 രോഹഗർജ്ജമായ നീന്തിക്കേറിയതാണന്ന് പുണ്യം.
 റീജനൽ കോഓജിലെഴുകരൻ മാഷാണാനെന്ന
 സിനിയർ വിദ്യാർത്ഥികൾക്കാനിച്ചുനിർത്തി, മുണ്ടുർ
 മാഷിനെ പരിചയപ്പെടുത്താനുണ്ടാഹിച്ച്-
 താദിനം തുലാവർഷപ്പുച്ചയാണ്ണനിക്കിനും.
 തിരിച്ചുപോവും മുഖവയ്യാരുനാൾ പറഞ്ഞതാ-
 ണ്ണാരിക്കൽക്കുടി പോണം മെസുരുന്നഗരത്തിൽ,
 റീജനൽ കോഓജിലെയതിമിഗൃഹത്തിലേ-
 കാർഡ്ലാവനകളാടാരുനാൾ കഴിയുവാൻ;
 കമ്പനിതീരത്തുള്ള കല്പടവിലെക്കാറ്റിൽ
 ശിവസാരം നേർത്തകുളിൽലഭിയുവാൻ;
 സാധാഹകിരണങ്ങളറ്റുമെയ് പൊന്നാവുനോൾ
 'വർമ്മസാറി'നെക്കുറിച്ചുാർത്തകം നിറയ്ക്കുവാൻ....
 ചെറിയമോഹം സാധിപ്പിക്കുവാൻ കഴിയാത്ത
 വലിയ സബാകൾക്കെന്തിമാനിക്കാനാവും?
 പേരിലെല്ലാരും കർമ്മരമ്പ്പയിലോരേത്തും
 നേരിയതോതിൽ ചാലിച്ചുതാനാവാത്തവൻ
 കളിയും കയ്യാംഗ്യവും ചിരിയും തമാശയും
 കലയും കമയുമായ മാറിയ മുണ്ടുരിഞ്ഞേ
 നിർമ്മലം തെളിയുന്ന കണ്ണകളും വേറിട്ടുള്ള
 ശബ്ദവും വറ്റാത്താരാനർമ്മബോധവും ഇതാ-
 മുറിഞ്ഞതവരികൾക്കും ദർഭൈലെള്ളും പുവും
 പതിഞ്ഞതാരോർമ്മച്ചപ്പായെടുത്തു വെച്ചിടുന്നു.

വീണ്ടുവിചാരം

മുകുന്ദൻ, മാഞ്ചേട്ടർ

പഴഞ്ഞാല്ലുകളും സുഭാഷിതങ്ങളും നീതിസാരവും ചൊല്ലിപ്പിച്ച്, അതനുസരിച്ച് ജീവിതം ക്രമപ്പെടുത്താൻ സാധിക്കേണ്ടതല്ലോ?

എത്രു സന്ദർഭത്തോടും ഒരു ശ്രോകാർഖമെങ്കിലും ഈ ക്ഷാന്തികാവും. അങ്ങനെ ഉദ്ധരിക്കാവുന്നവയുടെ ലോകം വിവുലമാണ്. പലരും പലപ്പോഴായി ചൊല്ലിപ്പിറിഞ്ഞുവെച്ചുവ.

ശ്രോകങ്ങളെ ചൊല്ലിയാണെങ്കിൽ വന്നന്ദ്രോകം, ധ്യാനശ്രോകം മുതൽ കാൻ ശ്രോകവും തെറിശ്രോകവുമുടക്കം സന്പന്നമാണെന്ന്.

ശ്രോകത്തിലുണ്ടെന്നു കരുതി എല്ലാം ശരിയാവണമെന്നില്ല. ഇടകൂളിലും പലതും ശ്രോകങ്ങളിൽ ഉണ്ടെന്നത് നേര്. ചിലത് ശ്രോകത്തിൽ കഴിച്ചാൽമതിയാവില്ല.

തിലതണ്ട്രംഗ്യായേന പൊരുത്തപ്പെടാതെ വിരുദ്ധാശയങ്ങളുള്ള എത്രയോ ശ്രോകങ്ങളും ചൊല്ലുകളുമുണ്ട്. അവയിൽ ചിലതിലും പോയാലോ?

‘വിദ്യയും വിത്തവും’ എന്ന വിഷയം വച്ച്, എടുത്താൽ പൊന്തുമോ എന്ന സംശയത്തോടെ ഒരു ലേവന്തതിനുവേണ്ടി ശ്രമിച്ചപ്പോൾ ഒരുപാട് സംഗതികൾ വരവായി. അതിനിടയിലാണ് ഇങ്ങനെ ഒരു കുറിപ്പിനുള്ള വക തടങ്കത്.

പറിച്ച പറിച്ച ഒടുക്കം ആവാനുള്ളത് എണ്ണവിനീയരോ ഡോക്ടറോ അധ്യാപകനോ ആപ്പീസറോ ഒക്കെയല്ലോ? എന്നിട്ട് അത്യാവശ്യം വേണ്ട ശാന്തിയോ സമാധാനമോ ആണോ ലഭിക്കുന്നത്? അല്ല. പണമാണ് കിട്ടുന്നത്. പിന്നെ പദ്ധതിയുടെ ബേജാറും.

എത്രയായാലും മതിയാവാത്ത ധനത്തക്കുറിച്ച് പലർക്കും അറിവുള്ള ഒരു പദ്ധതി -

“അർത്ഥാനാമാർജ്ജനേദ്യഃവ-
മാർജ്ജിതാനാന്തുരക്ഷണഃ
ആയേദ്യഃവം വ്യായേദ്യഃവ-
മർത്ഥകിം ദ്യഃവഭാജനം”

യന്ന നേടുന്നോഴും അതു സുക്ഷിക്കുന്നോഴും ചെലവിടുന്നോഴും ദ്യഃവം. ഇങ്ങനെ സദാ ദ്യഃവഹേതുവായ ധനം കണക്കിലേരെ വേണോ?

‘കണ്ണശിക്കണ്ണശിശുവ വിദ്യാമർത്ഥം ച സാധയേൽ’

കുറേശ്രൂക്കുരേശ്രൂഷായിട്ടെ വിദ്യയും വിത്തവും നേടാനാവു. നീചരുടെ അടുത്തുപോയി നല്ല വാക്കുകൾ പറഞ്ഞ കാശിനൃവേണ്ടി തെണ്ടരുത്. (കാചായനീചം കമനീയവാചാ മോചാഹമലസാദുമുചാന യാചേ) എന്നിരിക്കെ, പൊന്നും പണവും സന്ധാദിച്ചുകൊള്ളുക മറ്റൊം വെരുതെ, എന്ന് ഉണ്ണിപ്പിയുന്ന ശ്രോകമാണ്-

“പിപാസിതെകാവ്യരണ്ണാനപീയത്ര
ബ്യുക്ഷിതെവ്യാകരണം നൃജ്യതേ
നവിദ്യാകേനപിദ്യഖ്യതംകുലം
ഹിരണ്യമേവാർജ്ജയ നിഷ്ഠലാകലാഃ”

അഹിച്ചാൽ കാവ്യരണ്ണം കുടിക്കുന്നില്ല. വിശനാൽ വ്യാകരണം ഭൂജിച്ചാൽപോരാ. അത്തരം വിദ്യകാണ്ഡ കുടുംബം രക്ഷപ്പെടുന്നില്ല. അതിനാൽ സർഖണ്ണം (ധനം) സന്ധാദിക്കുക. കലകളെല്ലാം നിഷ്ഠലാമാകുന്നു.

ഇതിനുവിപരീതമായി “വിത്തമെന്തിനുമർത്ത്യനുവിദ്യകൈവ ശമാവുകിൽ” എന്നും ‘വിദ്യാധനം സർവ്വധനാൽ പ്രധാനം’ എന്നും ചെല്ലുകളുണ്ട്. ഇതിനെതിരെ ‘പണമില്ലാത്തവൻ പിണ്ണം’ എന്ന് പണാധിപത്യമുള്ള ലോകസ്വഭാവം വരുന്നു.

ഈവയിൽ ഏതു ശരി, ഏതു തെറ്റ് എന്ന് ശക്തിച്ചിട്ടാപ്പിലാവേണ്ട. ത്യാജ്യഗ്രാഹ്യവിവേചനം എന്നൊന്നുണ്ടെല്ലാം. വേണ്ടാത്തതു തളളാം. വേണ്ടതുകൊള്ളാം. വേരെചിലത് മുമ്പിലിതാ. സ്വസ്യാനുസന്ധാനം, ആത്മശാചം എന്നിങ്ങനെ...

പഠിപ്പോ പത്രാസോ സ്ഥാനമാനങ്ങളോ ഇല്ല. ഏറെ ദുഃഖമോ (Agony) വല്ലാത്ത സന്തോഷമോ (Ecstasy) ഇല്ല. തിരക്കില്ലെങ്കിലും ചെയ്തുതിരാത്ത ജോലികൾ മുമ്പില്ലെങ്ക്. അവയിൽ ഏർപ്പെടുന്നോ ഇള്ള ആനന്ദം. വേണ്ടതെല്ലാം ധമാകാലം അനുഗ്രഹമായി വരുന്നു. തരപ്പടാത്തത് ബെട്ടിപ്പിടിക്കേണ്ടതില്ല. ചെയ്യുന്നത് മറ്റുള്ളവർക്കും ഉപകാരമാവണം.

“യസ്മിൻ ജീവതി ജീവന്തിബഹവഃ സത്യജീവതു” (ഇരാൾ ജീവിക്കുന്നോൾ മറ്റു പലർ ജീവിക്കുന്നുവോ അയാൾ ജീവിക്കേട്ട്.)

‘ലക്ഷ്മീസത്യതി’യിലേയോ മറ്റോ അണ്. സ്വന്നഹമയിയായ മുത്തഴ്ച്ചി എല്ലാ പ്രഭാതങ്ങളിലും ചൊല്ലാറുള്ളത് - ഹിതം, മിതം എന്ന നിലയിൽ ഇതിലും നല്ല സ്വാർത്ഥപ്രാർത്ഥന വേരെയുണ്ടോ?

“എറെയാനുംമ മോഹമില്ലിശരി
കുറകൾ നല്ലവ ഭോജനം വേണ്ടത്.
എറുനവരോടിരുന്നുശലായ്ക്കന്ന്
വേരെ അതിനെന്ന ഒന്നു നോക്കേണമേ.”

ഇതിനെതിരായല്ലാം സമമായി വേരെ നാല്പുവരിയിൽ-
80

മണം പരത്തണം

പക്ഷജാക്ഷൻ നായർ, പന്നാട്

തെളിഞ്ഞുകത്തുമി നിലവിളക്കിരു
തിരിനാളം സ്നേഹപ്രദ ചൊരിയവേ
വഴികളിലെല്ലാം ചതിക്കുഴിതിരത്തു
പമികരെ ക്ഷേഖവിവശരാക്കുവാൻ
ഇരുളറകളിലോളിച്ചിരിക്കുന്ന
കിരാതത്തുഷ്ണായക്കു ദേം പെരുക്കുന്നു.
വിയദ്ധം നോക്കിതെന്താഴുതിടുനോരീ
തിരിനാളമേതോകമപറയുന്നു.
വിളക്കിലെയെല്ലാ കഴിയുവോളവും
തെളിഞ്ഞുകത്തണമതാണു ജീവിതം
പവിത്രമാകുമീപ്രകാശധാരയിൽ
മനസ്സിനാമയമകന്നുസൃഷ്ടനേഹ-
മസുണാജീവിതം തഴയ്ക്കണംപുത്തു
പരിസരമാകെ മണംപരത്തണം.

XX

“അത്യുഷ്ണണാസൗല്യതാദനാ-
ദച്ചിദ്രാശൈച്വവബാസസി
അപരപേഷ്യഭാവാച്ച
ഭൂയ്യിച്ചുൻ പതത്തു?”

ഇതിലെ നേനച്ചോർ ഒഴിവാക്കാം. ഉള്ളാനും ഉടുക്കാനും ഉണ്ടാ
വുക. പാരതഗ്രൂം ഇല്ലാതിരിക്കുക. ഇതിലും കൂടുതൽ ആഗ്രഹിക്കു
നാവൻ വീഴും.

എന്നാൽ പ്രാമാർക്കാവശ്യങ്ങൾ വിട്ട് ഇന്ന് ലോകത്ത് മരമാസ
റ്റങ്ങൾ നിരഞ്ഞു നിൽക്കുന്നു.

“വാസനാശനമാത്രസവദാ
ധനഭാദപ്രധികായതേവലാ
യദിവേത്തിഷ്യക്ഷരാണിചേ-
ദുപദേശ്യം ശിതികണ്ഠംമിച്ചതി”

(ഉള്ളാനും ഉടുക്കാനുമുണ്ടായാൽ ദുഷ്ടർ കുബേരനെ വെള്ളാൻ
നേരുങ്ങുന്നു. ആറുക്കഷരം പടിച്ചാലോ ശിവനെ ഉപദേശിക്കാനായി ആഗ.)

ഈ സാഹചര്യത്തിൽ വേരെ നിവൃത്തിയില്ല.

“കാരളിൽ വിവേകം കൂടാതെക്ക്, ശഭര നിമിഷംബത കളയ്യരുതാരും....”

■ ■

നാഗത്തിന്റെ നാഗവഴി

കുമ്മിൾ സുകുമാരൻ

തുമൺതണിപ്പാർമ്മുകുടം ധരിച്ചു
മേഖലിന്തെ ശൈലകുലാധിനാമൻ
നീലാംബരം തോളിൽമടക്കിയിട്ടും
ഹിമാലയൻ ദൈവിക ഭാവഭാസൻ.

അവരെ പാദം കഴുകി, തെതല്ലിഞ്ഞ
തീരങ്ങാളുതെന്താട്ടുതലോടി, വിർത്തും
പായുന്നിന്തെ സാഗരസനിപാതം
മോഹിച്ചു ഗംഗാദികൾ നിമ്മനഗങ്ഗൾ.

സ്വയം പ്രകാശം ചൊരിയുന്ന സസ്യ-
ഭജം വിരാജിക്കുമുഖണ്ഡ് പാദം
ജീച്ചുനാനാമുനിമാർ നികാമം
തപസ്സുചെയ്താത്മവിഭൂതി തേടി.

ലോകത്തിനാകെസ്സുവമേകുവാനും
എകാതമകത്രതെന്തയുണ്ടത്തിടാനും
അകാമരായുദ്ധമമാർന്ന സാധ്യ-
സംഘാതമിയുഴിയെ നാകമാകി.

കാലത്തിരറ്റിലയിൽ മാണതുപോയ
കാര്യങ്ങളാണിവക്കെയാക്കെയിപ്പോൾ
കാലൻ കളിക്കും കളിവീടുപോലെ
കാണാം നമുക്കീ ശിരികാനനങ്ഗൾ.

തയാതുഭൂവിൻ വിരിമാറിലാഗേ-
യാന്സ്ത്രങ്ങൾ വർഷിച്ചു കൃപാവിഹീനം
അനേകരെക്കാന നൃശംസരിനീ
വനത്തിനെക്കാൻകലെമർത്തി വാഴ്വു.

ഭൂവികലെ സർഘ്രതടാകമായി
മാനിച്ചുപോരുന്നൊരു മാനസത്ത
കാണാനതിന് തീർത്ഥക്കണ്ണങ്ങളറു
മാനാധികാനൈ വരംഗഹിപ്പാൻ

പ്രകാമമാം കൗതുകമോടു ഒക്കീ-
പ്രകർഷമാർന്നിശിരി പുകിട്ടുനോർ
ഇന്ത ഹീനർത്ഥനാഗിശരങ്ങളറു
ദഹിച്ചു വെകുണ്ഠപദം ശമിപ്പു.

ഇതികലിനേവരെയും വിശകം
സൈരംവസിച്ചീടിന ജീവിജാലം
ദയാവിഹിനം മുഗ്യാവിനോദ-
ലക്ഷ്യങ്ങളായ് വീണുമരിച്ചിട്ടുനു.

സ്വയം പ്രകാശിച്ചിവിടേ വളർന്നു
നിരഞ്ഞ സസ്യങ്ങൾ മഹാഷയങ്ങൾ
കവർന്നെടുക്കുന്നു വിവേകമെന്നേ
ഹാ! മാതൃപത്നാക്കൾ നരാധരമാർ.

ആകാശമാർഗ്ഗത്തെയതിക്രമിക്കും
ആകാരപുഷ്ടങ്ങൾ മഹാമരങ്ങൾ
കാരിൽച്ചവാളിൻ കട്ടുവന്നേമറു
മുറിഞ്ഞു നിത്യം നിരയായപതിപ്പു.

കാറ്റതിട്ടുവോൾ മുദ്യഗാനധാര
വാർക്കും മുള്ളംഖുകൾ വെട്ടിമാറ്റി
ടുറിസ്സുകൾക്കായവകൊണ്ടു പഞ്ച-
നക്ഷത്രവാസങ്ങൾ പണിഞ്ഞിട്ടുനു.

നിറ്റബ്രദ്ധസർവ്വം സഹയാകുമുശി
തന്നുള്ളിൽവിഞ്ഞുനു വിമുഖയായി
ചിലപ്പോഴാഗേയഗിലോച്ചയങ്ങ-
ളാഴുക്കിട്ടുനു ചുട്ടുവെർപ്പിനോടും.

ചിലപ്പോഴാനായുലയുനു വീണു
തകർന്നുപോകുനു മഹാലയങ്ങൾ
ചിലപ്പോഴാഴിത്തിരമാലകേരി
മഹിതലം മുകളി മടങ്ങിട്ടുനു.

വിവർത്തനം

കെ. ലാൽ

തോട്ടുവക്കരെതെ ‘അമ്മകറവി’ചെടി
കോട്ടും സ്വയക്കുമിട്ട് ‘മൊസാൻ്റ്’യായി,
പൊന്തപുട്ടപ്പുകളിൽ
ഹണമുയർത്തിനിന്ന കാട്ടുചേന്യ-
ആന്തുറിയവ്യം....
ജനിതകശാസ്ത്രം വളരുകയാണ്;
പീനസ്തനികളുടെ
‘സാമ്യദക്ഷോരുദ്ധ്യാന’ങ്ങളിൽ
പ്രകൃതിയുടെ കമകളിമുട്ടേകൾ
കരിങ്ങുവള്ളപ്പുകളൊയ്ക്ക്
കരാറുലികൾ വിടർത്തുന്നു.
ചൊല്ലിയാട്ടുമുന്ന്, പക്ഷ-
പദങ്ങളുടെ ആംഗലേയ വിവർത്തനം
വിതരണം ചെയ്യേണ്ടതുണ്ട്;
കാണികൾക്ക്
പിടികിടണമല്ലോ.

നക്ഷത്രജാലങ്ങൾ ക്രമംവെടിഞ്ഞു
സാക്ഷ്യതവ്യം വിട്ടുഗമിച്ചുവെന്നാം
കുടക്കുഴപ്പത്തിലവറ്റ തജ്ജിൽ
തട്ടിപ്പെരും തീകടല്ലുംവികാം.

നരഞ്ഞി ജീവാത്യവതാണു ചുറ്റും
കാണുന്ന പുല്ലും തരുവ്യം സരസ്യം
നാൽക്കാലിയും പക്ഷിയുമെന്നുതെല്ലും
സമർപ്പിടാതേ വെറുമന്യനെപ്പോൽ

അതിക്രമം കാട്ടിമരിച്ചുവാഴും
മനുഷ്യ,നിന്മനാശമതിനു നീതാൻ
കുഴിച്ചിട്ടുന്നുകൂഴി താമസിക്കി-
ല്ലതിൽപ്പതികാൻ കമയസ്തമികാൻ.

അനാഗ്രഹം

ഡി.കെ.എം. കർത്താ

കേകയിതനാഗ്രഹം;
ഹോ, യോനക! നീയെൻ
ചേതസ്സിൽ തുടിക്കുമാ-
താളത്തെ, യതിൻ ദീർഘ-
ശാന്തമാം സ്വപ്നങ്ങളെ,
എൻ ഗോത്രപരമ്പരാ-
വാണിയെൻ വാക്കിൽ വിക്കു
നീക്കുവാൻ ചേർക്കും സാന്ത്യ-
ലയത്തിൻ സവിശേഷ-
ക്രോദുവക്കെളു മുന-
ഗർത്തത്തിൽ തള്ളാൻ നിന്റെ
കൈകക്കോഞ്ഞുനോ? നിന്റെ,
വേല നിഷ്പഹലം, കാണ്ക!
എൻ ബെവബരിയിതാ
കേകയാൽ ഉൽപ്പാദിതം,
കേകയാൽ സഖാലിതം,
കേകയാൽ വിജ്ഞംഭിതം!
ആംഗലക്കോമാവല്ലാലെൻ
തായ്മൊഴിക്കിളിക്കുണ്ടിൻ
പുണ്ണിരകുതിക്കുന്നു
നീ, ലാഭേട്ടക്കാരൻ!
എൻ മണ്ണിൻതെളിനീർന്നിൻ
പാഴക്കുപ്പി നിറച്ചട-
ച്ചുനിക്കു വിൽക്കുന്നവൻ,
നീ, ലാജോരതപ്തൻ!

നീതിപ്രജാലക്കാരൻ,
 എന്തിഴിക്കെളു മായാ-
 *ദീപികകളിൽ മുകളി-
 ചെയ്യേശി മുടിക്കുന്നോൻ.
 നിന്നന്നപ്പോൽ ആഗോളൻ ഞാ,-
 നന്നനുമെൻ സേവം നിരീൾ
 ചന്തയിൽ വിൽക്കേണ്ടവൻ,
 നിന്നനുടെ അധമർണ്ണൻ.
 എകില്ലും എന്നാഴത്തിൽ
 ഒഴുകും ചരനോധാര
 നിൻ വ്യാളവായ്ത്തീയേറ്റു
 വരള്ളുന്നീലാ, തെള്ളിം.
 ഒഷ്ടിദേവതാ യുഗമം
 പോലതും അമൃതത്തിൻ
 പ്രദേവം; ദേഹക!
 നിൻ ശ്രമം പരാഭുതം!
 ഞാനകിഞ്ചുനൻ നിരീൾ
 കണക്കിൽ; എന്നാലുമെൻ
 ചരന്ത്തിൻ സരസ്വതി-
 നിഡിയെ ഇതാ നിരീൾ
 തർജ്ജനം അനാദരി-
 ചൈന്നീ പിൻഗാമിക്കായി-
 ടുഡിചൈക്കുന്നു ഞാൻ; .
 നിഷ്ഠലം തവയത്തം!

---

* pixel = കമ്പ്യൂട്ടർ/ടിവി സ്ക്രീനിലെ ഒരു ശ്രൂത്തിന്റെ അടിസ്ഥാന യൂണിറ്റ്. ചിത്രിക?

അരക്കേതം

ലോപ

പേരൻയാത്താരു
പുവിന്നിഗസ്യം;
ഹൊടിമണ്ണിൻ മദ-
മുലയുംകാറ്റിൻ
കൃളിരുചൊരുക്കും
സീൽക്കാരത്തിൽ
ഇണാരെയത്തോൻ
വൈസ്യം വേഗം...
വരികയിഴഞ്ഞു-
പുളഞ്ഞനന്തരികിൽ
വാലിന്നിന്തുവി-
ലുയർന്നിച്ചേരുക.
കനൽ ചിതറിട്ടും
കണ്ണാലെന്നിലെ
വാണാവമല്ലാം
കത്തിയെയിരിക്കുക.
തീരോഴുകുന്നു
സിരകളിലെന്നായ്
ചേർന്നു പിണാഞ്ഞു
പുണാർന്നു മരിക്കുക.
പുളയും നാവിൽ
വിഷമല്ലെത്തൻ
ചുണ്ടിൽക്കൊന്തുക
മതിവരുവോളം...
കെട്ടുപിണാഞ്ഞു
കിടക്കുക; തിമല
ഹൊട്ടിയൊലിച്ചു
കൃതിരച്ചുചുകുന്നോൽ
എന്നിൽ, നീയായ്
നിന്നിൽ ഞാനായ്
നമ്മൾ ഹിമാലയ-
മുടികൾ കയറുക...
ഹൊടിമണ്ണിൽമഴ-
മീട്ടും തന്ത്രികൾ
പുണ്ണിരിയുടെ
താഴ്വരയാവോളം...
നീയും,ഞാനും-
മരണവുമെന്നായ്
മുതസംശ്ജിവന
കണമാവോളം...

ശ്രീതാൺജലി:

(രവീന്ദ്രനാമ റാകുടകുതം കാവ്യം)

അനുവാദകഃ കെ. രാമകൃഷ്ണവാരിയർ

(21)

മദിയന്നാകാ കേഷപ്തവ്യാ-
ജലോപരി മയാധുനാ;
ആലഭേദം തദേഹത
മമ കാലോഫ്റ്റി ഗച്ഛതി.

ഹൃസ്തയിതാ പ്രസൃന്നാനി
വസന്താവിരതോഫ്ബവത്;
പ്രതീക്ഷേഫം വിളംബേ ച
സ്രാവപുഷ്പദരം വഹൻ.

വിചയ്യോ ഗേലാഷയന്ത്യുചേച്ചു:
കുലേ ശായാസമനിതേ
ലാലുമാർഗ്ഗേ ദലാഃ പീതാ
വിചലനി പതനി ച.

കീദൃശീ ശുന്നതാം സുക്ഷ്മ-
ദൃഷ്ടി ത്രമവലോകണേ?
വായുമാർഗ്ഗേണ വിചരി
കിം കശ്വിർ പൂളകസ്ത്രയാ

ഒന്നവാനുള്ളയതേ യദ്ധ
ദുരഗാനസ്വരേഃ സഹ
ജലോപതി സ്ഫുവമാനഃ
സമാധാത്യനൃതിരതഃ

(22)

സവൃഷ്ടി ശാവണേ ഗാഡ-
ച്ചായാസ്യ ത്രം നിശായമാ
നിഴ്രബ്ദഃ സൻ നിശ്ചിഡാദ്യാം
പാദാദ്യാം സഖ്യരന്നസി.
നിരീക്ഷകാണാം ദ്യുഷ്യാസ്ത്രം
കൗശലേനാപസർപ്പസി;
അസ്മിൻ ദിനേ പ്രഭാതേന
നിജനേത്ര നിമിലിതേ.

നിർബ്യുദ്ധേനക്യതം ഷേഖ-
കാരിണാ പുർവ്വവായുനാ
ആഹാരം ബഹുശഃ കിന്തു
പ്രഭാതേന നഹി ശ്രൂതം.

സർവ്വാ ജാഗരുകസ്യ
നീലവർണ്ണവിഹായസഃ
ഉപര്യാവരണം കിഞ്ചി-
ദാക്ഷാഷ്ടം സാദ്രാചുപിണാം.

കാനബനഃ കുജനം രുദ്ധം
സൃഷ്ടേഷ്യസകലേഷ്യപി
പിഹിതാനി കവടാനി,
ത്രമേവെകകാകിയാത്രികഃ
ദുശ്യതേ നിർജ്ജനേ മാർഗ്ഗൈ,
മിത്ര, മത്പ്രിയ, മേ ഗൃഹം
ഉദ്ഗലാടിതകവാം തത്
സപ്പനവന്മാതിചര്യതാം.

(അനുവർത്തനതേ)

കളിയിലെ കച്ചവടം

(ഗോൾ (നോവൽ) - കെ.എൽ. മോഹനവർമ്മ,
പുർണ്ണ പബ്ലിക്കേഷൻസ്, കോഴിക്കോട്. റില - 45 രൂപ)

സി.എ. വാരിയർ

ഇപ്പോൾ കച്ചവടത്തിന്റെ കാലമാണ്ടോ. മനുഷ്യരീതിയിൽ എല്ലാമണ്ഡലങ്ങളിലും കച്ചവടക്കണ്ണുകളുടെ മാന്സമരിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു. ഒരു ദിവസം കാലം. സ്പോർട്ട്‌സിന്റെ രംഗവും വ്യത്യസ്തമല്ല. സ്പോർട്ട്‌സ് താരങ്ങൾ വൻകിടവുവസാധികളുടെ, പരസ്യക്കമ്പനികളുടെ, വില്പന ഏജന്റുമാരായിത്തീരുന്ന കാഴ്ച മാധ്യമങ്ങളിൽ നിന്നെല്ലാം ഉണ്ടോ. ഇവയൊരുമാറ്റമായാണ് കെ.എൽ. മോഹനവർമ്മ, 'ഗോൾ' എന്ന തന്റെ കൊച്ചുനോവലിൽ കൈകാര്യം ചെയ്യുന്നത്. പരസ്യക്കമ്പനികളുടെ കയ്യിലെ പാവകളായി മാറുന്ന കുടിക്കറ്റ്, ഫുട്ബോൾ താരങ്ങളെ നമുക്കിതിൽ കാണാം. കമയെന്നു പറയാൻ കുറച്ചേയുള്ള. വായനക്കാരാനു പ്രചോദകമായി തുടക്കത്തിൽ അല്പപം ജീവിത ഗവിയായോരു കമയുണ്ട്. തുടർന്നു ഫുട്ബോളിന്റെ ചരിത്രവും കളിയുടെ നിയമങ്ങളുമൊക്കെ വിവരിക്കുന്നത് വിരസമാകാതിരിക്കാൻ ശ്രദ്ധിച്ചിട്ടുണ്ട്. കുടിക്കര്ത്താൾ ബോർഡിനെപ്പോലും നിയന്ത്രിക്കാൻ കഴിയുന്ന വൻകിടവുവസാധികളോടും പരസ്യക്കമ്പനികളോടും "യു കാൻ ഗോ ടു ഹൈൽ" എന്ന് പറയാൻ കളിക്കാർക്ക് കഴിയുമോ? കമാപാത്രങ്ങളായ ഉള്ളിയും, രാഹുലും, നരേന്ദ്രം അങ്ങനെയോരു ഗോളിലേക്കു നീങ്ങുന്നതായ സുചനയോടെ 80 പേജുള്ള നോവൽ അവസാനിക്കുന്നു.

കമയുടെ ഇന്ദനീലിമ

(ഇന്ദനീലം (കമകൾ) എസ്.കെ. പൊരുക്കാട് റില : 30 രൂപ
പുർണ്ണ പബ്ലിക്കേഷൻസ്, കോഴിക്കോട്.)

കമയറിയാനുള്ള വായനക്കാരന്റെ ജീജ്ഞാസൂചയ പരമാവധി വളർത്തിയ ശേഷം കമ തുടങ്ങുകയും അവസാനം വരെ അത് നിലനിർത്തുകയും ചെയ്യാൻ എസ്.കെ. പൊരുക്കാടിനുള്ള കഴിവ് സുവിഭിത്തമാണോ. "ആ വാക്കുകൾ എന്ന പ്രലോഭിപ്പിച്ചു. ആ ചരിത്രം കേൾക്കണമെന്നുതന്നെ താൻ തീരുമാനിച്ചു" എന്ന് ദെംപീസിന്റെ കമയിൽ കമാകാരൻ പറയുന്നതുതന്നെയാവും വായനക്കാരന്റെ

സ്ഥിതി. കമാക്കാരനെന്ന നിലയിൽ എസ്.കെ.യുടെ വിജയരഹസ്യവും അതുതന്ന.

ദിവാകരൻ്റെ അച്ചൻ, ടെംപിസിന്റെ കമ, ഹമീർ ബാൻ, പട്ടുകുപ്പായം, ചുലി, ഒട്ടകം എന്നീ കമകളുടെ സമാഹാരമായ ‘ഇന്ന നീല’ ത്തിന്റെ പുതിയ പതിപ്പിലുടെ കടന്നുപോകുന്നോൾ, മുഖ്യവായിച്ചതായിട്ടും, വിസ്തരിച്ചുവായിക്കാൻ കഴിഞ്ഞത് ഇംഗ്ലീഷ് പ്രത്യേകതകാണാണ്. കമ വേഗം മുന്നോട്ടുപോകാൻ വായനക്കാരൻ്റെ മനസ്സ് തരിതപ്പെട്ടുന്നോൾ പൊറുക്കാൻ, തന്റെ വശ്യമായ ശൈലിയിലും വിശദാംശങ്ങളോൾ വിവരിച്ച് വായനക്കാരനെ മെല്ലെ മുന്നോട്ടുകൊണ്ടുപോകുന്നു. ഓരോ കമയുടെയും ചുറ്റുപാടുകൾ അനേകം വിവരങ്ങളും അവ തികച്ചും സ്വഭാവികമായി നമുക്കു തോന്നുന്നു. ഇന്നനീലത്തിന്റെ കാന്തി, മലയാളഭാഷയുള്ളടക്കന്താളം കാലം വായനക്കാരുടെ മനസ്സിനെ ആകർഷിക്കാതിരിക്കയില്ല.

മുവത്തോടു മുവം കാട്ടുന കവിത

(പി. ഭാസ്കരൻ്റെ തുവരത്താട്ടു ദുഃഖം
എന കാവ്യസംഘാരതത്തിലുടെ ഒരു പുത്രപര്യത്വം)

പ്രൊഫ. ഷേഖര് ചന്ദ്രശേഖരൻ

ചങ്ങവുഴയുടെ മാറ്റാലികവികളായി വന്ന മലയാളത്തിലെ മുന്ന് പ്രശസ്ത കവികളാണ് പി. ഭാസ്കരൻ (1924-2007) വയലാർ രാമ വർമ്മ (1928-1975) ഓ.എൻ.പി. (1931-) എന്നിവർ. ഗാനഗസ്ഥ്യനായ ചങ്ങവുഴയെ അനുസ്മരിപ്പിക്കുമാർ ഈ മുന്നു കവികളും മുന്നു ഗസ്ഥ്യകുമാരമാരായി മലയാള കവിതയിൽ ശോമാന്ത്രിസിസ്തതിന്റെ മാസ്മരച്ചത്തിനും ആവാഹിച്ചെടുത്തു. ആദ്യകാലകൃതികളെ സ്വാധീനിച്ചു ചങ്ങവുഴകവിതയുടെ വലയത്തിൽനിന്ന് ഇവർ പിനീക് വിമോചിതരാവുകയും സ്വന്തം കവിതയുടെ വ്യക്തിത്വം കൊണ്ടുതന്നെ ലഭ്യ പ്രതിഷ്ഠംരാവുകയും ചെയ്തു. കവിതയുടെ സരസ്വതി മാത്രമല്ല സിനി മയുടെ ലക്ഷ്മിയും ഈ കവിതയത്തെ അനുഗ്രഹിക്കുകയുണ്ടായി. ഈ അനുഗ്രഹം എറെ ശാപഗ്രസ്തമായിപ്പോയത് വയലാറിന്റെ കാര്യത്തിലാണ്. ആ കവി നാല്പത്തി ഏഴാം വയസ്സിൽ ഉത്തമ കവിതയിലേക്കുള്ള പഴിയേരെയും ബാക്കിവെച്ച് ആകാലത്തിൽ മറഞ്ഞു. കവിതയത്തിന്റെ ഉദാത്തങ്ങളായ മാനങ്ങളെ ആഴത്തിലും ഒന്നന്തൃതിലും പുണരാന്തിക്കഴിഞ്ഞത് ഒന്നാമനായ

ഭാസ്കരൻ സിനിമയും സാഹിത്യവും ഒരുമിച്ചുകൊണ്ടുപോയി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ മികച്ച കവിതകൾ നമുക്കു വളരെ മുമ്പ് തന്നെ കിട്ടികഴിഞ്ഞവയാണ്. മറ്റു രണ്ടുകവികളുടെതു പോലെതന്നെ കമ്മ്യൂണിറ്റിലും തത്ത്വശാസ്ത്രത്തിൽ വിശ്വസിച്ചു പ്രവർത്തിച്ച വിപ്പവകാരിയായ ഒരു കവിയുടെ മുഖം പി. ഭാസ്കരനും ഉണ്ടായിരുന്നു. ഒരു പ്രത്യേക പ്രത്യേകതാസ്ത്രത്തിന്റെ വക്താക്കണ്ണായി ഇവർ എഴുതിയ കവിതകൾ പ്രചാരണാത്മകങ്ങളായിരുന്നു. വാചാലങ്ങളും ഉപരിപ്പവങ്ങളുമായിട്ടും സഹന്ത്യത്തിലും സംഗീതത്തിലും ഏറെ ശ്രദ്ധിക്കപ്പെട്ടു അവർ. ഓ.എൻ.വി.കെ “മയിൽപ്പിലി”യും വയലാറിന് “സംഗ്രഹസംഗ്രഹിത്”യും കവിതയ്ക്കി ലേക്കുള്ള വഴിത്തിരിവായതുപോലെ പി. ഭാസ്കരൻ “കവിയുടെ കാൽപ്പാടുകൾ” പരിവർത്തനത്തിന്റെ പാതയായി. ലോകം മുഴുവനും സോജ്യവിസന്തതിന്റെ ബെളിച്ചത്തിൽ മുങ്ങിക്കുള്ളിച്ച ഒരു സ്ഥിതിസമയം തന്നിന്റെ വാഗ്ദാനത്തെമിയെപ്പറ്റി ഈ കവികൾ കണ്ണ മധ്യരസപം തകർന്നുപോയപ്പോഴുണ്ടായ ദുഃഖം ഇവരുടെ കവിതകളിലും ആഴത്തിൽ നിശ്ചിച്ചു.

ഓ.എൻ.വി കവിതയുടെ ഉന്നത സോഹാനങ്ങളിൽക്കൂടി മാനുഷ്യകത്തിന്റെ വിശാലതകളിലേക്ക് കടന്നപ്പോൾ പി. ഭാസ്കരൻ വേനൽപ്പെട്ടുകൈഞ്ഞപോലെ വള്ളപ്പോഴും കവിതകൾ വിരിയിച്ചട്ടുത്തു. ‘പാടുന മൺതരി’കളിൽ പി. ഭാസ്കരൻ പറയുന്നു:-

“ഇവിടം ഗാനം വിടരുന വാദം
ഇവിടം സപ്പം വിളയുന പാദം
ഇവിടം ശാന്തിതൻ സർഫീ കവാദം”

ഇരയെയാരു അനുഭൂതി സാന്നിദ്ധ്യിലാണ് പി. ഭാസ്കരൻ എല്ലാ നല്ല കവിതകളും വന്നുത്തുനന്ന്.

“വില്ലാളിയാണു ഞാൻ ജീവിതസ്വന്നര്യ-
വല്ലകി മിട്ടലബ്ലൈൻ ലക്ഷ്യം” (വില്ലാളി)

എന്ന പ്രവൃത്തപന്തേതാടകയാണ് നാല്പതുകളുടെ ആരംഭത്തിൽ പി. ഭാസ്കരൻ കാവുരംഗത്തെക്ക് കടന്നുവന്നത്. എഴുപതുകളുടെ ആരംഭത്തിൽ അദ്ദേഹം ഇങ്ങനെയെഴുതി:

അറിവിൻ മുറിവുകൾ ആരമ്മാവിൽ നിരകയാൽ
മരുന്നും വെച്ചുകെട്ടി മാനിയായിരിക്കുന്നു.
(ഉത്തരവില്ലാത്ത ചോദ്യം)

ഈ ഒറ്റപ്പെട്ട ഒരു കവിയുടെ പലായനത്തിന്റെ ശബ്ദമായിരുന്നില്ല. ഒരു കാലാധിക്രമത്തിന്റെ അനന്തരാരൂമായ ശബ്ദമായിരുന്നു. ഭാസ്കരൻ കവിത ശർജ്ജനങ്ങൾക്കും ഒച്ചപ്പാടുകൾക്കും ശേഷം പക

തയിൽനിന്ന്, ശാന്തതയിൽ നിന്ന്, അനുസ്മരിക്കപ്പെടുന്ന വികാരങ്ങളായി മാറുന്നതാണ് നാം പിൻകാലത്ത് ദർശിച്ചത്. ‘ഓർക്കുക വള്ള പ്ലാഞ്ചും’, ‘റൂക്കവി ഉള്ള തുന്നുരു’, ‘മുവത്തോടു മുഖം’ എന്നീ കവി താസമാഹാരങ്ങൾ വായിക്കുവേബാഴും പി. ഭാസ്കരൻ്റെ കവിതയുടെ നഷ്ടപ്പടാത്ത ചില ഗുണങ്ങൾ നാം ഓർക്കുന്നു. ഗാനമാധ്യരൂം, ശബ്ദം സൗന്ദര്യം, സ്ഥൂദാസകൽപ്പത തീവ്രവികാരം ജീവിതഘന്തുവും, പുരോഗമനപ്രണയം എന്നിവയാണ് ആ ഗുണങ്ങൾ.

സ്മൃതിപരമ്പരകൾ ഉണ്ടത്തുന്ന കവി

മനുഷ്യന്റെ മനസ്സിന് അബോധമനസ്സ് (Id) ഉപബോധമനസ്സ് (Ego) ബോധമനസ്സ് (Super Ego) എന്നിങ്ങനെ മുന്ന് പടവുകൾ ഉണ്ടന് കൽപ്പിച്ചത് ഫ്രോയിഡ് എന്ന മനസ്സാസ്ത്രജ്ഞനാണ് ഒരു സാധാരണ മനുഷ്യനെ സംബന്ധിച്ച് സമൂഹസ്ഥാനങ്ങൾ വിശ്വാസം കുന്ന നിയന്ത്രിത ബോധം വളരെ പ്രസക്തമാണ്. എന്നാൽ കലാകാര മാർക്ക് അബോധമനസ്സും ഉപബോധമനസ്സുമാണ് കുടുതൽ പ്രസക്തം. പി. ഭാസ്കരൻ “മുവത്തോടു മുഖം” എന്ന കവിതാസമാഹാരത്തിലെ മിക്ക കവിതകളിലും ആ കവിയുടെ അടിമനസ്സിലെ സ്മൃതികളുടെ ആവിഷ്കാരമാണ് നാം കാണുന്നത്. കവിത, കല, രാഷ്ട്രീയം, വിദ്യാഭ്യാസം എന്നിവ എറ്റക്കൊറയ്ക്കായും കൂട്ടായും സംസ്കാരത്തിന്റെ സാകല്യമായ പരിവേഷത്തിലും കവിതകളിലെ ബിംബങ്ങളിൽ പ്രത്യേകം ക്ഷപ്പെടുന്നു. ഭാസ്കരൻ്റെ ഈ പുസ്തകത്തെ ട്രാക്ക് ഒരു സ്മൃതി പേടകമായി കാണാവുന്നതാണ്. ‘സ്മരണ ആരാധന’ എന്ന പേരിൽതന്നെ ഈ സമാഹാരത്തിൽ ഒരു കവിതയുണ്ട്. വർഷങ്ങൾക്കു മുമ്പ് കവി എറണാകുളം മഹാരാജകീയ കലാലയത്തിൽ പഠിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന കാലത്തിന്റെ മധ്യസ്ഥമുത്തികളാണ് ഈ കവിതയിൽ. എത്രയോ പ്രശ്നപ്പരായ കവികളെയും അലബ്യാപകരെയും രാഷ്ട്രവിചക്ഷണമാരെയും ഈ കലാലയം ലോകത്തിന് സംഭാവന നൽകിയിട്ടുണ്ട്. സർഗ്ഗരുവരുന്നായ മഹാകവി ജിയുടെ കൂദാശയുംപുന്നവും പുത്തത്തും ഫലിച്ചതും മഹാരാജാസ് കലാലയത്തിലായിരുന്നു. മലയാളയുടെ “ഭാഗ്യസുലക്ഷണ സീമന്തവേദ്യക്കു സിന്തുരം” മായ ചഞ്ചി ബുദ്ധിയും വൈലോപ്പിള്ളിയും ഈ കലാലയത്തിലാണ് പഠിച്ചത്. അവിടെ പഠിപ്പിച്ചവർഥിൽ പ്രശ്നപ്പരാത്രെ പി.പി. കുഷ്ണൻനന്നായർ, പി. ശക്രൻ നന്ദിപ്പാർ അനന്തനാരാധാശാസ്ത്രി തുടങ്ങിയ പണ്ഡിതന്മാർ. ‘കേരളഗ്രാമ്യസാന്ദര്ഘ വരാംഗിക്കു കേളീനിലയനം തീർത്ത’ കുറ്റിപ്പുറത്തിനെപ്പറ്റിയും ഭാസ്കരൻ അനുസ്മരിക്കുന്നുണ്ട്. പെത്തുകം നിശ്ചയിക്കുകയും സംസ്കാരത്തിന്റെ വേരുകൾ വെട്ടുകയും ചെയ്യപ്പെടുന്ന ആധുനികകാലത്ത് പി. ഭാസ്കരനെ പോലുള്ള കവികൾ പറഞ്ഞ മഹാ

രാർ “നട്ടുനന്നച്ചു നവാകുരമാക്കിയ പുഷ്ടവിജ്ഞാനം” എത്രയോ വലുതാണ്. ഇവിടെ സ്ഥാനങ്ങളേയെ ആദ്ദെക്കുന്ന കവി പാരമ്പര്യത്തിന്റെ കാണ്ണു നക്ഷത്രത്തെത്ത പ്രദക്ഷിണം വയ്ക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

അസ്തിത്വത്തിന്റെ ഭാരം

അസ്തിത്വത്തിന്റെ ഭാരം പേരുന്ന ജീവിതം ഒരു യാതനയാണെന്ന് കണ്ണഭത്തുന്നു, “പ്രഭാതദ്വാബ്”ത്തിലെ കവി. രാത്രിയാകുന്ന ശ്രാമസുന്ധരിയെ സ്നേഹിക്കുകയും പകലിനെ നിത്യദ്വാബത്തിന്റെ ത വറയായി ഭയപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്ന കവി പുതിയ കാലത്തെ മനസ്സിലാക്കുന്നു. അനധകാരത്തെ സൃഷ്ടിച്ച വാരാസിയെ സ്ത്രീക്കുന്നവരാണല്ലോ കവികൾ. വെളിച്ചും ദുഃഖമായും ഇരുട്ടു സുഖമായും കണ്ണിനെന്ന കവിയുടെ പാരമ്പര്യവും ഇതു തന്നെ. ജീവിതത്തിലെ ഓരോ പ്രവൃത്ത്യൂമുഖ നിമിഷവും ഒരു ബന്ധിയുടെ വേദനയാണ് നമുക്കു നൽകുന്നത്. വർത്തമാനത്തിന്റെ കെട്ട ജീവിതത്തിൽ നിന്ന് പരിക്കേറ്റ ആര്യാവിനെ സ്വയംസ്വീകാരിയായ മറ്റൊരു ജീവിതത്തിന്റെ - ഭൂതകാലത്തിന്റെ വിമോചനയാമങ്ങളിൽ ഉറക്കാൻ ഇരിക്കുന്ന കവി ഒരു പലായനവാദിയാണോ? അങ്ങനെ പറഞ്ഞുകുടൈക്കില്ലും വിലങ്ങുകൾ പോരുന്ന പകലിലേക്ക് നഞ്ചെയെ വലിച്ചുറിയുന്ന പ്രഭാതം ഒരു ദുഃഖമാണെന്ന് അറിയുന്നവനാണ് ഈ കവി.

മുഖത്തോടു മുഖം കാട്ടുന്ന കവിത

‘മുഖത്തോടു മുഖം’ ‘വിണ്ട കാലടികൾ’ ‘ജോർജ് ചടയൻമുൻ’ ഈ മുന്നു കവിതകളിൽ പുതിയ പി. ഭാസ്കരൻ പഴയ ഭാസ്കരനെ മുഖത്തോടു മുഖം കണ്ണഭത്തുകയാണെന്നു പറയാം. മനസ്സിന്റെ ഉള്ളിലേക്ക് നോക്കി സ്വയം തിരിച്ചറിയുന്ന നാമാസ്ത്രിക് ഭാവനയോടൊപ്പം ജീവിതത്തിന്റെ നഷ്ടപ്പെട്ട പാതകളിൽ തന്റെ രാഷ്ട്രീയ മുഖത്തെ കണ്ണഭത്തുന്ന റിയലിസ്റ്റത്തിന്റെ നിറവും നാമീ കവിതകളിൽ കാണുന്നുണ്ട്. “പുർബതാബോധം തീർത്തെതാരെന്തെന്തെയീ കടലാസുകപ്പൽ” എന്ന് തന്റെ പുതിയ പരിഷ്കൃത ജീവിതത്തെ ഉചിതമായ ഒരു കാവ്യം ബിംബത്തിലെടുത്തുകാട്ടുന്നുണ്ട് കവി. കടലാസുകപ്പലിരക്കുന്ന നിലാവിലെ കൈത്തോടു പഴയ ശാമിനാ ജീവിതത്തിന്റെ സ്വാന്ധര്യത്തിന് ഉചിത ബിംബമാകുന്നു. കാർ ഓടിച്ചുപോകുന്ന കവി വഴിവകിൽ കണ്ണഭത്തുന്ന ആ പോസ്റ്റർ ട്രൈക്കുന്ന ചെറുപ്പക്കാരെന്തെ ചിത്രം തന്റെ തന്നെയായിരുന്നല്ലോ. എന്നാലും അങ്ങനെയാണെന്ന് പുർണ്ണമായും അംഗീകരിക്കാൻ കവിയുടെ പുതിയ ബോധം സമ്മതിക്കുന്നുമില്ല. മിന്നലിന്റെ തിളക്കത്തിൽ - ആര്യമോധനയാണെന്നു നേരിക്കുകവെളിച്ചതിൽ ആ ചെറുപ്പക്കാരെന്തെ പിന്നിയകുപ്പായത്തിന്റെ പിന്നിലുള്ള പീഡിത

ലോകവെന്നുവാം യുവതരെത കാണുകയും ചെയ്തു. ഇരയെയാരു സീകാരുതിരസ്കാരസമിഗ്രമായ ബോധതിന്റെ നൃത്പാലത്തിലാ ടികളിക്കുന്ന കവിയുടെ സംഘർഷം പിന്നീട് കുടുതൽ തെളിയുന്നു എങ്ക. ‘വിംഗ് കാലടി’കളിൽ കവി കാണുന്നതും തന്റെ പഴയ വിപ്പവ തതിന്റെ മുഖം തന്നെയാണ്. പഞ്ചനക്ഷത്ര ഹോട്ടലിൽ ലഭ്യുകഴിച്ച പിശമിക്കുന്ന കവിയോട് സുഹൃത്തായ ഡോക്കർ പറയുന്നു. “താങ്ക ഇടു കാലടി മുഴുവൻ വിള്ളലാണ്. താകൾ മേലിൽ നശപാദനായി നടക്കരുത്. ചെരിപ്പോ സോക്സോ ധരിക്കാതെ തരയിൽപ്പോലും ചവി ടരുത്. വിംഗ് കാലടികൾ നമ്മു അനാരോഗ്യത്തിലും അശക്തിയിലും കൊണ്ടു തളളുന്നു. “ശാസ്ത്രജ്ഞാധതിന്റെ ഇരു സുക്രതത്തെ തളളുന്ന കവി കാവുസത്യത്തിലും കണ്ണഭത്തുന്നത് ഇരു വിംഗ് കാലടികൾ ശക്തിയുടെയും ശുശ്രിയുടെയും ആരോഗ്യത്തിന്റെയും പ്രതീകങ്ങളാ സെന്നാതെ. കർമ്മചെതന്യം തുള്ളുന്നു ഒരു യാവനസാരത്തിലേക്ക് പത്രടനം നടത്തുന്ന കവി വിംഗ് കാലടികൾക്ക് ഒരു സക്കീർത്തനം തന്നെ പാടുന്നുണ്ട്. അകർമ്മജന്മതയിലും അലസതയിലും അധിഷ്ഠി തമായ പരിഷക്കുത ലോകവെക്കുത്തതിന് ഉചിതബിംബമാണെല്ലാ ചെതിപ്പ്. ചെരിപ്പില്ലാതെ ലോകത്തിലേക്ക്, കർമ്മാണുവമായ ആദർശ തന്നിലേക്ക്, അതുവഴി തന്ത്ര ജീവിതത്തിലേക്ക് തിരിച്ചുത്താനുള്ള ആഗ്രഹമാണ് കവിയുടെത്. മണ്ണിൽ വീഴുന്ന പേർപ്പിന്റെ ഉപ്പുകല്ലുകൾ ആവാഹിക്കുന്ന ശക്തി സംഭരണികൾ, തലച്ചോറിന്റെ വാതായനങ്ങൾ, സ്മൃതി പുതുക്കുന്ന ജീവിതകുറിപ്പുകൾ മണ്ണിനെ ബന്ധിക്കുന്ന തായ്വേരുകൾ, ജീവിതം ഉർക്കാഴ്ചയ്ക്കു നൽകിയ കണ്ണാടികൾ ഇങ്ങനെ പോകുന്നു കവി വിംഗ് കാലടിക്കു നൽകിയ കർപ്പനകൾ. കമ്മുണിന്റെ തത്തരശാസ്ത്രങ്ങൾ പ്രചരിപ്പിച്ചു നടന്ന ഒരു കാലത്തിന്റെ സ്മൃതികൾ മാത്രമല്ല സാതഗ്രാമീപകങ്ങളും ആർഷങ്ങളുമായ ഭാരതീയ സംസ്കാരത്തിന്റെ സ്മൃതികളും പി. ഭാസ്കരൻ്റെ കവിതകളിലുമുണ്ട്. പക്ഷേ പണ്ടു അനുഭവിച്ച ജീവിതത്തിന്റെ ചുടുംവീറും നന്നാം ഇനില്ല. “തോശാ നിന്ന് ചരിത്രവും സാഹചര്യവും ഭിന്നം” എന്ന് കവി. ദുഃഖവും, നിരാശയും, അഞ്ചാനവും, അജഞ്ചാനവും മനസ്സിന്റെ പെട്ടിയിൽ നിന്നും പട്ടണത്തിൽ രാത്രി ബന്ധീരണങ്ങുന്ന കവിയുടെ ഉള്ളിലും പഴയ അന്തിപ്പാലപ്പുവ് വിത്തിയുന്നുണ്ട്. പക്ഷേ ചരിത്രവും സാഹചര്യവും ഭിന്നം ഭിന്നമാണെല്ലാ. എവിടെ പോകും എന്നതാണ് ചോദ്യം. ജീവിതത്തിന്റെയോ മരണത്തിന്റെയോ എത്താണ് വഴി, എയർക്കണ്ടീഷനായ ഹോട്ടൽമുറിയും മെഡിക്കൽ ഷോപ്പും രണ്ടും നന്നാണ് - ഇത്തേത പുതിയ അറിവ്.

പി. ഭാസ്കരൻ എന്ന കവിയുടെ പുതിയ കാലവും ലോകവും 'ജാർജ്ജ് ചടയൻമുൻ'യുടെ പഴയ കാലത്തിനും ലോകത്തിനും സമാനതരത്തിൽ വെച്ച് ഒരാൺ പരിശോധന നടത്തുകയാണ്. സ്വാതന്ത്ര്യാർപ്പണവും കാലഘട്ടത്തിൽത്തന്നെ ചെത്തു തൊഴിലാളിക്കളും ചക്രവർത്തിയിൽ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റിന്റെ വിത്തിരക്കുന്നതിനും കവി സുഹൃത്തുകളുടെ കുടുംബ പ്രവർത്തിച്ചിരുന്നു. അനന്തരത അടുത്ത സഹയാത്രികനായിരുന്നു ചടയൻ. അദ്ദേഹത്തിനു വർഷിക്കാട്ടി ആവാൻ കവിക്ക് കഴിഞ്ഞില്ല. ചടയൻ വഴികാട്ടാൻ പോയ കവി വഴിയിൽ ഉറങ്ങിപ്പോയി.

'തനിക്കുറഞ്ഞാണെങ്കിൽ ഉറങ്ങു, തന്ത്രശ്രീ തനിയേ പോകാം' എന്ന തൊഴിലാളികൾ അദ്ദേഹത്തെ കടന്നു പോവുകയും ചെയ്തു. വിപ്പവത്തിന് ഉറക്കത്തിലെ ക്രമീള രൂപാന്തരം അടുക്കി ഗോപാലകൃഷ്ണൻ "മുഖാമുഖം" ചലച്ചിത്ര ഭാഷ്യത്തിലും സാർത്ഥകമായി ആവിഷ്കരിച്ചിട്ടുണ്ട്.

മനുഷ്യൻ്റെ സഹനര്യവും സംഗീതവും സമന്വയിക്കുന്ന നമ്മുടെ ലോകം നിബിത്തമായിപ്പോയ ഒരു കാലഘട്ടത്തിൽ നിന്മത്തിലെ പരമ്പരകളെ വല്ലപ്പോഴും ഉന്നിദ്രമാക്കാൻ കഴിഞ്ഞ ഈ കവിക്ക് മുഖ തന്ത്രാടുമുള്ള സചേതനമായ പ്രതികരണം കുടിയാൻ. "കാവ്യാനുശീലന സംസ്കാരത്തിന്റെ പരമമായ സാധ്യജ്യമേഖല" എന്ന ആവാരികാകാരനായ എൻ. മോഹൻൻ പറഞ്ഞത് അത്യുക്തിയില്ല. പി. ഭാസ്കരരെ മുഖത്താടു മുഖം കാട്ടുന്ന ഈ പഴയ പുന്നതകത്തിൽ ഇനിയും പുതിയ വായനയുടെ സാഖ്യതകളുണ്ട്.

ജീവിതത്തിന്റെ അകാംപൊരുൾ

അഴിയാക്കുരുക്ക്, തകഴി ശിവശക്രഫ്റ്റിള്ള, പുർണ്ണ പണ്ണിക്കേഷൻസ്,
കോഴിക്കോട്, പില-45.00

ഡോ. ഉള്ളി ആമ്പാറയ്ക്കൻ

യമാത്മവാദകാലത്ത് വിഭേദാനുഷ്ഠാനക്കരയുടെ പശ്ചാത്തലത്തിൽ രചിക്കപ്പെട്ട ഒരു നോവലാണ് തകഴിയുടെ 'അഴിയാക്കുരുക്ക്'. എഴുതുകാരൻ്റെ കയ്യടക്കവും കരവിരുതും ഈ കൊച്ചുനോവലിനെ ആകർഷകവും അപൂർവ്വവുമാക്കുന്നു. തമ്യമിമ്യകളുടെ ഇടയ്ക്കു

പ്രേട്യുന വായനക്കാരൻ ജീവിതത്തിന്റെ അകംപൊരുളിയാരത ചില പ്ലാശകിലും അസ്യാളിക്കേണ്ടിവരുന്നു. യക്ഷികമെകളുടേയും മുതൽ ശ്രീകമെകളുടേയും മായികതയിൽ പണിതീർത്ത ഈ നോവൽ ഒരു അഭാത്ത ആകാംക്ഷ നിലനിർത്തുന്നുമുണ്ട്.

സംശയഗ്രസ്തമായ മനസ്സ് കാരണങ്ങൾ തെടിക്കൊണ്ടിരിക്കും. കാരണം അ ഓളം ഉം എഡാവു കാരു അ ഓളം മും എഡാവു നും. മുകു നിന്നകുണ്ഠ-സരസാ ദബതിമാരുടെ കമ്പറിയുന്ന ‘അഴിയാക്കുരുക്ക്’ സ്വപ്നം/സ്വർഗ്ഗത്വല്യമായ ലോകങ്ങളിലുടെ നമ്മുൾക്കൊള്ളുപോവുന്നു. ജീവിതത്തിന്റെ ആഴഞ്ഞാളുകുറിച്ചുള്ള അനേകംശണം ഈ സ്വഷ്ടിയുടെ അഗാധതയിൽ അടിഞ്ഞുകിടക്കുന്നുമെന്ത്. സ്വപ്നവും ധാമാർത്ഥവും വേർത്തിരിച്ചെടുക്കാനാവാത്ത ഒരവസ്ത്യയിൽ വായനക്കാരൻ അകപ്പെടുന്നു. പൊരുത്തങ്ങളും പൊരുത്തക്കേടുകളും നിന്റെ ജീവിതത്തിന്റെ പിന്നാവുംങ്ങളെ മറന്നീക്കിക്കാണിക്കുകയാണോ എഴുത്തുകാരൻ ലക്ഷ്യം എന്നു സംശയിച്ചുപോകുന്ന സന്ദർഭങ്ങളും ഇല്ലാതില്ല.

ഹാൻ്റസിയുടെ ഉചിതമായ സന്നിവേശംകൊണ്ട് നോവലിനെ അപൂർവ്വാനുഭവമാക്കി മാറ്റാൻ ശ്രമക്കാരൻ കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. മയക്ക തത്തിന്റെ ധാമാർത്ഥയുടെത്തിൽനിന്ന്, സ്വപ്നത്തിന്റെ അയാമാർത്ഥയുടെ ലേക്കും, അയാമാർത്ഥയുംങ്ങളുടെ സ്വപ്നഭൂമികയിൽനിന്ന് ധാമാർത്ഥയുംങ്ങളുടെ നശലോകത്തിലേക്കും നായകൻ ഉണ്ടുന്നു. എവിടെയോ വെച്ച് നമുക്ക് ഇയാളെ പർച്ചയമുണ്ട്. സംശയങ്ങളുണ്ടാവുക സ്വാദാ വികമാണ്. സംശയങ്ങളുണ്ടാകുക അസ്വാദാവികവും. കാരണങ്ങൾ തെടിയലയുന്ന ഒരാളുടെ കാല്പന്ത്യവും കാരുങ്ങൾ ഉൾക്കൊള്ളാനാവാത്തവൻ പാരുഷ്യവും മുകുന്നിന്കുണ്ട് എന്ന നായകനിൽക്കും. ശാപ്ലഗസ്തമായ ഭേദങ്ങൾ സ്ഥാപിച്ച കുടുംബം, ഗധയർവ്വൻ, ഗധയർവ്വസംഗീതം, യക്ഷിയമ്മ, ആരിത്യപുരം കേഷത്രം, വന്നേവത... ഇങ്ങനെ ഭ്രമാതുകതയുടെ തലം തൊട്ടുണ്ടാത്തുന്ന സുചനകൾക്കാണ് നിന്റെ ഈ നോവൽ തകഴിയുടെ ഇതരകൃതികളിൽനിന്ന് വേറിട്ടുനിൽക്കുന്നു. ജീവിതയാമാർത്ഥയുംങ്ങളുടെ ‘അഴിയാക്കുരുക്ക്’ ആവിഷ്കരിക്കുന്നതോടൊപ്പം, അത് അഴിച്ചെടുക്കാനുള്ള ശ്രമവും നോവലിന്റെ നടത്തുന്നു.

കത്തുകൾ...

വന്യശൈമൻ,

കഴിഞ്ഞ ‘കവനക്കാമുണ്ട്’ (ലക്കം 37)യിൽ കെ.പി. ശക്രൻസ്റ്റ് കവിത വായിച്ചു. ഹൃദയസ്പർശിയായ രേ കവിത മന്ത്രംപോലെ പിന്നെപ്പിനേന മന മുട്ടിനെ ദ്രാണനം ചെയ്തുതന അനുഭവം കവിതയ്ക്കു മാത്രം കഴിയുന്ന ഇന്ന് ജാലം തന്നെ.

ഡോ. ഡി.കെ.എം. കാർത്താ

മിസുള, യുഎസ്എ

2.24.2008

കൈപ്പറ്റി

പുർണ്ണ പണ്ണിക്കേഷൻസ്, കോഴിക്കോട്

സതീഷ് കെ സതീഷിൻസ് തിരഞ്ഞെടുത്ത നാടകങ്ങൾ - വില: 250.00

അയാനയം - കെ.എൽ.മോഹനവർമ്മ - വില: 150.00

40 കുട്ടികളുടെ 40 കവിതകൾ - വില: 45.00

40 കുട്ടികളുടെ 40 കമകൾ - വില: 65.00

മനബുദ്ധികളെ അറിയുക - ഡോ.കെ.ആർ.രാമൻനമ്പുതിരി - വില: 96.00

പുസ്തകം ഉണ്ടാകുന്നത് - വി.കെ. ഫതിഭാസ് - വില: 35.00

ഗംഗ - കെ.പി. സുധീര - വില: 90.00

മേശവിളക്ക് - യു.എ. വാദര് - വില: 100.00

മത്സരത്തിൽ പിജയിക്കുവാൻ - മജിട് മുത്തേടുത്ത് - വില: 55.00

ജീവിതം പിജയപ്രമാഥാൻ - ശ്രീകുമാർ മേമോൻ - വില: 75.00

സർഗ്ഗരു ശ്രീ. ശമ്മാകുടിസ്വാമി - പാലാ സി.കെ. രാമചന്ദ്രൻ - വില: 50.00

വിശ്വപരസിഖ റത്നകമകൾ - രാജൻതുഷാര - വില: 110.00

അരകില്ലും - പത്രല - വില: 80.00

രൂപടകാളിപ്പുള്ളിൻ്റെ ചരിതം - യു.എ. വാദര് - വില: 40.00

കാളിരാസോവിലാസി - കുഞ്ഞനന്നൻനായർ - വില: 50.00

നെല്ലും തേങ്ങയും - തകഴി - വില: 75.00

ഓരതീയ ജോതിശ്വരാഘവപിക്ഷണം - ഡോ. വി. ബാലകൃഷ്ണപുണ്ണന്റെ - വില: 45.00

സ്ത്രീകളുടെ പ്രശ്നങ്ങളും നിക്ഷേപിക്കാഞ്ഞല്ലോ - തുളസിഭാസ് മണ്ണുർ - വില: 40.00

ബാബു ആംതെ: മാനവികതയുടെ അപോസ്റ്റലഗൾ - ശോപി ഗജനയടി

ചന്നനഗ്രം - പറവുരു ബി. ലതികാനായർ

കല്പലതികാ പണ്ണിക്കേഷൻസ്, തിരുവനന്തപുരം - വില: 90.00

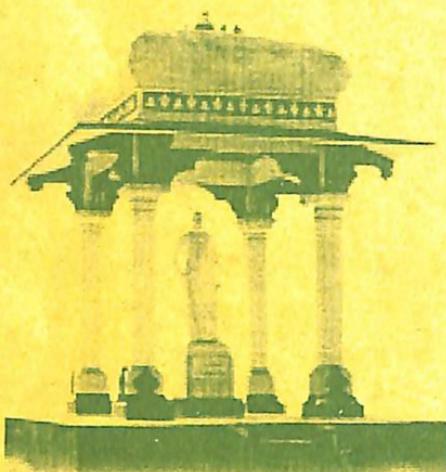
ചിലരങ്ങനെയാക്കേയാണ് - ആർ.എം. മശ ബുക്സ്, കാലിക്കർ യുനിവേഴ്സിറ്റി - വില: 35.00

സപ്പനങ്ങൾ യാമാർത്ഥ്യങ്ങൾ - കവടിയാർ രാജുവൻപിള്ള സാഹിത്യകേരളി പണ്ണിക്കേഷൻസ്, തിരുവനന്തപുരം - വില: 75.00

KAVANAKAUMUDI

Vol X - issue 3 2008 February - April Price : Rs. 15.00

ആയിരത്താണ്ടുകൾ താണ്ടി വന്നതുന്ന
ആയുർവ്വേദത്തിന്റെ ഒഴിപ്പാംസ്കാരം

ആരോഗ്യസംരക്ഷണത്തിന് ലോക
മിന്ന് ഉറുപ്പോക്കുന്നത് ആയുർവൈദ
തതിലേക്കാണ്. കഴിഞ്ഞ നൂറ്റാഡിൽ
ആയുർവൈദത്തിന്റെ നവോത്ഥാന
തതിന് പഴിതെളിച്ചത് വൈദ്യത്തിനും
പി. എസ്. വാരിയർ ആണ്. 1902-ൽ
അദ്ദേഹം സ്ഥാപിച്ച കോട്ടയ്ക്കൽ
ആരുവൈദ്യശാലയാണ് ലോക
ദുപടത്തിൽ ആയുർവൈദത്തെ
അടയാളപ്പെടുത്തിയത്.

ആയുർവ്വേദം - ആധികാരികമാർഗ്ഗം

വൈദ്യരത്നം പി. എസ്. വാരിയരുടെ ആര്യവൈദ്യശാല

കൊട്ടയക്കൽ - 676 503, കേരളം
ESTD 1902

A small, rectangular portrait of a man with dark hair, wearing a dark suit jacket over a white shirt and a patterned tie. The image is slightly faded and has a yellowish tint.

Tel: (0483) 2742216 Fax: (0483) 2742572/2742219

E-mail:koz_kottakal@sancharnet.in/avsho@sancharnet.in

Web: www.aravaidivasala.com

யാൽപിയിലും കൊട്ടയ്‌ക്കലിലും എറണാകുളത്തും ആദ്യപത്രികൾ | കൊട്ടയ്‌ക്കലിൽ ചാരിട്ടിൻ പോസ്റ്റ്‌പിറ്റൻ | കൊട്ടയ്‌ക്കലിലും കമ്പിക്കേട്ടും രാഷ്യനിർമ്മാണഫീഡർകൾ | അഞ്ചുറിലധികം ശാസ്ത്രീയ രംഗങ്ങൾ | ഗവേഷണപ്രസിദ്ധിക്കേണ്ടിവാന്നെങ്ങൾ | രാഷ്യയൈതാട്ടങ്ങൾ | ആധുനികപ്രസാദങ്ങൾ | 20 ജാലകൾ, 1300 - റൂപരം അംഗികരയിലഭ്രാഹം | പി. ഫ്രൈ വി. ടാഗ്സുംബം